

THOMAS HARDY

Xa đám đông điên loạn

Tiểu thuyết

Xa Đám Đông Diên Loạn

Thomas Hardy

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu

Một câu chuyện tình yêu đã khiến độc giả của biết bao nhiêu thế hệ phải thổn thức, phải đắm say. *Xa Đám Đông Diên Loạn* đã trả lại cho trái tim tôi những xúc cảm đẹp nhất của tình yêu, trong một cơn hoang mang buồn bã vì những phũ phàng và cay đắng của một mối tình dang dở.

Bathsheba Everdene xinh đẹp, thông minh cùng với ba người đàn ông trong cuộc đời cô thực sự là một cuộc hành trình dài tìm kiếm hạnh phúc. Cuộc hành trình ấy là một cuộc hành trình đủ đầy cảm xúc, dư vị của cuộc sống và tình yêu với những thương nhớ, những giận hờn, si mê, và cả sự trả thù, sự chét chóc, đau đớn...

Để rồi sau biết bao nhiêu sóng gió, trôi nổi, *Bathsheba Everdene* mới có thể tìm thấy được một người đàn ông thực sự dành cho cô và chỉ thuộc về cô mà thôi. Một người đàn ông đã đem đến cho cô trọn vẹn sự chân thành trong tình yêu.

Ba người đàn ông bên cạnh cô đều yêu cô bằng một tình yêu si mê và điên dại...

Chàng chăn cừu *Gabriel* là người đàn ông đã gặp *Everdene* đầu tiên, và ngay lần gặp gỡ đầu tiên, chàng đã đem lòng yêu thương cô gái này. Chàng ngỏ lời cầu hôn cô, nhưng cái chàng nhận lại là một lời từ chối phũ phàng. Cô gái rời bỏ chàng để trở về với cuộc sống của mình. Cứ tưởng rằng họ sẽ chẳng còn cơ hội nào để có thể gặp gỡ nhau nữa, nhưng chính định mệnh đã đưa họ đến bên nhau, gặp gỡ nhau trong một hoàn cảnh khác, khi nàng đã trở thành một cô chủ giàu có, còn chàng lại là người cần thiết cho công việc của nàng.

Chàng trai chăn cừu nghèo khổ ấy vẫn còn giữ trong lòng mình tình yêu với cô gái xinh đẹp ấy, nhưng chàng không dám thổ lộ nữa vì bên cạnh nàng đã có biết bao nhiêu chàng trai hào hoa và giàu có khác sẵn đón. Chàng cứ ngày ngày ở bên âm thầm bảo vệ nàng, và chứng kiến nàng hạnh phúc bên cạnh những người đàn ông khác. Chàng đã từng căm ghét nàng vì điều đó, nhưng chàng không bao giờ có ý định rời bỏ nàng, dù trong mắt nàng, chàng chỉ là một kẻ làm công nghèo khổ. Cái cách mà chàng yêu và ở bên cạnh nàng đã khiến trái tim yếu đuối của một người con gái như tôi phải bật khóc. Tôi đã tự hỏi mình rằng, nếu là tôi ở vị trí của cô gái ấy liệu rằng tôi có thể gạt bỏ được những phù phiếm chớp nhoáng kia để mà nhận ra được điều thực sự ý nghĩa trong cuộc sống của mình không? Tôi

không thể trả lời câu hỏi ấy, nhưng tôi tin rằng cô gái Bathseba xinh đẹp rồi cũng sẽ có một cơ hội để nhìn thấy tâm chân tình của người đàn ông duy nhất yêu nàng chân thành.

Đó là khi nàng bị vướng vào rắc rối vì những cuộc tình phù phiếm của mình, nàng sợ hãi nhận ra rằng nàng đang đem hạnh phúc của mình ra để đánh cược như một trò chơi vô bổ. Lúc đó, nàng mới bắt đầu cảm nhận được sự có mặt của một người đàn ông thực sự luôn bên cạnh mình. Người đàn ông không mang lại cho nàng nhiều của cải. Người đàn ông không ru ngủ nàng bằng những lời ngọt ngào có cánh. Nhưng chính người đàn ông trầm mặc ấy lại luôn bên cạnh nàng, bảo vệ và che chở cho nàng.

Cho đến tận giây phút cuối cùng...

Tôi đã chăm chú theo dõi từng giây từng phút của câu chuyện để biết chắc chắn rằng liệu cuối cuộc hành trình của mình *Bathseba* có thể may mắn mà tìm thấy tình yêu và hạnh phúc đích thực của mình hay không? Và quả thật, kết thúc của câu chuyện đã không làm tôi phải thất vọng. Câu chuyện khép lại cũng là khi một tình yêu thực sự trong cuộc đời này được thổi bùng cháy lên, cũng là thắp lên trong tâm hồn tôi một hi vọng mãnh liệt về tình yêu chân thành và can đảm vượt qua được mọi thử thách của cuộc sống.

Mời các bạn đón đọc *Xa Đám Đông Diên Loạn* của tác giả **Thomas Hardy**.

Thomas Hardy sinh ra ở vùng Donet, miền Nam nước Anh vào năm 1840. Sau khóa học kiến trúc ở London, ông trở về Donet, nơi ông đã sống suốt cuộc đời còn lại và bắt đầu viết tiểu thuyết. Ông quan niệm rằng những chủ đề mà ông khai thác sẽ là những gì mà người dân trong vùng, người Donet xưa kia mang tên là Wessex, am hiểu tận tường. Sự thành công của hai tiểu thuyết đầu tay đã khiến ông quyết định đeo đuổi nghề viết lách để mưu sinh. Ông bỏ sự nghiệp kiến trúc, và tiếp tục viết luôn năm tập "Tiểu Thuyết Wessex" vĩ đại và cuốn thứ sáu mang tên "Chàng Jude Hắc Ám", không được hoan nghênh lắm. Về sau, ông chỉ sáng tác thờ mà thôi.

Miền quê Wessex, thiên nhiên và cuộc sống dân dã đã đóng một vai trò rất quan trọng trong tiểu thuyết của Thomas Hardy. Chu trình tuần hoàn bất tận của thời tiết và các sự kiện thiên nhiên chính là những sức mạnh chi phối tất cả, bất kể thời gian và không gian mà chúng ta

đang sống, những nhân vật của ông như những diễn viên trong một vở kịch và mỗi sự kiện là thứ mà Hardy thường gọi là "tình huống mù quáng". Những nhân vật cũng phản ánh sự phản kháng trong nhận thức của con người vào giữa thế kỷ mười chín. Sự ngờ vực về tôn giáo, về những phát minh khoa học, những vấn đề được gọi lên về các nhân tố và những kẻ có năng lực khống chế mọi sự. Chính những nhân vật như Gabriel Oak, một trong những kẻ biết tự chủ nhất, là một hình mẫu thành công giúp Hardy bộc lộ khuynh hướng ấy.

Truyện Xa Đám Đông Điền Loạn được ấn hành năm 1874, theo dạng một loạt tạp chí định kỳ (giống như trình bày một chuỗi cao trào mang kịch tính). Giống như tiểu thuyết Dưới Tán Cây Rừng, được sáng tác trước đó, Xa Đám Đông Điền Loạn không u tối bởi chủ nghĩa bi quan như những tác phẩm sau này. Chắc chắn là Xa Đám Đông Điền Loạn chứa đựng nỗi buồn nhưng cũng có niềm vui và một kết cục được hầu hết độc giả mong đợi. Đời sống nông thôn là bối cảnh cuộc đời của các nhân vật chính, nhưng đời sống ấy cũng âm vang giai điệu mùa màng và thời tiết trong năm. Bathsheba, Gabriel, Boldwood và Troy – mỗi người một tính cách: tự chủ hay thụ động nhưng số phận cuối cùng của họ chính là hậu quả trực tiếp của những tính cách ấy.

Chương 1

Khi ông trại chủ Oak mỉm cười, hai bên khóe miệng lan rộng ra đến gần mang tai. Tên tục anh chàng là Gabriel, một chàng trai trẻ có óc phán đoán, ăn mặc tươm tất, tính cách tốt. Những lúc phải làm lụng, anh đội một cái nón chẹt có viền vành, chóp nhọn nhưng rộng đáy để thít chặt vào đầu phòng khi gió lớn; mình mặc một chiếc áo khoác rộng; chân đi đôi ủng to sù và hai ống chân có quần đai da. Chiều cao và tầm vóc của anh vừa đủ để tạo ấn tượng, nhưng do tính tình khiêm tốn và trầm lặng, anh thường lê bước với đôi vai xuôi xuống.

Một buổi sáng tháng chạp anh đang đi băng qua một thửa ruộng của mình, thỉnh thoảng liếc mắt về phía bờ rào và nom thấy một cỗ xe hai ngựa màu vàng và có trang hoàng nom vui mắt đang đổ dốc sườn đồi phía trước mặt. Cỗ xe chất đầy đồ dùng gia đình và ngồi lác lư trên nóc xe là một phụ nữ trẻ, vóc dáng hấp dẫn. Gabriel không ngó quang cảnh đó lâu hơn một phút trước khi nguyên bộ lễ cỗ xe đứng

sững trước mắt anh.

- Thưa cô, tấm ván chặn sau xe vắng mất rồi! Người đánh xe nói.

- Tôi có nghe tiếng mà! Cô gái nói - Tôi nghe có tiếng rớt khi xe đang leo lên đồi.

- Để tôi chạy ngược đường lại coi còn thấy nó không.

- Ừ! Cô gái trả lời.

Mấy con ngựa vẫn đứng bất động một cách hoàn hảo, và những bước chân của người đánh xe chìm dần và lan dần phía xa.

Cô gái xinh đẹp chờ một lát, sau đó cô chăm chú xuống đồng hành lý có quần giấy. Cô xoay đầu lại để coi người đánh xe về chưa, vẫn chưa thấy tăm hơi hắt đầu; ánh mắt cô sụp xuống đồng hành trang và có vẻ như cô đang tự hỏi là những thứ gì chất chứa trong ấy. Một lát sau cô nhắc món đồ đặt trong lòng lên, tháo cái bọc giấy lấy ra một chiếc gương soi be bé để ngắm nghía dung mạo. Cô nhoẻn miệng cười. Đúng là một buổi sáng đẹp trời, và ánh mặt trời tỏa sáng trên màu đỏ rực rỡ của chiếc áo choàng cô mặc và pha một màu hồng dịu trên gương mặt tươi tắn lẫn mái tóc đen nhánh của cô.

Không cần phải sắm soi trong gương làm chi nữa. Cô không thấy phải sửa lại chiếc nón hay vuốt lại mái tóc. Cô chỉ đơn giản ngắm nghía dung mạo mình như thể đó là một tuyệt tác của Tạo Hóa; những ý nghĩ của cô như thể đang lướt đi trong những bi kịch màn hình loại đã góp phần dựng nên - cô mỉm cười khi cô hình dung ra những trái tim bị thua thiệt và những trái tim chinh phục được tình yêu.

Đã có tiếng chân của người đánh xe trở lại. Cô gói chiếc gương vào trong tấm giấy, và đặt tất cả trở lại chỗ cũ.

Khi cỗ xe lăn bánh, Gabriel đi theo nó ra tới tận cánh cửa chắn, và anh nghe có tiếng cãi cọ giữa đoàn lữ khách với người gác cổng về việc phải trả thêm hai penny nữa.

- Cháu của bà chủ tôi ngồi ở trên đồng đồ kia bảo là tôi trả như vậy đã đủ rồi và cô ấy sẽ không trả thêm đâu.

- Được thôi! Vậy thì cô ấy không thể qua khỏi cửa đâu. Người canh cổng vừa nói vừa khép cánh cửa lại.

Oak bước tới trước.

- Đây nè! Anh chìa hai penny ra cho người gác cổng. - Hãy để cô ấy đi đi!

Rồi anh ngược lên ngó cô. Người phụ nữ mặc áo choàng đỏ có mái tóc đen nghe thấy những lời anh nói, ngó xéo về phía anh rồi bảo người đánh xe tiếp tục đi.

- Quả là một cô gái đẹp! Người gác cổng nói với Oak.

- Nhưng cô ấy có nhiều sai sót lắm! Gabriel nói và ngoảnh lại phía bờ ruộng, nơi lần đầu tiên anh thấy cô gái nọ - Và sai sót lớn nhất của cô là thói phù phiếm.

o o o

Đã gần nửa đêm của cái ngày ngắn nhất trong năm. Một luồng gió bắc thổi ngang Đồi Norcombe, nơi mà mấy ngày trước Oak đã ngó thấy cái cỗ xe màu vàng và hai người khách lạ dưới ánh nắng rực rỡ. Phía bắc của ngọn đồi là một cánh rừng già. Đêm nay những ngọn cây ấy nằm về phía nam của luồng gió bắc lạnh lẽo nhất. Bỗng nhiên người ta nghe thấy một chuỗi âm thanh từ phía trời ấy vọng về. Đó là tiếng tiêu của chàng nông dân Oak.

Tiếng tiêu vẳng ra từ túp lều phía bìa rừng. Túp lều cất trên những chiếc bánh xe nhỏ nâng nền lều lên khỏi mặt đất. Người ta thiết kế những gian nhà kiểu ấy để cho người chăn cừu dễ di chuyển trên đồng cỏ, khi lũ cừu tới mùa sinh sản, người chăn cừu sẽ ngủ qua đêm ở túp lều đó.

Suốt năm vừa qua Gabriel Oak đã làm việc cật lực để có thể mượn một trại chăn cừu nhỏ trên đồi Norcombe và mua hai trăm con cừu. Hồi còn nhỏ anh đã theo cha đi chăn gia súc cho những nông dân giàu có mãi cho đến khi cha Gabriel chết đi.

Tiếng sáo bỗng gián đoạn; trong căn lều xuất hiện một vùng sáng hình chữ nhật soi rõ gương mặt chàng nông dân Oak. Anh cầm một cái đèn lồng đi ra phía bờ ruộng độ chừng hai mươi phút mới dừng lại. Tiếng chuông mục đồng mới tạm yên trong thời gian anh ở trong lều giờ lại kêu leng keng. Khi anh trở về lều trong tay đã ôm một con cừu mới đẻ. Anh đặt nó lên trên đồng rạ trước bếp lò và ngã người lên trên mấy chiếc bao tải chất lổn ngổn một nửa sàn lều.

Phía trong túp lều nom rất tiện nghi và đẹp mắt, và ánh lửa đỏ rực phản chiếu tất cả những gì mà ngọn lửa soi rọi tới. Trên kệ là thuốc dùng cho cừu, bánh mỳ, thịt muối, phô-mai và một cái cốc dùng để uống bia hay nước táo lên men. Bên cạnh đồ ăn còn có cả một cái ống tiêu. Gian nhà giống như một cái chuồng nhốt cừu có soi hai lỗ thông gió tròn che bằng vải len.

Con cừu con do bị nóng quá bắt đầu kêu khóc và cái âm thanh quen thuộc ấy đánh thức Gabriel. Anh ôm con cừu đi ra ngoài đặt con nó nằm kế mẹ rồi đứng tần mẫn quan sát bầu trời cố tìm vị trí của các vì sao để xem lúc ấy là mấy giờ.

- Một giờ rồi! Gabriel thốt lên.

Khi anh đang ngó những vì sao, Oak dần dần phát hiện ra một ánh đèn lạ lùng ở phía bìa rừng. Anh đi về phía bìa rừng và sự nhớ ra ngoài ấy có một cái lán. Cái lán cất trên sườn đồi nên phần sau của mái nhà gần như ngang với mặt đất. Khi anh leo lên tới mái lán và dựa vào mái, anh dán mắt vào một khe hở và ngó vào trong.

Trong lán có hai người phụ nữ và hai con bò. Một người phụ nữ đã khá lớn tuổi. Người kia thì còn trẻ và xinh xắn; anh không thể thấy rõ mặt cô vì cô đang ở dưới tầm mắt anh. Cô không đội nón nhưng khoác áo choàng rộng.

- Nào, về nhà thôi! Người lớn tuổi nói - Cô nghĩ rằng con Cúc Trắng sẽ bình phục mà.

Người trẻ tuổi ngập dãi:

- Cháu mong sao mình có đủ tiền để thuê một người đàn ông chăm lo những vụ việc như vậy.

- Nhưng bởi vì mình không có đủ tiền nên mình phải tự xoay sở - Người phụ nữ lớn tuổi nói - Thành ra cháu phải giúp cô nếu như cháu muốn ở lại đây.

- Ôi chà, nón của cháu bay mất rồi - Người phụ nữ trẻ tuổi nói - Chắc là nó bay ra bờ ruộng rồi. Gió nhẹ thôi mà cũng bay nón nữa.

Bấy giờ cô gái đã cởi chiếc áo thụng ra, và mái tóc đen nhánh rủ lòa xoà xuống chiếc áo choàng đỏ.

Ngay lập tức Oak nhận ra cô chính là chủ nhân của cỗ xe màu vàng và chiếc gương nọ.

Họ đặt con bê nằm trở lại cạnh mẹ như trước, cầm đèn lồng lên và bước ra ngoài lán. Gabriel Oak trở về với đàn gia súc của mình.

o o o

Ngày mới bắt đầu. Oak trở về khu rừng và trong khi đi vợ vẫn trong rừng anh nghe có tiếng vó ngựa dưới chân đồi. lát sau, một con ngựa non với cô gái xuất hiện. Chính là cô gái đêm hôm qua và bỗng dưng Gabriel nhớ đến cái nón bị gió thổi đi. Có lẽ cô đến vì việc đó

thôi. Anh đi dọc theo bờ mương và lập tức trông thấy cái nón nằm giữa đám lá. Anh nhặt lên và trở về túp lều kiểm cô gái. Cô đã xách một cái xô không đi vào trong chuồng bò. Từ trong chuồng liền phát ra tiếng sữa chảy róc rách vào xô. Gabriel cầm chiếc nón trong tay đứng bên lối mòn dẫn xuống chênđồi. Khi cô gái trở ra với chiếc xô sữa cô vô cùng ngạc nhiên thấy Gabriel bên bờ ruộng.

- Tôi lượm được một cái nón! Anh nói.
- Đó là nón của tôi - Cô nói - Đêm qua bị gió tạt đi.
- Vào lúc một giờ sáng phải không?
- Vâng, lúc đó đó! Cô gái lấy làm lạ - Nhưng sao ông biết?
- Lúc đó tôi có mặt tại đây mà.
- Có phải ông chủ trại Oak không?
- Phải. Tôi mới vừa lập nghiệp ở vùng này thôi.
- Chắc là nông trại lớn lắm? Cô hỏi anh.
- Không, không lớn lắm đâu. Chừng một trăm mẫu.

Chỉ năm buổi sáng và năm buổi chiều thôi người phụ nữ trẻ măng kia đã quen thuộc với việc vắt sữa bò và chăm sóc bò bệnh nhưng cô không có dịp trò chuyện với Gabriel một lần nào nữa.

o o o

Một buổi chiều trời bắt đầu đóng băng. Sau giờ vắt sữa, Oak coi sóc cái chuồng bò như thường lệ. Sau đó anh thấy lạnh và đi vô lều chát thêm củi vô lò. Gió lùa vô phần dưới của cánh cửa, Oak vội lấy một cái bao tải tấp vô chỗ ấy. Anh biết là khi gió thổi qua lỗ thông gió và lửa cháy bùng lên, nếu cánh cửa sập xuống thì một cửa thông gió phải để ngỏ. Lẽ ra anh phải khép một cửa thông gió và để một cửa thông gió mở ra phía khuất gió. Tuy nhiên, anh quyết định phải ngồi yên một lúc đã, để hai cửa thông gió cùng đóng kín trong vòng một phút cho căn lều ấm hẳn lên hăng hay.

Đầu anh bắt đầu nhức và không kịp mở cửa thông gió, anh ngủ thiếp đi. Khi anh tỉnh giấc thì con chó của anh đang tru lên, đầu anh vẫn còn đang nhức ong lên và có ai đó đang kéo anh dậy.

Mở mắt, anh nhận ra cô gái kia đang ngồi bên cạnh anh. Anh ngạc nhiên khi thấy anh đang ngã đầu vào lòng cô, mặt và cổ anh còn ẩm ướt và mấy ngón tay của cô thì đang mở nút cổ áo của anh ra.

- Có chuyện gì vậy? Oak hỏi.

- Bây giờ thì không có chuyện gì đâu bởi vì anh chưa chết mà. Cũng lạ là anh không chết ngạt.

- A! Gabriel thì thầm - Tôi sẽ bán cái lều này và sẽ ngủ trong đồng rơm..

- Đâu phải lỗi của cái lều chớ ! Cô quan sát - Nếu như anh đừng có ngốc nghếch như vậy và đừng có đóng hai cửa thông gió như vậy.

- Không đâu! Tôi đâu có định đóng cửa!

Oak trả lời lơ lửng. Anh đang cố nắm lấy cơ hội và tận hưởng cái cảm giác tựa đầu vào vật áo cô được thêm chùng nào hay chùng ấy.

Cô dựng anh dậy. Oak chùi mặt và co duỗi thân thể.

- Tôi không biết làm sao để cảm ơn cô - Cuối cùng anh nói - Làm sao cô kiếm được tôi vậy?

- Khi đi vắt sữa tôi nghe tiếng chó tru và cào cửa. Con chó vừa trông thấy tôi liền nhảy bổ vô người và chộp vật áo tôi. Tôi liền băng qua sân và ngó quanh túp lều coi mấy cửa thông gió có mở không. Chú tôi cũng có một túp lều như vậy và tôi có nghe chú tôi dặn người chăn cừu là đừng có ngủ mà quên mở cửa. Tôi liền mở cửa và thấy anh nằm như chết. Tôi mới lấy sữa tạt vô mình anh tại vì có thấy nước nôi gì đâu.

- Cô ơi, nếu mà không có cô thì chắc tôi chết luôn quá. Tôi chưa biết tên cô nữa chớ.

- Chắc là tôi không nên nói tên cho anh biết. Đâu có lý do gì anh muốn biết tên tôi đâu, bởi vì rồi đây chẳng có gì mà liên lạc với nhau.

- Nhưng tôi vẫn còn muốn biết tên cô.

- Anh hỏi chỗ cô tôi thì biết, cô tôi sẽ nói cho anh rõ mà. Tôi cứ nghĩ là tên tôi nghe rất lạ tai.

- Chà, cô ơi! Cảm ơn cô nhen! Nào, cho tôi bắt tay cô với.

Cô ngần ngừ nhưng cũng đưa tay ra, và anh nắm bàn tay đó một lúc lâu.

- Thôi, đủ rồi! Cô vừa nói vừa rút tay lại - Nhưng tôi đoán là anh muốn hôn tay tôi phải không? Nếu anh muốn thì anh hôn cũng được.

- Tôi đâu có muốn đâu - Gabriel nói - nhưng tôi sẽ hôn đấy.

- Không, không cho!

Cô giật tay lại.

- Bây giờ thì lo đi kiếm tên tôi đi!

Cô nói và quày quả đi.

Chương 2

Ông trại chủ Oak tiếp tục ngó chừng bờ ruộng để theo dõi việc đi lại của cô gái, và tình cảm của anh ngày càng sâu đậm hơn nhưng anh không thổ lộ điều gì cả.

Anh biết là cô gái tên Bathsheba Everdene, là con bò nọ sẽ ngưng sữa vào ngày thứ tám của năm mới, là Bathsheba Everdene không còn lên đồi nữa. Gabriel lâm vào một tình trạng mà trước đây anh chưa từng biết: thay vì huyết gió anh lại thấy mình hay thì thầm "Bathsheba" và anh đâm ra thích màu tóc đen mặc dầu từ hồi còn nhỏ anh rất thích màu tóc nâu. Anh tự nhủ lòng: "Mình sẽ cưới cô ấy làm vợ mới được !"

Anh cố tìm lý do để lui tới túp lều của cô cháu Bathsheba. Anh đã kiếm được cái cớ nhân cái chết của con cừu mẹ. Anh bỏ con cừu con vô một cái làn và băng qua mấy cánh đồng để đi đến nhà của bà Hunt, cô của Bathsheba. Anh ăn mặc tươm tất: kỳ cọ dây đồng hồ, xỏ giày ủng mới, chắt cho mình một cây gậy mới, lấy chiếc khăn tay mới từ đáy chiếc hộp quần áo, và khoác một chiếc áo chần mỏng có thêu hoa.

Cô của Bathsheba đang có ở nhà.

Oak nói:

- Xin bà vui lòng nói với cô Everdene là có người xin được gặp cô ấy.

Bathsheba không có nhà.

- Mời ông vào, ông Oak !

- Cám ơn bà ! Gabriel nói - Tôi mang con cừu này cho cô Everdene. Tôi nghĩ là cô ấy sẽ thích chăm nom nó, phụ nữ thường thích chăm nom thú vật.

Bà Hunt nói:

- Chắc là nó sẽ thích mặc dầu nó chỉ đến đây chơi thôi. Nếu ông đợi, một lát Bathsheba sẽ về tới.

- Dạ, tôi sẽ đợi ! Gabriel ngồi xuống - Con cừu này chẳng phải là lý do khiến tôi đến đây đâu bà Hunt. Nói tóm, tôi đến để hỏi cô ấy coi cô ấy có định kết hôn không.

- Ông nói thật à ?

- Dạ. Bởi vì nếu như cô ấy muốn thì tôi rất sẵn lòng cưới cô ấy. Không hiểu bà có biết cô ấy có người nào chưa vậy ?

- Để tôi nhớ lại coi ! Bà Hunt nói - Có nhiều người trẻ tuổi lắm. Ông thấy không, ông Trại Chủ Oak, nó coi cũng xinh xắn và còn là đứa có học nữa, trước kia nó từng đi dạy học mà, ông biết không, nhưng nó con chưa thuần thục chút nào. Tuy mấy kẻ đeo đuổi nó không đặt chân tới đấy, nó có cả hàng tá.

- Thật đáng tiếc ! Anh chàng nông dân Oak buồn rầu nói - Tôi chỉ là một kẻ tầm thường và tôi chỉ mong sao mình là người đầu tiên. Chà, chắc là có đợi chờ cũng vô ích, nên tôi phải về nhà thôi.

Khi Gabriel rẽ xuống lối mòn, anh nghe tiếng gọi văng vẳng trên đồng. Anh ngó quanh và thấy có một cô gái đang chạy theo mình, vẫy vẫy một chiếc khăn tay trắng.

Oak đứng yên và người chạy theo đó tới gần. Chính là Bathsheba Everdene. Mặt Gabriel đỏ sạm; mặt cô gái còn đỏ hơn mặt anh, không phải vì xúc động mà vì chạy nhanh.

- Ông chủ trại Oak, tôi...

Cô nói không ra lời.

- Tôi mới vừa đến thăm cô ! Gabriel nói.

- Dạ ! Tôi có biết ! Cô nói - Vậy nên tôi mới chạy theo anh để nói là cô tôi đã sai lầm khi xưa đuổi anh. Cô tôi thiệt là kỳ, tự nhiên đi nói với anh là tôi có người đeo đuổi làm chi. Tôi chưa hề có người nào cả và tôi thấy thật là nhẫn tâm khi xưa đuổi anh đi, làm cho anh tưởng rằng tôi đã có tới mấy người đeo đuổi.

- Tôi thiệt mừng khi nghe cô nói vậy. Ông chủ trại Oak, mặt bừng sáng lên vì hân hoan - Tôi có một cái nông trại nhỏ khá là ngăn nắp. Tôi mượn được tiền để khởi nghiệp và sắp trả hết nợ rồi. Khi nào cưới nhau xong tôi sẽ làm việc tăng lên gấp đôi.

Anh bước tới trước và dang tay ra về phía Bathsheba. Cô chạy vòng quanh một bụi cây.

- Nhưng ông trại chủ Oak ơi, tôi có nói là tôi sẽ lấy ông đâu.

- Chà ! Oak ngạc nhiên nói - Tại sao chạy theo một người đàn ông như vậy rồi bây giờ lại nói là không ưng người ta ?

- Điều tôi muốn nói với ông chỉ là ... - Cô nói - là không có hàng lô hàng lốc đàn ông nào cả, chẳng có kẻ nào muốn cưới tôi đâu. Tôi

ghét ai nghĩ rằng tôi là vật sở hữu của bọn đàn ông. Tôi chỉ muốn cải chính nguồn tin ấy. Tôi không có thời giờ để bắt đầu nghĩ ngợi coi tôi có định lập gia đình chưa.

- Nào ! Gabriel trả lời, phẩn chấn trở lại - Hãy tính thiệt lợi đi. Cô Everdene ơi, tôi sẽ chờ. Cô có lấy tôi không. Hãy nhận lời đi. Tôi yêu cô biết bao !

- Tôi sẽ tính !

Cô quay mặt đi, ngó về phía xa xăm.

- Tôi sẽ mang hạnh phúc đến cho cô - Anh nói phía sau lưng cô, qua bụi rậm - Chỉ trong vòng một hoặc hai năm tôi sẽ mua đàn dương cầm cho cô và tôi sẽ tập thổi tiêu để chiều chiều mình hòa tấu với nhau.

- Dạ, tôi cũng ưng như vậy lắm.

- Và mình sẽ mua mấy cỗ xe để đi chợ, rồi mình sẽ trồng hoa, nuôi gà...

Gabriel nói tiếp.

- Tôi thích lắm !

- Và khi làm đám cưới xong chúng ta sẽ đăng tin hôn lễ trên mục tin vui của báo hàng ngày.

- Tôi ưng được như vậy lắm !

- Rồi sẽ có tin trẻ chào đời nữa ! Và đêm đêm bên cạnh bếp lửa hồng nếu cô ngước lên thì sẽ có tôi trực sẵn bên cạnh và khi nào tôi nhìn lên thì tôi đã có cô trực sẵn bên cạnh.

- Khoan, khoan.

Cô yên lặng trong giây lâu rồi quay sang anh.

- Không, không nên đâu ! Cô nói - Tôi không ưng anh đâu.

- Hãy nghĩ lại đi !

- Chà, điều tôi muốn nói là tôi không lấy làm phiền khi phải đóng vai cô dâu nếu như sau đó tôi không phải có một ông chồng kè kè một bên.

- Đúng là một câu chuyện ngu ngốc khủng khiếp.

Khi bị phê phán, Bathsheba hơi quay mặt đi.

Oak thở dài.

- Tại sao cô không lấy tôi vậy ? Anh van nài, đi quanh bụi rậm.
- Tôi không thể lấy anh được ! Cô vừa trả lời vừa đi thụt lùi.
- Nhưng tại sao vậy ? Anh khẩn khoản.
- Bởi vì tôi không yêu anh.
- Nhưng tôi yêu cô và tôi sẽ mừng biết mấy nếu như được cô yêu.
- Ôi, ông Oak, ông đến để miệt thị tôi đấy à !
- Không đâu ! Oak nghiêm trang nói - Tôi sẽ chỉ làm một điều trong cuộc đời của mình, chỉ một điều thôi, đó là yêu cô và cứ giữ lòng yêu cô hoài cho đến ngày tôi chết.
- Nếu như tôi không ưng ông trong khi ông tha thiết như vậy thì có nghĩa là tôi đã phạm sai lầm, phải không ? Phải chi hồi nãy tôi đừng chạy theo ông - Nhưng cô lập tức vui vẻ trở lại - Đâu có gì là thuận tiện đâu, ông Oak à ! ông giàu có hơn tôi ! Giữa cuộc đời này tôi làm sao mà có được một xu. Tôi có học thức nhiều hơn ông, và tôi chẳng yêu ông chút nào cả: đó là lý do.
- Chiều nay tôi có thể đến được không hay là chúa nhật nào cô cũng đi dạo với tôi nhen ? Nếu như cô chưa quyết định ngay bây giờ thì đừng trả lời ngay.
- Không... không... tôi không thể. Xin đừng thúc bách tôi nữa. Tôi không yêu ông nên sẽ kỳ cục lắm !

Cô vừa nói vừa phá lên cười.

Không người đàn ông nào thích bất cứ ai cười trước cảm xúc của mình cả.

- Tốt lắm ! Oak nói bằng giọng chắc nịch - Vậy thì tôi sẽ không hỏi gì cô nữa.

o o o

Một ngày kia tin tức bay đến tai Gabriel rằng Bathsheba Everdene đã rời khỏi nhà cô. Dương như cô đang ở một nơi tên là Weatherbury, cách chỗ anh ở không đầy hai mươi dặm; anh chưa biết là cô đến đó ở luôn hay chỉ đến chơi thôi.

Gabriel có hai con chó: Georgé, cho dù đã già vẫn còn nhanh nhẹn và đáng tin cậy. Con chó nhỏ, vốn là con của George, không giống

mẹ. Nó đã học việc chần cừu từ lâu nhưng chẳng thấy tiến bộ chút nào. Nó rất tinh tế nhưng chẳng có chút kỹ năng nào, nếu cho nó đi đằng sau để giữ đàn cừu đi tới thì chắc nó sẽ xua cho lũ cừu chạy mất biệt.

Một đêm, khi anh chàng Oak trở về nhà, anh gọi lũ chó lại để nhốt chúng vô lán cho tới sáng như thường lệ, chỉ có Geroge chạy tới thôi, còn đứa con thì không thấy tăm hơi. Gabriel nghĩ là con chó đang mê ăn ở trên đồi nên anh đi ngủ.

Trước khi trời sáng hẳn anh bị âm thanh quen thuộc của tiếng chuông gọi cừu đánh thức. Trong không gian êm ả của buổi bình minh tiếng chuông ngân lên nghe khẩn thiết và dữ dội. Lỗi tai thuận thực của anh hiểu rằng tiếng chuông ấy phát ra từ đám gia súc đang chạy hết tốc lực.

Anh nhảy ra khỏi giường, mặc quần áo vào, chạy băng trong sương mù theo lối mòn dẫn lên đồi. Hai trăm con cừu sắp sửa đẻ của anh đã biến mất. Anh gọi to lên nhưng không thấy động tĩnh gì. Anh chạy ra ven đồi, trông thấy một khe hổng và vết chân cừu dẫm nát khe hổng ấy..

Anh chạy lên qua đám cây cối lên tận đỉnh đồi, nơi có một cái hốc đá trắng có quây hàng rào. Ở một góc rào là con chó nhỏ và một ý nghĩ ghê gớm xuất hiện trong đầu anh. Gần như sắp ngất đi, anh bước tới trước; hàng rào bị phá tung và anh thấy dấu chân cừu đi ra phía ấy. Con chó chạy lại, liếm tay anh như thể anh đang chờ lòng biết ơn của nó vậy. Oak ngó góc chuồng. Cừu nằm chết ở dưới hốc đá phần, một đống hai trăm xác cừu, có nghĩa là trong cơ thể chúng còn có thêm hai trăm con nữa.

Anh cảm thấy thương lũ cừu hiền lành và đám con chưa kịp chào đời của chúng. Rồi anh nhớ ra rằng lũ cừu này chưa được bảo hiểm. Tất cả công sức dành dụm của anh đều tiêu tan, hy vọng được trở thành một nông dân độc lập đã vỡ vụn, và có lẽ sẽ mãi mãi xa vời. Anh dựa vào hàng rào và đưa hai tay lên che mặt lại. Khi anh trấn tĩnh ý nghĩ đầu tiên của anh là tạ ơn Thượng Đế:

- Cảm ơn Người vì con chưa lấy vợ, rồi đây cô ấy sẽ xoay sở với con ra sao nếu như con trắng tay !

Gabriel đã mượn tiền để mua cừu và bây giờ thì anh thấy giá trị của đàn cừu là đủ để trả nợ... Lúc này anh chỉ còn quần áo để mang trên người, không còn gì nữa.

Chương 3

Vào một ngày tháng hai, hội chợ nông dân được nhóm ở Casterbridge. Tại một góc đường có khoảng hai đến ba trăm nông dân; những người đánh xe khác biệt với những người khác bằng đoạn roi da quấn quanh nón rơm; thợ lợp nhà thì quấn những mảnh y phục bằng rơm, đám thợ chăn cừu thì cầm roi trong tay.

Trong đám đông có một người đàn ông trẻ và khỏe mạnh có vẻ là người nổi bật nhất trong bọn.

- Tôi đang kiếm chỗ làm quản lý nông trại ! Người ấy luôn luôn trả lời như vậy.

Bây giờ thì Gabriel càng tái mặt hơn và vẻ mặt càng buồn bã hơn. Đến cuối ngày anh vẫn chưa được ai mướn và anh quyết định xưng mình là người chăn cừu. Tất cả nông dân đều cần người chăn cừu và chăm sóc cừu chính là tài năng của Gabriel. Anh vô tiệm một người thợ rèn và hỏi:

- Một chiếc roi chăn cừu giá bao nhiêu ?

- Hai si-linh.

Anh vô một tiệm bán quần áo, đổi chiếc áo choàng của mình lấy một chiếc áo tàng ong của thợ chăn cừu bởi vì cây roi đã ngốn gần hết số tiền anh đang có. Anh đứng giữa chợ tay cầm cây roi, giống người chăn cừu, nhưng bấy giờ thì dường như quản lý nông trại lại là yêu cầu cao nhất. Trời tối dần. Một vài người bắt đầu huýt sáo và hát nghêu ngao; và Gabriel rút ống tiêu ra và bắt đầu thổi. Chỉ nửa giờ sau anh đã kiếm được một số tiền mà đối với một kẻ nghèo khó như anh quả là một tài sản lớn.

Anh còn biết ngày mai sẽ có thêm một hội chợ nông dân nữa tại Shottsford, một thành phố ở bên cạnh Weatherbury. Weatherbury là nơi mà Bathsheba đã đi đến cách đây hai tháng. Tới bây giờ cô ra đi đã khá lâu rồi nhưng Oak chọn hội chợ Shottsfort bởi vì Shottsford ở gần Weatherbury. Anh quyết định ngủ lại Weatherbury đêm đó để tiện đường đi đến hội chợ.

Sau khi đi được chừng ba, bốn dặm anh thấy phía trước là cái hình khối cỗ xe trong bóng tối đen ngòm dưới gốc cây, chẳng có ngựa kéo mà còn trống rỗng nữa. Anh quyết định nằm trên đống rơm dưới gầm xe thay vì đi kiếm chỗ ngủ trọ. Anh ăn những lát bánh cuối cùng với

thịt muối và uống nước men trái cây trong chai mang theo. Rồi duỗi dài trên đồng rơm và kéo thêm một mớ rơm lên phủ khắp người, anh chìm sâu vào giấc ngủ một cách thoải mái như từ hồi nào đến giờ.

Thức giấc, anh thấy chiếc xe đang đi chuyển. Anh nhận ra giọng nói đang trò chuyện sôi nổi từ phía trước toa xe. Hai giọng nói rất dễ phân biệt rạch ròi và ra vẻ như họ mới vừa từ hội chợ Casterbridge trở về y như anh vậy.

- Nếu chỉ xét bề ngoài thì cô ấy dễ thương và xinh xắn, há !
- Nhìn bề ngoài thì thấy vậy thôi, Billy Smallbury à !
- Ở đâu cũng nghe người ta bàn tán là cô ta phù phiếm quá lắm ! Nghe đồn rằng mỗi đêm trước khi đi ngủ cô ta đều đứng trước kiếng để ngắm soi cái nón ngủ trên đầu thiệt lâu !
- Nhưng cô ta có lấy chồng đâu mà !
- Nghe đâu cô ta còn chơi được cả đàn dương cầm nữa.
- Nhưng cô ta trả lương cho thợ ra sao mới được chớ ?
- Chuyện đó thì tôi chẳng biết đâu, thầy Poorgrass ời !

Khi nghe nhận xét trên, một ý nghĩ vụt lóe qua đầu anh là họ đang tán gẫu về Bathsheba chớ không ai khác. Nhưng, làm sao như vậy được, bởi vì toa xe đang trên đường xuôi về Weatherbury, và người mà họ đang bàn tán lại là chủ một trang trại kia mà. Đường về Weatherbury còn xa lắm và Gabriel len lén chuôi người ra khỏi gầm xe.

Khi tiếng xe lăn nhỏ dần nhỏ dần anh chợt nhận ra phía bên trái mình có một ánh đèn hơi bất thường, cách chỗ anh đứng khoảng nửa dặm. Oak định hướng thật kỹ, quang sáng càng lộ rõ hơn. Có ai đó đang đốt lửa.

Gabriel lập tức bằng cánh đồng đi về phía ánh lửa. Đốm sáng chỉ cho anh thấy có một căn nhà chất bằng rơm đang cháy bùng với cả một sân rơm. Anh leo lên rào và ngồi lại để nghỉ mệt. Có vẻ như chỗ này chưa có ai ở.

Ngọn lửa bùng lên từ một cây rơm rất lớn và có nguy cơ gây ra nguy hiểm dữ dội. Oak chạy về phía bờ ruộng và thấy là không phải chỉ có một mình mình mà có cả một đám đông hỗn độn đang tất tả chạy ngược chạy xuôi.

- Kéo rơm dưới cây rạ ra ! Gabriel la lên với những kẻ đứng gần anh.

Cây rạ được chắt trên nền đá và lưới lửa màu vàng rực từ đồng rạ dưới đất cứ lăm le liếm đến cây rạ ấy. Gariel bảo họ:

- Lấy một miếng vải ra đây nhanh lên !

Người ta mang ra một tấm đậy và trùm nó lên trên nền đá. Ngọn lửa lập tức bị dập tắt.

- Xách một xô nước rưới lên tấm vải cho ướt đẫm đi ! Gabriel nói thêm.

Ngọn lửa lại đang bùng lên, sửa soạn tấn công mái rạ.

- Đem thang lại đây ! Gabriel kêu.

- Thang bị cháy rồi ! Một người nào đó trả lời trong đám khói dày đặc.

Gariel leo lên cây rơm ngòi luôn trên chóp, lấy ngọn roi quất túi bụi vào đám rơm bị bén lửa trên nóc.

Billy Smallbury, người hồi nãy kéo toa xe Gabriel đang ngủ, đã kiếm được một cây thang và cũng leo lên cây rơm. Y lấy một xô nước đầy rưới vô mặt Gabriel và làm toàn thân anh ướt sũng trong khi Gabriel lật đật chế nước vô cây rơm để dập tắt những phần xém lửa.

Ở phía đằng kia của gian nhà rơm là một người phụ nữ trẻ tuổi cưỡi trên lưng một con la và một người phụ nữ khác đứng bên cạnh con la.

- Anh ta là người chặn cừu mà ! Người phụ nữ đứng dưới đất nói - Cô coi đó, một người chặn cừu giỏi giang.

- Chặn cừu cho ai ? Người phụ nữ cưỡi la hỏi rành rọt.

- Không ai biết là anh ta làm cho ai cả. Người ta đồn rằng anh ta lạ đời lắm !

- Coi anh ta cố hết sức lực kia kìa ! Người phụ nữ cưỡi la nói - Tôi muốn mượn anh ta làm cho mình. Maryann nè, lúc nào anh ta leo xuống thì chị nói với anh ta là người chủ muốn đền ơn vì anh ta đã hết lòng chữa lửa, nghen !

Maryann chuyển lời cho Gariel và anh hỏi:

- Ông chủ của chị đâu ?

- Không phải ông chủ mà là cô chủ, anh chặn cừu ơi !

- A, tôi nhớ rồi, cô chủ rất giàu. Cô ấy mới vừa thừa hưởng cái trại này bởi ông chú bị chết bất ngờ. Cô ấy là người cưỡi con ngựa nhỏ

kia kìa !

Oak, mặt mày lem luốc, áo ngoài bị cháy xém và còn nhỏ nước, khúm núm đi lại bên phụ nữ bé nhỏ ngồi trên lưng ngựa. Anh ngập ngừng hỏi:

- Thưa, cô có cần người chăn cừu không ?

Người phụ nữ ngạc nhiên ngó xuống: Gabriel và người yêu sắt đá của anh, Bathsheba Everdena, đang mặt đối mặt. Cô hơi lách mặt vào bóng tối; cô không biết là nên vui vẻ hay tỏ ra quan tâm. Cô thấy lòng đầy thương hại và phần nào đắc thắng nhưng không một chút lúng túng bởi vì cô vẫn còn nhớ lời tỏ tình của Gabriel tại Norcombe.

- Có ! Cô lí nhí nói - Tôi thật đang cần người chăn cừu. Nhưng...

- Thưa, anh ta chính là người mà mình đang cần đó ! Một người dân ngoài làng vô chữa lửa nói.

- Đúng anh ta rồi ! Một kẻ khác nói với vẻ cả quyết.

- Thật là một tay sừng sỏ ! Người thứ ba sôi nổi ủng hộ.

- Vậy thì nói anh ta đi gặp viên quản lý đi ! Bathsheba nói và quay mình đi khuất trong bóng đêm.

Mấy người dân quê đi trở về làng và chỉ còn Oak với tay quản lý bên cạnh gian nhà rơm.

Tay quản lý nói:

- Bây giờ thì mọi chuyện ổn hết rồi, tôi sẽ sắp xếp công việc cho anh. Mà tôi phải về nhà thôi. Chúc anh chăn cừu ngủ ngon.

- Ông có thể cho tôi ngủ nhờ ở đâu không ? Gabriel hỏi.

- Chuyện đó thì không - Ông ta nói - Nhưng nếu anh xuống đường thì sẽ thấy Quán Trọ Warren, chỗ có bán cả đồ ăn và thức uống. Người ta sẽ chỉ chỗ ngủ cho anh. Chúc ngủ ngon, nhé anh chăn cừu !

Gabriel đi vô sân nhà thờ. Anh nhận thấy có một hình người đứng khuất sau một thân cây lớn. Khi anh thành linh đá trúng một cục đá, người lạ ấy lộ mặt ra, một cô gái mảnh khảnh, mặc quần áo mỏng tang.

- Chúc cô ngủ ngon ! Anh hăm hờ nói.

- Chúc ngủ ngon ! Cô gái trả lời Gabriel.

- Tôi đi đến quán trọ Warren, có đúng đường không ? Gabriel hỏi.

- Đúng rồi ! Ngay dưới chân đồi. Mà anh có biết là Quán Đầu Hươu tới chừng nào mới đóng cửa không ?

- Tôi không biết Quán Đầu Hươu ở chỗ nào đâu. Cô tính đi tới quán đó tối nay à ?

- Phải ! Cô ta im lặng một hồi – Anh không phải là người ở Weatherbury sao ?

- Không. Tôi chỉ là người chặn cừu mời vô làm thôi, tôi mới tới hồi chiều.

- Anh đừng nói là gặp tôi ở đây nghen, ít nhất là trong hai hoặc ba ngày chi đó.

- Nếu như cô không muốn tôi nói thì tôi sẽ không nói gì đâu ! Oak nói.

- Tôi cảm ơn anh nhiều lắm ! Người con gái nói - Vì tôi nghèo quá nên tôi không muốn ai biết chút gì về tôi hết.

Rồi cô nín lặng và bắt đầu run lập cập.

- Bởi vì tôi không phải là kẻ dư dả gì mong cô hãy nhận cái này. Chỉ là một si-ling thôi nhưng là tất cả vốn liếng tôi dành dụm được.

- Dạ, tôi sẽ nhận ! Cô gái nói với vẻ biết ơn - Một lần nữa chúc anh ngủ ngon !

- Ngủ ngon !

Cô gái nọ vẫn đứng yên sau thân cây và Gabriel đi xuống phía làng Weatherbury.

o o o

Quán trọ Warren có vách tường bao quanh bốn bề nhưng người ta vẫn có thể nghe tiếng ồn ào từ bên trong vọng ra. Oak mở cửa và lập tức mọi câu chuyện phiếm đều ngưng lại vì ai nấy đều ngó về phía anh. Có vài người nhận xét:

- A ! Té ra là người chặn cừu mới được vô làm !

- Anh chặn cừu ơ, vô đây đi ! Dù chúng tôi chưa biết tên anh nhưng chúng tôi cũng rất vui là anh đã đến.

- Các bạn ơ, tên tôi là Gabriel Oak.

Một người lớn tuổi giải thích:

- Phải là cháu nội của lão Gabriel Oak ở Norcombe không ?

- Cha tôi và ông tôi đều tên Gabriel ! Người chăn cừu mới nói.

Ông lão bảo:

- Vừa thấy mặt anh lúc leo lên cây rơm là tôi biết ngay. Biết ông nội anh nhiều năm lắm mà ! Bà nội anh tôi cũng biết. Và ba anh hồi còn nhỏ xíu kìa. Lại đây, anh chăn cừu mới, làm vài ly đi ! Cô chủ vừa gửi cho mấy miếng bánh mì với lại thịt xông khói nè !

Cái ly được chuyển từ tay người này sang tay người kia và Gabriel hỏi:

- Ở đây sống ra sao ? Và cô chủ mình thì định làm ăn kiểu nào vậy ?

Jan Coggan nói:

- Tụi tôi có biết gì nhiều về cô ta đâu. Cô ấy chỉ mới về trại có mấy bữa thôi. Chú của cô ấy ngã bệnh và người ta mời bác sĩ tới; nhưng không làm sao cứu nổi ông cụ. Tôi chỉ biết là cô ấy sẽ cai quản nông trại. Mấy người này có gia thế đằng hoàng. Ông chú cô ta là một người nhân từ.

Chàng chăn cừu hỏi:

- Có ai biết gì về cha mẹ của cô ấy không vậy ?

Jacob Smallbury nói:

- Tôi có biết chút ít về cha mẹ cô chủ: họ là người thành phố chứ không phải sống ở quê. Họ chết đã lâu lắm rồi. Bố già ơi, bố có biết cha mẹ cô chủ ra sao không vậy ?

- Chà ! Ông lão trả lời - Ông cụ thì không phải loại điển trai cho lắm nhưng bà cụ thì thật là yêu kiều. Hồi mới cưới, ông cụ rất hãnh diện về bà cụ.

Henry Fray nói:

- Cô con gái thì lúc còn nhỏ chẳng phải là dễ coi cho lắm. Chẳng ngờ khi lớn lên lại xinh đẹp như vậy.

- Tôi mong là tính tình cô ta cũng dễ chịu như bộ mặt của cô ta vậy.

- Đúng vậy, nhưng tay quản lý sẽ lo toan hết mọi việc cho chúng mình ! Henry mỉm cười - A ! Đó là một kẻ kỳ cục lắm, ông nghĩ là ông ta là người dối trá đó.

Trong khi họ đang trò chuyện thì một đầu của ống tiêu thò ra từ vạt chiếc áo khoác xếp tầng ông thợ chăn cừu của Gabriel Oak làm cho

Henry Fray kêu lên:

- Thiệt sao, anh chàng chẵn cừu kia, phải anh là kẻ đã thổi tiêu ở Casterbridge không ? Thổi cho chung tôi nghe một khúc tiêu đi, công tử Oak ơi !

- Nhất định rồi !

Gabriel vừa trả lời vừa rút ống tiêu ra và thổi vài hợp âm. Sau đó anh thổi ba khúc nhạc du dương, nhịp nhịp gót ủng để phụ họa.

Laban Tall nói:

- Anh ta thổi thiệt là hay, thiệt là hay ! Nhưng thợ chẵn cừu ơi, đừng thổi tiêu nữa. Tôi phải đi về thôi, khi tôi phải về mà còn thổi tiêu như vậy thì thật là tiếc.

Chàng ta chúc mọi người ngủ ngon rồi cáo từ.

Henry Fray cũng nói gót ra về; sau đó Gabriel cũng ra đi với Jan Coggan, kẻ hứa tìm chỗ cho anh ngủ. Sau đó ít phút khi những người còn lại cũng đang sửa soạn ra về thì Fray hồi hải trở lại.

- Ô, có chuyện gì vậy, có chuyện gì vậy, hải Henry ? Joseph hỏi.

- Chính là quản lý Pennyways ! Tôi đã nói rồi mà; phải, tôi đã nói rồi kia mà !

- Sao, phát hiện có trộm à ?

- Đúng là có trộm. Cô Everdene trông thấy quản lý Pennyways đang bò trên mấy bậc thang của nhà kho xuống mà còn vác theo một bao bố đựng đầy lúa mạch. Hải ta thú nhận là đã tuồn ra được năm bao rồi và thế là cô ấy đuổi cổ hải. Vấn đề là không biết lúc này ai sẽ quản lý đây.

Henry hớp một ngụm rượu, và trước khi anh ta kịp rót thêm một ly khác thì Tall đã hấp tấp bước vô quán.

- Có biết tin gì không ?

- Tin về quản lý Pennyways phải không ?

- Không, một cái tin khác nữa kìa ! Con bé Fanny Robin, đứa giúp việc nhỏ tuổi nhất của Cô Everdene trốn đi mất tiêu rồi. Ai nấy đều lo lắng quá, mấy ngày nay cô chủ của mình cứ gặp toàn chuyện khó chịu !

- Ôi ! Joseph Poorgrass kêu lên - Cô ấy hải phải phùng phùng lửa

giận !

- Không đâu ! Cô ấy đang ngập đầu lo lắng đó ! Billy Smallbury trả lời.

- Ôi dào ! Cô Everdene muốn nói chuyện với mấy người mình một chút trước khi đi ngủ về việc rắc rối với tay quản lý, và về vụ đũa hầu gái, cô chủ bấy giờ thật là bấn loạn tinh thần.

Tất cả hấp tấp bước về phía căn nhà trại chủ và thấy từ trên cửa sổ phòng ngủ, Bathsheba chồm xuống hỏi với vẻ lo lắng:

- Trong số các người có ai là người của trang trại tôi không vậy ?

- Vâng, có mấy người nè, thưa cô. Người đàn ông cao lớn trả lời.

- Tôi muốn nhờ vài người sáng mai đi rảo trong làng để dò la coi có ai thấy Fanny Robin không. Đừng làm ồn ĩ lên ! Chưa có lý do gì để báo động khắp làng. Chắc chắn là cô ta bỏ trốn khi chúng ta đi chữa lửa.

Jacob Smallbury hỏi:

- Cô ta có dan díu với ai trong vùng này không ?

Bathsheba nói:

- Tôi không biết. Một điều là Maryann có trông thấy cô ta đi ra khỏi nhà mà chỉ mặc bộ quần áo lao động thôi, thậm chí không đội nón nữa.

Maryann nói:

- Cho dù tôi thấy rõ nhưng tôi vẫn nghĩ rằng cô ta nhất định phải có xách theo một túi đồ chớ. Nhưng cô ấy không có dính líu với ai ở đây cả. Người yêu của cô ta ở Casterbridge và tôi biết rõ anh ta là một người lính.

- Cô có biết tên người ấy không ? Bathsheba nói.

- Không, thưa cô, cô ấy luôn kín điều đó.

- Nếu như tôi có thể đi đến trại lính Casterbridge thì chắc tôi sẽ dò ra được tên người đó ! William Smallbury nói.

- Tốt lắm ! Nếu như ngày mai cô ta không trở về thì anh hãy đến trại lính và điều tra coi anh ta là ai và gặp anh ta thử coi. Và nè, còn có vấn đề tay quản lý nữa, nhưng bây giờ thì tôi không muốn nói tới chuyện này. Nhớ làm theo lời tôi dặn nhen !

Cô chấm dứt câu chuyện và đóng cửa sổ lại.

Đêm đó tại nhà của Coggan, trí tưởng tượng của Gabriel Oak hoạt động liên tục. Anh trông thấy Bathsheba hết sức sinh động trong giấc ngủ của mình.

Chương 4

Sáng hôm sau Bathsheba và người hầu gái thân tín là Liddy Smallbury ngồi bệt dưới sàn một căn phòng trên lầu, lựa ra nào là giấy tờ, sách vở, chai lọ, rác rưởi do người chủ cũ để lại. Cánh cửa để mở, người ta nghe tiếng bàn chải cọ trên sàn nhà chứng tỏ Maryann Money đang hoạt động cật lực.

- Ngưng cọ một lát đi ! Bathsheba nói - Hình như có tiếng gì thì phải.

Maryann ngừng bàn chải lại.

Có tiếng chân ngựa đến gần cửa nhà. Nhịp đi chậm lại, rẽ qua cổng và vô tới tận lối nhỏ đưa đến cửa chính một cách khác thường. Có ai đó dùng đầu gậy gõ vô cánh cửa.

- Thiệt là thô lỗ ! Liddy hạ giọng nói - Đi ngựa vô lối mòn như vậy à ! Tại sao không chịu dừng ngựa ở ngoài cổng ?

- Im nào ! Bathsheba bảo - Không hiểu sao bà Coggan lại chẳng chịu chạy ra coi ai vậy cả ?

Từ phía cánh cửa có tiếng rat-tat-tat-tat.

- Kìa ! Bà Coggan đang chạy ra kìa ! Bathsheba nói.

Cánh cửa bật mở và một giọng nói thật trầm cất lên:

- Cô Everdene có nhà không vậy?

Có tiếng bà Coggan đáp:

- Thưa ông, để tôi hỏi lại.

Một phút sau bà Coggan xuất hiện trước cửa phòng:

- Cô Everdene à, có ông Boldwood muốn gặp cô.

Bathsheba trả lời ngay:

- Tôi không thể như vậy mà gặp ông ta được. Vậy phải làm sao bây giờ ?

- Hãy nói là cô bị bụi bám đầy người và không thể đi xuống nhà được ! Liddy đề nghị.

- Cứ nói là tôi không thể gặp ông ta, chỉ vậy thôi.

Bà Coggan đi xuống nhà và lặp lại câu trả lời.

- Chà, tốt lắm ! - Tôi chỉ muốn hỏi coi có tin tức gì về Fanny Robin không ?

- Thưa ông, chẳng có tin gì hết nhưng có lẽ tối nay thì có tin thôi. William Smallbury mới vừa đi Casterbury nơi mà chúng tôi cho là người yêu cô ấy đang ở và mấy người khác thì đang dò la chỗ khác.

Sau đó tiếng vó ngựa nhỏ dần và cánh cửa đóng sầm lại.

Bathsheba hỏi Liddy:

- Ông Boldwood là ai vậy ?

- Một chủ trại ở Little Weatherbury.

- Lập gia đình chưa ?

- Chưa, cô à !

- Ông ta bao nhiêu tuổi vậy ?

- Có lẽ là bốn mươi, rất đẹp trai và khá là nghiêm túc mà lại còn giàu nữa.

- Tại sao ông ta lại hỏi thăm về Fanny chứ ?

- Ô, hồi cô ta còn nhỏ và chẳng có bạn bè gì để chơi đùa, chính ông ta đã cho cô ta vô trường rồi sau đó đưa cô ta về đây để làm việc cho ông chủ trước ở đây. Ông ta rất là tốt bụng chỉ có điều...

- Điều gì ?

- Ông ta quả là một nỗi thất vọng đối với phụ nữ. Tất cả đàn bà con gái trong vùng đều rắp tâm theo đuổi ông. Jane Perkins theo đuổi được hai tháng thì bỏ cuộc và hai chị em Taylor mất hết một năm để mời chài. Cô ơi, cô có ai tính cưới cô chưa ?

Bathsheba ngần ngừ như thể muốn thoái thác câu trả lời nhưng rồi cô bị háo hức bởi câu trả lời có.

- Có lần có một người đã đề nghị kết hôn với tôi ! Cô trả lời và hình ảnh của Gabriel Oak, hồi còn là trại chủ, lại hiện ra trước mặt cô.

- Chắc phải là thú vị lắm ! Liddy nói - Và cô không chịu lấy ông ta sao ?

- Ông ta không xứng với tôi !

- Vậy cô có yêu ông ta không, cô ?

- Ô, không ! Nhưng tôi thích ông ta lắm.

- Cho tới bây giờ cũng còn thích à ?

- Dĩ nhiên là không rồi. Tôi lại nghe có tiếng chân của ai nữa kìa !

Ngoài sân có một hàng người ngoằn ngoèo đang tiến đến gần cửa sau.

- Chà, thật là tốt ! Xuống dưới nhà và biểu họ vô nhà bếp cho tới khi tôi thay quần áo xong xuôi đã, rồi lúc đó hãy dắt họ vô trong phòng khách.

o o o

Nửa giờ sau, Liddy đưa Bathsheba vào trong phòng khách; Bathsheba nhận thấy những người làm công của mình đang ngồi ở tận cuối phòng. Cô ngồi vào bàn và mở quyển sách chấm công ra, tay cầm một cây viết để rà soát và túi tiền đặt bên cạnh. Cô đổ ra bàn một đồng tiền đồng.

- Trước khi bắt đầu, tôi muốn thông báo hai việc - Bathsheba nói - Việc thứ nhất là tay quản lý đã bị sa thải vì tội trộm cắp và thế là tôi không có quản lý; tôi sẽ tự mình điều hành công việc.

Bọn thợ có vẻ phẩn chấn lắm.

- Việc thứ hai là không hiểu có ai trong các anh nghe thấy gì về Fanny không.

- Thưa, không.

- Có ai đi tìm kiếm gì chưa ?

Jaeob Smallbury nói:

- Tôi có gặp ông chủ trại Boldwood và tôi với hai người làm của ông ta đi lùng sục khắp Newmill Pond nhưng chẳng thấy tăm hơi.

Laban Tall nói:

- Người chẵn cừu mới cũng đi tận Quán Đầu Hươu bởi vì người ta đoán là cô ta có thể đi đến đó lắm nhưng không ai thấy gì hết.

- Nhưng William Siliallbury có đi Casterbridge không ?

- Dạ, có nhưng chưa thấy anh ta về.

- Vậy thì hãy bắt tay vào công việc đi ! Bathsheba ngó vào sổ - Có Joseph Poorgrass ở đây không ?

- Thưa ông... tôi quên, thưa cô, tôi là Poorgrass đây.

- Anh làm công việc gì vậy ?

- Công việc thường xuyên của tôi là đánh xe và bắn chim; đến mùa gieo hạt thì tôi còn giúp làm thịt heo, thừa ông.

- Tiền công của anh là bao nhiêu ?

- Thừa ông, ý quên, thừa cô, tôi muốn nói là chín si-ling với chín xu.

- Đúng lắm ! Đây là mười si-ling với một món quà nhỏ bởi vì tôi là chủ mới.

Mặt Bathsheba ửng đỏ lên khi tỏ ra rộng rãi trước mắt mọi người. Cô tiếp tục.

- Và tôi con phải trả anh bao nhiêu thì đủ, anh gì ngồi trong góc kia ? Tên anh là gì ?

- Dạ, Matthew Moon.

- Matthew Moon... - Bethsheba vừa lẩm bầm vừa ngó vô sổ - Mười si-ling với hai xu tất cả, phải không ?

- Thừa cô, phải !

- Đấy, mười si-ling đấy ! Người kế đi, Andrew Eandlet

Cô tiếp tục kêu những cái tên còn lại theo kiểu trên.

- Người thợ chần cừu mới muốn có người cùng làm việc với anh ta - Henry Fay chen vào.

- Ồ, được thôi ! Sẽ là ai đấy ?

- Thằng nhóc Cain Ball là một đứa cần cù lắm ! Henry nói - Nếu như tay chần cừu Oak không chê là nó còn nhỏ thì thật là tiện !

Anh ta vừa nói thêm vừa quay sang tay chần cừu mới vừa xuất hiện.

- Không, không sao đâu mà ! Gabriel nói.

- Tốt lắm ! Bathsheba nói - Và anh biết rõ nhiệm vụ của mình chưa, Gabriel Oak ?

- Biết rõ rồi, cảm ơn cô, cô Everdene !

Người chần cừu đứng từ ngưỡng cửa nói vọng vào. Anh hơi ngạc nhiên bởi cung cách lạnh lùng của cô.

Ngoài hàng lang có tiếng chân người.

- Thừa, có Billy Smallbury từ Casterbridge trở về.

- À, tin tức ra sao ? Bathsheba hỏi.

- Thưa cô, nếu như chẳng phải vì thời tiết khủng khiếp kia thì tôi đã đến nơi được sớm hơn rồi !

Nói đoạn anh ta dậm đôi chân làm cho tuyết bám trên ủng rơi xuống lả tả.

- Cô Fanny ra sao rồi ?

- Chà, cô ta đã đi theo mấy người lính mất rồi ! William nói. Khi tôi đến được Casterbridge người ta báo tin là đội phòng vệ đã dời trại và một đội mới đã được chuyển tới vì thế là tôi tự nghĩ: "Anh chàng của Fanny ở trong đội phòng vệ đó thì tất nhiên cô ta đã đi theo anh ta rồi.

- Anh có biết tên anh ta không ?

- Không; chẳng ai biết tên tuổi gì cả. Tôi cho rằng anh ta phải làm tới sĩ quan.

- Chà, từ giờ cho tới tối thì mình chẳng mong làm được gì hơn ! Bathsheba bảo - Nhưng một người nhớ phải chạy gấp đến cho ông trại chủ Boldwood hay tất cả nội tình này.

Sau đó cô đứng dậy và dận dò thêm đôi điều nữa.

- Bây giờ thì coi sóc cái trại này sẽ là cô chủ chứ không phải ông chủ nữa. Tôi cũng chưa biết khả năng đồng áng của tôi sẽ ra sao; nhưng tôi sẽ hết sức mình. Nếu như các anh làm việc tận tình cho tôi thì tôi sẽ đối đãi với các anh thật tốt. Đừng cho tôi là đàn bà nên tôi không biết phân biệt tốt, xấu. Tôi sẽ thức dậy trước khi mọi người kịp thức giấc; tôi sẽ có mặt ngoài đồng trước khi mọi người kịp ra khỏi giường; tôi sẽ ăn sáng trước khi mọi người ra tới ngoài đồng. Tôi sẽ làm cho tất cả phải kinh ngạc.

- Thưa cô chủ, vâng ! Tất cả trả lời.

- Thôi, chúc ngủ ngon.

- Chúc cô chủ ngủ ngon.

o o o

Cũng trong buổi chiều tuyết đổ đó, khi trời đã sụp tối, quang cảnh tại một góc phố và trại lính ở phía Bắc Weatherbury thì thật là ảm đạm. Phía bên lề trái của con lộ chính là một con sông và sau đó là một bức tường cao. Ngay khi đồng hồ vừa điểm mười tiếng và khi tuyết

bắt đầu rơi nhẹ nhẹ thì có một bóng người bò dọc theo bờ sông. Cái bóng nhỏ bé nhưng mang dáng dấp con người. Cái bóng tiến tới chậm chậm và người ta nghe có tiếng đếm:

- Một. Hai. Ba. Bốn. Năm.

Có nghĩa là có ai đó đang đếm những khung cửa sổ và tiếng đếm thứ năm ám chỉ khung cửa thứ năm kể từ vách tường tính ra. Tới đây thì cái bóng ngưng lại, cúi gập người. Sau đó có một nắm tuyết bay qua sông về hướng cửa sổ thứ năm. Nắm tuyết rơi trúng vô tường, cách mục tiêu rất xa. Sau đó là một nỗ lực nữa, rồi lại một cố gắng khác ; cuối cùng một vốc tuyết đã bay vào khung cửa thứ năm. Tức thì có tiếng mở cửa sổ. Sau đó có tiếng hỏi:

- Ai vậy ?

- Phải đó là Trung Sĩ Troy không ? Cái bóng ngồi ngoài tuyết hỏi hộp hỏi lại.

- Phải ! Có tiếng đáp - Cô là loại gái gì đấy ?

- Ồ, Frank, phải anh đó không ? Cô gái nói - Em là vợ của anh đấy, Fanny Robin đấy.

- Fanny ! Giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên.

- Phải ! Cô gái trả lời với giọng đầy cảm xúc.

- Nhưng đêm nay tôi đâu có hẹn gặp cô đâu. Thật tình mà nói tôi không nghĩ là cô sẽ đến kiếm tôi.

- Anh có nói là em có thể đến kiếm anh mà !

- Đúng vậy ! Tôi có nói vậy.

- Phải. Em nghĩ là em nên đến gặp anh. Anh có mừng khi gặp em không ?

- Ồ, dĩ nhiên rồi !

- Frank ơi, chùng nào hả, anh ?

- Cái gì ?

- Chùng nào thì anh sẽ cưới em, hả Frank ?

- Ồ, nào, em phải ăn mặc cho đàng hoàng chứ !

- Dạ, ơ, Frank ơi, đừng cho là em đòi hỏi nhiều. Đừng nghe, anh yêu, bởi vì em thương anh lắm mà. Mà anh cũng nói đi nói lại nhiều lần là

anh muốn cưới em mà ... và... và... em... em... em...

- Em ơi, không được khóc ! Nếu như anh đã nói vậy thì chắc là anh sẽ làm như vậy. Chỉ tại em đến bất ngờ và đột ngột quá !

- Phải, phải rồi. Đúng vậy ! Em sẽ đi ngay đây ! Vậy ngày mai anh có đến gặp em không ? Đến nhà bà Twills ở Đường Bắc đi !

- Cưng ơi, anh sẽ tới thăm em ! Chúc ngủ ngon ! Chúc ngủ ngon, nghen Frank ! Ngủ ngon !

Chương 5

Lần đầu tiên Bathsheba xuất hiện với tư cách nữ trại chủ là hôm sau đó tại hội chợ bắp của Casterbridge.

Cả gian sảnh đường đông nghẹt đàn ông tụ tập thành từng nhóm hai hoặc ba người để chuyện gẫu. Trong đám trại chủ, chỉ có một vóc dáng đàn bà nổi bật, người duy nhất đại diện cho giới tính của mình trong gian phòng ấy. Bathsheba biết hai, ba người chủ trại trong đám đó nên len lỏi đến gặp họ. Nhưng cô phải là người đàn bà có óc thực tiễn trong công việc và phải tập hợp đủ lòng tin để chuyện trò với những người đàn ông mà cô chưa biết. Trong khi tranh luận về giá cả cô đã giữ nguyên được giá mình đưa ra một cách cứng cỏi và giảm được giá của bọn trại chủ đàn ông một cách kiên quyết..

Những trại chủ không được trò chuyện với cô thì hỏi nhau:

- Ai vậy ?

Câu trả lời luôn là:

- Cháu của ông trại chủ Everdene đó. Cô ta thừa hưởng cái trại Weatherbury Vùng Cao; đã sa thải tay quản lý và tuyên bố là ta sẽ tự điều hành.

- Chúng ta nên hãnh diện về cô ta chứ ! Cô ta vực cái nơi cỏ lổ này dậy. Nhưng mà cô ấy đẹp ghê, chẳng mấy chốc cô ta sẽ phục hồi lại mọi thứ cho coi !

Lần xuất hiện đầu tiên của Bathsheba đầy ưu thế của phụ nữ nhưng cô vẫn nhận ra có một kẻ không chia sẻ thiện cảm chung ấy. Con người bí ẩn ấy đứng thẳng băng, là một kẻ có nhân phẩm cao và ở trong độ tuổi từ ba mươi lăm đến năm chục.

Khi chợ tan, Bathsheba hấp tấp kiếm Liddy và cùng nhau đi về nhà, cô nói:

- Tôi đã vượt qua thử thách rồi đó, Liddy à ! Tôi sẽ chẳng buồn nhớ lại vụ này đâu, bởi vì tất cả bọn họ rồi sẽ quen với việc nhìn thấy tôi xuất hiện ở các buổi chợ phiên thôi; nhưng buổi sáng nay thì thật là ngọt ngào cũng như là làm đám cưới vậy, ở đâu cũng phải chịu đựng những cái nhìn trô trố.

Liddy nói:

- Tôi biết mà ! Đàn ông thì luôn luôn là vậy !

- Nhưng có một kẻ dường như là hiểu biết hơn cái lũ phí thì giờ lãng xăng bên tôi. Một người rất đẹp trai ! Cô nói tiếp - Người thẳng thớm, độ bốn mươi, tôi đoán là vậy. Chị có biết người đó là ai không ?

Liddy không nghĩ ra được.

- Chị không thể đoán được là ai sao ? Bathsheba thất vọng hỏi.

- Tôi không biết nhưng nếu ông ta chẳng để ý gì đến cô thì mặc kệ ông ta.

Bathsheba có cảm giác, rằng lời Liddy nói không đúng, ngay lúc đó thì một chiếc xe ngựa đi ngang qua mặt họ.

- Kìa, ông ta kìa ! Cô kêu lên.

Liddy ngó ra.

- A ! Đó là ông trại chủ Boldwood, hôm nọ ông ta có đến kiếm cô đó !

- À, ra ông trại chủ Boldwood !

Bathsheba lẩm bẩm. Người trại chủ chẳng hề quay đầu lại lần nào mà chỉ ngó đăm đăm về phía con đường phía trước.

- Chị có thấy ông ta là một kẻ khá hay không ? Cô nhận xét.

- Ô, đúng, đúng, rất là thú vị, ai cũng thấy như vậy mà ! Liddy trả lời.

- Tôi lấy làm lạ là tại sao ông ta lại có vẻ thờ ơ với những gì ông ta nhìn thấy chung quanh vậy, hả ?

- Nghe nói là hồi còn trẻ ông ta bị thất vọng một chuyện gì đó. Có lời đồn là ông ta bị phụ tình, nhưng cũng không ai rõ về chuyện ấy lắm, khiến ông ta trở thành như vậy !

Buổi chiều chúa nhật ở trang trại, ngày mười ba tháng hai. Sau bữa cơm chiều, Bathsheba gọi Liddy tới ngồi bên cạnh.

- Sáng này cô có nhận ra ông Beldwood ở tại nhà thờ không cô ? Liddy hỏi.

- Không, thật mà ! Bathsheba lãnh đạm trả lời.

- Ông ta ngồi ngang mặt cô mà, cô chủ !

- Tôi biết !

- Và cô không trông thấy ông ta làm gì sao ?

- Rõ ràng là không mà, tôi đã nói rồi đó.

Sau đó Liddy ngồi im như hén khiến cho Bathsheba thất vọng vô cùng đành phải mở lời:

- Ông ta đã làm gì vậy ?

- Suốt buổi lễ ông ta không hề quay sang nhìn cô lấy một lần nào hết.

Cô chủ của Liddy trả lời:

- Tại sao lại phải quay lại ngó tôi chứ ? Tôi đâu có yêu cầu ông ta như vậy đâu !

- Ồ, không mà ! Nhưng ai nấy đều ngắm nghía cô và thật là kỳ cục, ông ta chẳng hề đoái hoài đến cô. Thiệt là cá tánh đặc biệt !

Bathsheba lặng thinh một hồi rồi thốt lên:

- Ôi, suýt nữa thì tôi đã quên là hôm qua tôi có mua một tấm thiệp Valentine.

- Thiệp Tình Yêu. Cho ai vậy, cô chủ ! Liddy hỏi - Cho ông Trại Chủ Boldwood à ?

- Không, chỉ là để cho bé Teddy Coggan. Tôi có hứa cho nó một thứ chi đó và tấm thiệp này gây một bất ngờ cho coi !

Bathsheba chạy lại bàn viết lấy một tấm thiệp có tô màu, ở giữa tấm thiệp là một khung trống nhỏ hình trái xoan để cho người gởi có thể viết vài hàng chữ bày tỏ tình yêu.

Bathsheba nói:

- Chỗ này để dành viết chữ đấy ! Viết gì vô, hả ?

Liddy trả lời:

- Theo tôi là nên viết như vậy:

"The rose is red. The violet is blue, Camations smet, And so are you"

(Hồng nhưng đỏ thắm. Tương tự sắc xanh, Cẩm chương ngọt ngào, Bạn giống hệt hoa.)

- Phải rồi, viết như vậy thiệt là đúng với một đứa bé má hồng như bé Teddy Coggan.

Cô viết những dòng chữ nho nhỏ xinh xinh lên tấm thiệp, bỏ nó vô bao thơ.

Liddy vừa nói vừa cười:

- Nếu mà gởi cái này tới ông lão ngốc nghếch Boldwood thì chắc là tức cười chết luôn !

Bathsheba ngừng tay để nghĩ ngợi về sáng kiến ấy. Thật là chán khi người đàn ông giàu sang nhất tư cách nhất vùng lại chẳng ngó ngang gì đến mình mà còn bị Liddy nhận xét y như vậy.

- Không đâu ! Ông ta chẳng biết thưởng thức trò đùa đó đâu. Nhưng tôi không muốn đặc biệt gởi tấm thiệp này cho Teddy, nó chỉ là một thằng nhóc, đôi khi cũng nhắm nhí, mà thôi.

Cô ngáp và cầm cây viết lên, ghi tên Boldwood vào.

- Như vậy nhen, mình dùng loại niêm nào đây ? Chỉ có vài chữ như vậy thôi à ! Tôi nhớ là tôi có một loại niêm dùng để chọc cười nhưng tôi không cách chi đọc nổi. Bây giờ tôi sẽ ráng gắn niêm và nếu như không nên thì mình sẽ gắn dấu niêm khác.

Bathsheba lấy một con niêm lớn màu đỏ tươi gắn lên bao thờ và ghé mắt nhìn thật kỹ vào vệt sáp nóng hổi để tìm coi chữ trên con niêm là chữ gì.

- Thật là tuyệt !

Cô bật kêu lên và ném phong thơ xuống bàn một cách thú vị. Liddy ngó kỹ hàng chữ và đọc lớn: "NHỚ CƯỜI TÔI".

Chiều hôm đó cô gởi tấm thiệp đi, lòng có hơi băn khoăn đôi chút.

o o o

Vào buổi chiều ngày Lễ Thánh Valentine, Boldwood ngồi vào bàn ăn như thường lệ, kế bên là một lò sưởi rực lửa. Trên bệ lò sưởi là tấm thiệp do Bathsheba gởi tới. Ông trại chủ độc thân này ngó cái bao thơ đăm đăm cho đến khi dấu niêm phong nhòe nhoẹt trong đáy mắt ông giống như một vệt máu đỏ tươi. Khi ông ta đang ăn uống ông cứ nghĩ ngợi hoài về cái dấu niêm ấy: "NHỚ CƯỜI TÔI". Trong khung cảnh trang trọng của căn phòng, ba chữ ấy bị mất đi bản chất hài hước sẵn có và bỗng trở thành nghiêm túc.

Khi đi ngủ, ông đặt chiếc thiệp bên cạnh tấm gương soi mặt. Ngay khi quay lưng bước đi ông vẫn thắc mắc hoài về sự xuất hiện của tấm thiệp. Ông ngó lại cái bao thơ: có bàn tay kẻ nào đó, một người đàn bà, đã nhẹ nhàng lướt đi trên mặt giấy. Lúc đầu hình ảnh người đàn bà ấy không rõ rệt lắm nhưng khi ông chìm vào giấc ngủ thì người đàn bà ấy đã có vóc có dáng; và khi ông thức dậy thì nhân dạng

người đàn bà trong mơ ấy đã được tắm thiệp minh họa rõ nét.

Khi trời sáng dần, Boldwood trỗi dậy và đi xuống dưới nhà. Ông đi ra tận chỗ cổng rào trang trại tiếp giáp với cánh đồng mới ngừng lại và ngó quanh.

Khi đang ngắm nghía băng giá làm đông cứng những bông tuyết lấp lánh, ông nghe có tiếng xe lăn bánh nhẹ nhẹ quay hướng ra đường. Đó là một chiếc xe đưa thư nhỏ và người đánh xe đang dang ra một lá thư. Boldwood cầm lấy và mở ra, hy vọng nhận được một tấm thiệp vô danh khác.

Người đánh xe nói:

- Tôi e rằng thư này không phải gửi cho ông. Cho dù không có tên trên bao thư tôi vẫn cho là thư gửi đến anh chăn cừu của ông.

Boldwood ngó địa chỉ.

"Gửi Người Chăn Cừu Mới Tới Nông Trại Weatherbury Gần Casterbridge"

- Ôi, thiệt là ngốc ! Có phải là tôi đâu. Va cũng chẳng phải là người chăn cừu nào của tôi cả. Đó là người chăn cừu của cô Everdene. Anh nên mang đến cho anh ta đi, Gabriel Oak ấy mà, và nhớ nói là tôi mở lầm.

Ngay lúc đó có người xuất hiện ở bìa ruộng phía sau, một cái bóng nhỏ bé ngồi trên một sinh vật bốn chân. Cái dáng cao to ấy chính là Gabriel Oak và cái bóng nhỏ bé là George.

- Khoan ! Boldwood nói - Đó chính là người sống trên đồi kia kìa ! Tôi sẽ mang lá thư đến cho anh ta.

o o o

Tại quán trọ, người chủ quán đang dọn món điểm tâm bằng bánh mì và thịt xông khói thì Henry Fray bước vào, dấn mạnh đôi chân để giữ sạch tuyết trên ủng và bước về phía lò sưởi. Theo sau người ấy là Matthew Moon, Joseph Poorgrass.

Người chủ quán hỏi:

- Vậy cô ấy làm sao mà trình bày nội vụ với tay quản lý chớ ?

Henry nói:

- Rồi cô ta sẽ hối tiếc về vụ này. Pennyways không phải là người trọng danh dự nhưng tôi không biết là cô ta sẽ làm sao mà lo liệu mọi

việc nữa.

Nói đoạn ông ta lắc đầu.

Matthew Moon than phiền:

- Mọi thứ rồi sẽ tàn lụi, mà chúng ta cũng sẽ trở thành như vậy thôi !
- Quả cô ta là một người phụ nữ ý chí mãnh liệt ! Henry nói - Không chịu nghe lời khuyên can của ai. Lòng kiêu hãnh và thói phù phiếm đã hủy hoại tất cả. Tôi nghĩ là mình làm quản lý thì cũng xứng đáng thôi.
- Tôi không rõ tại sao một bà chủ trại lại muốn chơi đàn dương cầm !
- chủ quán nói - Liddy nói là cô ấy quả rất hiện đại. Làm như là mọi thứ do chú cô ấy sắp đặt không đủ hoàn hảo. Cô ấy mua sắm tất cả: từ bàn ghế đến tranh ảnh, gương soi, sách vở.

Ngay sau đó có tiếng chân mạnh mẽ bước bên ngoài và cửa quán mở tung, có ai đó cất giọng hỏi:

- Liệu còn chỗ cho lũ cừu mới đẻ không nữa ?
- Anh chặn cừu ời, có chớ !

Cánh cửa bị đá tung ra và Oak hiện ra với bốn con cừu vắt trên vai. Con chó George mang từ Norcombe theo, nới gót anh.

Joseph Poorgrass hỏi:

- Thế nào, chàng chặn cừu Oak, năm nay cừu ra sao ?
- Khó khăn lắm ! Oak nói - Mỗi ngày tôi phải dầm sương dãi gió hai bận, cho dù mưa phùn hay bão tuyết, đã suốt nửa tháng nay rồi. Từ hồi đầu hôm tới giờ, Cainy với tôi chẳng hề chớp mắt được một giây. Cainy mang mấy con còn lại vô trong đi, rồi đi trở về coi lũ cừu đẻ kia. Tôi cũng sẽ về ngay đấy mà !

Cain, một chú nhóc mặt mũi tươi cười, bước tới và đặt mấy con cừu con lại xuống. Oak gói cừu mới đẻ bằng rơm khô và để vô gần bếp lửa.

- Ở đây chúng tôi không có chuồng nuôi cừu như ở Norcombe. Nếu như không có chỗ này thì tôi cũng chẳng biết phải làm sao với mấy con cừu yếu.
- Ngồi đấy, anh chàng Oak ! Người chủ quán bảo - Và kể lại vụ xảy ra ở Norcombe hồi đó đi, đêm đó lúc mấy giờ thì anh đi kiếm lũ chó. Tôi muốn trở lại thăm cảnh cũ lắm nhưng tôi không có quen ai ở đó hết.

- Ở đó bây giờ thay đổi nhiều rồi.

- Đúng là đã xảy ra biết bao biến đổi và bây giờ thì không còn cảnh cũ nữa. Nhưng ở chốn này thì vẫn y nguyên. Người ta đang hè nhau bàn tán về những cách xử sự kỳ quặc của bà chủ mới đây nè !

Oak vừa quay sang một người đứng bên cạnh vừa hỏi một cách thẳng thừng:

- Các anh đang bàn tán về chuyện gì vậy ?

Matthew đáp:

- Những người lớn tuổi thì cho là cô ấy quá kهنh kiêu và xa xỉ. Nhưng tôi thì rất ái mộ gương mặt khả ái kia !

Gabriel cứng cỏi đáp:

- Matthew ơi nghe đây ! Tôi không cho phép kiêu bàn tán như vậy về cô Everdene. Biết chưa ?

- Dĩ nhiên rồi ! Ông Moon trả lời một cách lễ độ

- Tôi đoán là anh cũng chống lại cô ấy, phải không ?

Oak vừa nói vừa nghiêm nghị quay sang ngó Poorgrass.

- Không, không, không một lời nào cả. Thật tuyệt vời khi cô ấy không có một chút sai sót nào, tôi chỉ góp vô như vậy thôi ! Joseph run rẩy trả lời

- Nào, có ai đó đã nói một điều gì kia ! Gabreil, kẻ luôn luôn thuộc về những con người trầm lặng nhất và khoan hòa nhất nói - Đây là nắm đấm của tôi ! – Anh đặt nắm tay to tướng lên bàn và cho biết – Kẻ nào đầu tiên nói xấu bà chủ - và anh ta búa nắm đấm lên bàn - sẽ ném ngay nắm đấm này.

Henry lên tiếng:

- Đừng bực bội mà !

Joseph Poorgrass nói:

- Anh chần cừu nè, chúng tôi biết anh là một người vô cùng tốt bụng và hết sức khôn ngoan. Tôi đoán chắc cô chủ sẽ cho anh làm quản lý thôi.

Oak thẳng thắn đáp:

- Nếu vậy tôi sẽ không từ chối cái địa vị mà tôi đang mong mỏi đó.

Thật ra trước kia tôi cũng muốn chỗ làm đó. Nhưng một khi mà cô Everdene còn muốn tự tay nắm quyền quản lý và giữ tôi làm một công việc thấp kém hơn, một tay chặn cừu bình thường thì cũng không sao.

Oak thở ra một hơi dài, buồn bã ngó ánh lửa.

- Tôi nghĩ cô ấy không thích anh đâu ! Joseph nhận xét, cố gắng mong Oak chấp nhận ý kiến đó.

-Ồ ! Không, không hề đâu ! Gabriel hấp tấp gạt ngang.

Trước khi họ bắt đầu một câu chuyện khác thì Boldwood bước vào, gạt đầu với tất cả những người có mặt.

- A ! Oak, tôi nghĩ là anh đang có mặt ở đây ! Ông nói - Cách đây khoảng mười phút tôi có gặp xe thơ và nhận được một lá thơ trao tay. Tôi vội mở thơ không kịp ngó qua địa chỉ. Tôi nghĩ đấy là thơ của anh. Xin tha lỗi cho vụ lầm lẫn này.

- Ô, không sao, ông Boldwood à !

Gabriel đường hoàng trả lời. Đâu có ai viết thơ có nội dung gì bí mật cho anh đâu.

Anh bước tránh ra ngoài đám đông để đọc những hàng chữ viết tay mà anh chưa nhận ra là của ai.

"BẠN THÂN MẾN, Tôi chưa biết tên anh là gì nhưng tôi nghĩ mấy dòng chữ này sẽ đến tay anh. Tôi viết để cảm ơn lòng tốt anh đã dành cho tôi cái đêm mà tôi rời Weatherbury. Tôi hoàn lại số tiền tôi nhận của anh. Tôi rất vui mừng được báo tin là tôi sẽ kết hôn với Trung Sĩ Troy thuộc Binh Đoàn Mười Một.

Tôi sẽ biết ơn ông rất nhiều nếu ông tạm thời đừng cho ai biết là có lá thơ này. Chẳng bao lâu nữa khi vợ chồng chúng tôi sẽ làm cho toàn vùng Weatherbury kinh ngạc khi thấy chúng tôi trở về. Ông trung sỹ chồng tôi sinh trưởng ở vùng Weatherbury. Cảm ơn lòng tốt của anh một lần nữa.

Thân ái,

Fanny Robin"

- Thừa ông Boldwood, ông đã đọc rồi mà ! Nếu như ông chưa đọc thì ông nên đọc đi. Tôi biết ông đang quan tâm đến Fanny Robin.

Boldwood đọc lá thơ và lộ vẻ buồn rầu.

- Fanny ! Tội nghiệp Fanny quá ! Cuộc hôn nhân mà cô ta nói đó có thể sẽ không xảy ra được.

Gabriel nói:

- Nhưng Trung Sỹ Troy này là một kẻ ra sao ?

Ông Trại Chủ làm bầm trả lời:

- Hừm, tôi e rằng hắn là một kẻ không đáng tin cậy lắm. Mẹ hắn người Pháp, kết hôn một bác sĩ nghèo. Hắn từng làm luật sư ở Casterbridge nhưng lại mang cái đầu óc rồ dại là muốn trở thành sĩ quan. Tôi nghĩ là rồi đây Fanny sẽ bất ngờ y như là cô ta đã từng dẹt mộng vậy. Một con bé gốc nghếch ! Một con bé gốc nghếch !

Thình lình cửa quán bật mở và Cain chạy vào, thở hổn hển:

- Chú chặn cừu Oak ơi, hai con cừu nữa !

Oak bật đứng lên

- Tốt lắm, Oak vác hai con non này lên vai đi rồi mình đi.. Ông Boldwood, chúc ông một ngày tốt lành !

Người chặn cừu vác bốn con cừu lên và biến mất theo hướng trại cừu.

Boldwood bước theo Oak một đoạn ngắn, hơi ngại ngán một chút rồi quay trở vào. Nhưng rồi ông lại nổi bước chàng chặn cừu; khi đến gần ông móc ra một phong thơ: phong thơ của Bathsheba.

- Oak, tôi định hỏi anh điều này - ông đột ngột hỏi - Không biết anh có biết ai là kẻ viết cái này không ?

Oak liếc nhìn và trả lời ngay, mặt hơi ửng đỏ:

- Chính là cô Everdone viết.

Chương 6

Sau đó một tuần, vào buổi sáng, một nhóm hầu hết đàn bà và con gái đang quỳ ở Nhà Thờ Các Thánh vào độ gần cuối buổi lễ. Khi họ sắp sửa ra về thì có một viên trung sỹ mặc một bộ lễ phục đang sai bước vào nhà thờ bước lên bục lễ nói điều gì đó với vị linh mục.

- Chắc là đám cưới ! Máy người đàn bà xì xào - Mình chờ coi đi !

Đồng hồ điểm mười một giờ rưỡi.

Mấy người dự lễ thì thầm với nhau:

- Vậy cô dâu đâu ?

Viên trung sỹ đứng nghiêm. Đồng hồ lại gõ mười hai giờ kém mười lăm và có ai đó lại hỏi:

- Vậy cô dâu đâu ?

Có tiếng ho và tiếng cười khe khẽ; người lính vẫn đứng bất động và đồng hồ vẫn kêu tích tắc.

Chuông đồng hồ đổ mười hai tiếng nhưng vẫn không ai dám cất tiếng cười. Sau cùng người lính cảnh sát quay người đi và bước ra khỏi nhà thờ, môi mím chặt. Khi vừa rời khỏi nhà thờ, lúc sửa soạn băng qua quảng trường, anh ta gặp một người phụ nữ bé nhỏ. Nỗi lo lắng trên gương mặt của cô đổi thành kinh hoàng khi cô trông thấy anh.

- Thế nào ? Anh giận dữ hỏi.

- Ôi, Frank ơi, em nhớ lộn rồi ! Em cứ tưởng cái nhà thờ có tháp chuông kia là Nhà Thờ Các Thánh và em đã đứng ngay cửa chờ anh từ lúc mười một giờ rưỡi như là anh dặn. Em chờ cho đến mười hai giờ kém mười lăm và lúc đó em mới nhận ra là em đang ở tại Nhà Thờ Mọi Linh Hồn. Nhưng theo em là ngày mai vẫn còn kịp, phải không anh ?

- Ngốc nghếch quá ! Đừng nói gì nữa !

- Ngày mai, ghen anh Frank ? Cô nài nỉ.

- Ngày mai à ? Anh ta phá lên cười với giọng cay nghiệt - Anh có thể nói ngay là anh sẽ không thêm trải qua cảnh đó thêm lần nào nữa đâu.

- Nhưng mà... - Giọng cô trở nên run rẩy - lỗi ấy đâu phải là ghê gớm lắm đâu. Anh Frank của em ơi, chừng nào mình làm đám cưới ?

- À, chừng nào à ? Chỉ có Chúa mới biết !

Anh ta trả lời và lách qua khỏi cô ta hấp tấp bỏ đi.

o o o

Vào ngày thứ bảy, Boldwood đang ở tại chợ Casterbridge như thường lệ thì người phụ nữ đã xáo trộn những giấc mơ của ông bước vào. Ông Chủ Trại lấy hết can đảm để ngắm nghía con người ấy lần đầu tiên. Ông nhận ra mái tóc đen của cô, những nét bầu bĩnh trên gương mặt, vẻ tròn trĩnh của chiếc cằm và cái cổ. Ông ngó mi mắt, cặp mắt lẫn cặp lông mày của cô, và hình dáng của vành tai. Sau đó ông quan sát vóc dáng của cô, chiếc váy và thậm chí tới cả gót giày của cô.

Boldwood cho rằng cô là một người đàn bà đẹp; và gần như cảm nhận là chính cô đã đề nghị với ông: "Nhớ cưới tôi!". Tại sao cô lại làm cái điều lạ lùng đó chứ ? Boldwood gần như không phân biệt được đâu là nguyên văn của lời đề nghị cũng như ảnh hưởng của lời đề nghị đó đối với ông. Bathsheba đã hoàn toàn không nhận ra hậu quả lớn lao mà cái sáng kiến bất chợt của cô đã gây ra.

Tuy nhiên, cuối cùng thì người phụ nữ dường như cũng ý thức được là cô đã làm cho người đàn ông rất đứng đắn kia phải điên đảo như vậy. Cặp mắt của ông ta, cô biết, đã theo dõi cô khắp chốn. Đó quả là một thắng lợi nhưng chỉ vì đó là kết quả của một vụ đùa cợt nên cô không mấy đánh giá cao hiệu quả của nó. Cô chỉ thực sự hối tiếc là mình đã trêu ghẹo và quấy rầy sự yên tĩnh của người đàn ông mà cô kính trọng.

o o o

Boldwood sống ở Trại Weatherbury Nhỏ Nhấn; nhà ông cất cách lề đường và trang trại thì nằm phía sau. Sau khi coi xét việc cho ngựa ăn ông thường đi thơ thẩn trong chuồng trại một mình cho tới tối. Tính tình trầm lặng rất được mọi người chú ý dường như chỉ là sức mạnh tiềm ẩn trong cá tính của ông. Nếu như có một cảm xúc nào chế ngự ông thì ông lập tức bị xao xuyên mạnh. Ông không có một thể mạnh nào khác để quân bình nội tâm nên luôn luôn nghiêm khắc với mọi chuyện.

Nếu như Bathsheba biết được chút gì về nỗi xúc động của Boldwood và uy lực của mình đã chế ngự được cái thiện lẫn cái ác trong ông thì có lẽ cô đã run rẩy lo sợ về cái trách nhiệm mà mình đã đeo mang.

Ông Trại Chủ Boldwood bước ra cửa trang trại và ngó mông ra cánh đồng theo hình bậc thang kia.

Phía bên kia bờ ruộng chính là cánh đồng thuộc Bathsheba cai quản. Trời đang đầu mùa xuân và gió tây mới mấy tuần trước đây còn thổi dìu dịu khắp vùng hiện giờ đã chuyển sang hướng nam. Khi ông ngó băng quơ ra đồng, ông trông thấy ba dáng người: chính là Cô Everdene, Gã Chăn Cừu Oak cùng với Cain Ball.

Khi nom thấy bóng dáng Bathsheba đôi mắt ông ta rục sáng lên. Ông quyết định đến gặp và nói chuyện với cô.

Bathsheba ngược lên và trông thấy ông trại chủ ở bên cổng trại. Gabriel nhận thấy vẻ đổi khác trên gương mặt cô rằng có ai đó đang đi đến nên anh quay đầu lại nhìn. Ngay lập tức anh liền tưởng sự biến sắc mặt ấy với lá thư mà Boldwood đã chìa cho anh coi và hình như là Boldwood đang nghi ngờ đến một ý đồ gì đó mà cô chủ đã thực hiện.

Ông Trại Chủ Boldwood quan sát hai người và thấy là họ đã nhận ra sự có mặt của ông và đặc biệt quan tâm đến ông. Ông quay đi và hy vọng họ sẽ không biết ông có ý định vào đất trại của họ.

Bathsheba không hề bị đánh lừa: cô biết ngay là mình chính là nguyên nhân xuất hiện của người đàn ông này. Điều này làm cô nghĩ ngay đến sự khởi đầu từ một đốm lửa có thể sẽ gây ra một đám cháy lớn. Cô tâm niệm rằng cô sẽ không bao giờ xáo động cuộc đời của người đàn ông này một lần nào nữa. Nhưng ý định đó đã đưa ra quá trễ khi tội lỗi đã thực hiện trước khá lâu rồi.

o o o

Cuối cùng thì Boldwood cũng đi thăm cô. Khi ông đến nhà, người làm báo là cô đang coi xét việc tắm cừu; ông liền ra đồng kiểm cô. Chỗ tắm cừu là một bể hình tròn xây bằng gạch ở giữa đồng, mênh mông là nước trong vắt.

Gã chăn cừu Oak, Jan Coggan, Moon, Poorgrass, Cain Ball và một vài nông dân khác đang lui cui ở đó, toàn thân ướt sũng. Bathsheba đứng bên cạnh, dây cương ngựa còn khoác trên cánh tay. Coggan và Moon có nhiệm vụ đẩy cừu xuống bể trong khi Gabriel thì nhận chúng dưới nước để cho chúng bơi trong bể. Ở đầu đằng kia thì Cain cùng với Joseph lôi chúng lên bờ.

Boldwood đến gần và chúc Bathsheba một ngày vui vẻ bằng giọng

khá trầm tĩnh đến nỗi Bathsheba cứ ngỡ là ông chỉ định đi coi tắm cừu chớ không tính gặp cô ở đây. Cô liền bỏ đi nhưng lập tức nghe có tiếng chân bước trên cỏ; thay vì quay lại hay dừng chân cô vẫn tiếp tục đi. Boldwood hình như đã quyết tâm đi theo cô nên họ đi cho đến lúc ra tới bờ nhánh sông nơi mà ít có ai đặt chân tới.

Ông trại chủ nói:

- Thưa cô Everdene !

Giọng nói của ông mang một ý nghĩa sâu xa nào đó.

- Tôi cho là, mà tôi cũng đã suy nghĩ kỹ rồi - Ông chỉ nói một cách giản dị - Cô Everdene à, từ lúc tôi biết được cô, cuộc đời của tôi không còn thuộc về tôi nữa. Nên tôi đến để đề nghị cô hãy kết hôn với tôi.

Bathsheba cố không biểu lộ một vẻ gì trên mặt.

Ông Trại Chủ nói tiếp:

- Bây giờ tôi đã bốn mươi mốt tuổi rồi. Trước đây tôi chẳng hề có ý nghĩ là rồi đây mình sẽ là một người chồng, nhưng sau này, từ lúc trông thấy cô, cuộc sống hiện nay của tôi rất tẻ nhạt. Nhưng hơn hẳn những điều trên là tôi muốn cô trở thành vợ tôi.

Bathsheba lắp bắp nói:

- Thưa ông Boldwood, tôi cảm thấy là cho dù tôi rất kính trọng ông, tôi vẫn không thể nghĩ là lòng kính trọng sẽ làm cho tôi nhận lời cầu hôn của ông.

Boldwood nói bằng một giọng trầm trầm:

- Cuộc đời tôi sẽ trở nên nặng nề biết bao nếu không có cô; nhưng lẽ ra tôi đã không đề nghị như vậy nếu như không được báo trước một may mắn hy vọng nào.

- Thưa ông Boldwood, tôi sợ rằng tôi không thể lấy ông được đâu cho dù tôi kính trọng ông lắm. Tôi... tôi... đã không ... tôi biết là tôi không được phép gởi cái thiệp Valentine kia đến ông, ông ơi, xin hãy tha lỗi cho tôi. Nếu như ông có thể bỏ quá cho sự vô ý thức của tôi, tôi xin hứa sẽ không bao giờ...

- Không, không, không. Đừng cho đó là vô ý thức ! Cô đang dằn vò tôi nếu như cô cứ nói rằng lá thiệp kia gởi đi trong sự vô ý thức... Tôi chưa bao giờ tin là như vậy cả và tôi không thể nào chịu nổi. Tôi lo là tôi đã quá già đối với cô, nhưng xin cô hãy tin tôi, tôi sẽ hết lòng

chăm sóc cô. Cô sẽ không bao giờ phải lo âu bất cứ điều gì nữa, và có sẽ được sống trong sự thoải mái, cô Everdene à ! Không ai có thể biết... chỉ có Chúa mới biết được... cô là như thế nào đối với tôi.

Bathsheba thấy hết sức thông cảm với người đàn ông đạo mạo đang nói những lời giản dị kia.

- Xin đừng nói vậy, đừng ! Tôi không thể chịu nổi việc ông cảm xúc quá nhiều trong khi tôi không có. Ông Boldwood ơi, tôi sợ là người ta sẽ nhận ra chúng ta đứng đây. Ông có thể để cho mọi chuyện lắng đọng một thời gian không ? Tôi thật là tệ quá khi làm cho ông lâm vào tình cảnh này !

- Liệu tôi có thể gặp lại cô vào ngày mai và bàn lại chuyện này không ? Tôi mong là lúc đó tôi có thể chinh phục được cô.

- Không, xin ông đừng hy vọng như vậy !

- Ngày mai tôi sẽ đến thăm cô vậy.

- Không... xin đừng đến. Hãy cho tôi ít thời gian, nghen !

- Tôi sẽ đợi vậy.

o o o

- Thật là một người đàn ông nhân hậu, ông ấy đã nói với mình tất cả những gì mình có thể ao ước.

Bathsheba trầm nghĩ. Xét từ bình diện nào thì một cô gái cô độc như cô mà kết hôn với một người đàn ông nghiêm nghị, giàu có và khả kính vẫn là một điều đáng hoan nghênh. Cô thích ông nhưng cô không khao khát được chung sống với ông và ngôi vị bà chủ của trang trại vẫn còn quá mới mẻ đến nỗi cô chưa muốn đánh mất. Tuy vậy, cô có cảm giác mạnh mẽ là cô đã khởi đầu trò đùa này thì cô phải chấp nhận hậu quả của nó.

Ngày hôm sau, Gabriel Oak đang cùng với Cain Ball ở cuối vườn thì cô chủ đến, lẳng lặng ngó hai người một hồi lâu rồi bảo:

- Cain, đi xuống thung lũng giữ con ngựa nâu dùm tôi. Tôi muốn nói chuyện với anh Gabriel.

Cain lập tức ra đi và Gabriel ngó lên với vẻ kinh ngạc.

- Tôi muốn hỏi anh là mấy anh có bàn tán gì về việc tôi đi dọc bờ sông với ông Boldwood hôm qua không ? Mấy anh có cho là quá kỳ cục không ?

- Thưa cô, không.
- Vậy chớ họ nói gì ?
- Rằng tên của ông Trại Chủ Boldwood với tên của cô có khuyh hướng gắn liền với nhau trong nhà thờ vào độ cuối năm nay thôi.
- Tôi cũng đoán được ý nghĩ của các anh. Chẳng có gì đâu. Quả là những lời nhận xét càn dỡ và tôi muốn anh hãy xóa tan cái dư luận ấy đi.
- Thưa cô Everdene, nếu như cô muốn vậy thì tôi sẽ làm theo. Vì tôi cũng muốn nói với cô một nhận định về việc mà cô đang làm.
- Chà, ý kiến của anh ra sao ? Cô lặng lẽ hỏi.
- Đó là một việc không xứng đáng với một người phụ nữ biết suy nghĩ như cô.

Ngay lập tức gương mặt của Bathsheba đỏ bừng lên và trở thành giận dữ.

- Có thể cô không thích nhận xét thô lỗ của tôi vì tôi cũng biết là ý kiến ấy thẳng thừng quá; nhưng tôi đã nói với sự cương trực và nghiêm túc.
- Tôi biết. Nhưng tiếc thay, trong khi anh đang cố gắng nghiêm túc thì cũng là lúc anh đang đùa giỡn ! Cô đột nhiên mất bình tĩnh - Nhưng vì sao mà tôi không xứng đáng chớ ? Phải chăng là vì tôi đã không nhận lời lấy anh ?

Grthriel âm thầm nói:

- Tôi đã từ bỏ ý định ấy từ lâu lắm rồi.
- Tôi cho rằng anh mơ tưởng điều đó thì đúng hơn ! Cô nói với mong anh sẽ xác nhận điều ấy.
- Hoặc là mơ tưởng cũng được. Tôi cho rằng trêu chọc một người như ông Boldwood thì thật là không phải.
- Tôi không cho phép bất cứ kẻ nào được ăn nói như vậy hết ! Cô tuyên bố - Thành thử cuối tuần này anh có thể vui lòng nghỉ việc.
- Tôi rất vui lòng nghỉ ngay bây giờ ! Anh trả lời.
- Vậy thì đi ngay đi ! Cô nói, mắt tóe lửa nhưng không ngó vào mặt anh - Đừng để cho tôi thấy mặt anh thêm lần nào nữa.
- Thưa cô Everdene, tốt lắm. Sẽ là như vậy thôi !

Sau khi Gabriel Oak vừa rời khỏi trang trại được một ngày thì Poorgrass, Moon và khoảng gần một chục người nữa gấp rút chạy vào căn nhà ở Trại Thượng

- Có chuyện gì vậy, mấy anh ?

Bathsheba đang sửa soạn đi nhà thờ lật đật hỏi.

- Sáu chục ! Joseph Poorgrass la lên.

- Bảy chục ! Moon nói.

- ... thì lũ cừu ủi sập hàng rào.

- Rồi chạy dồn vô đồng cỏ ba lá non.

- Ăn cỏ ấy thì chỉ có nước trúng độc thôi.

- Lũ cừu sẽ chết ráo nếu như không có ai đem chúng nó ra và cứu chữa.

- Thôi đủ rồi... đủ rồi... ôi, lũ điên này ! Bathsheba hét lên - Thay vì chạy tới cho tôi hay tại sao lại không đi cứu lũ cừu !

Cả bọn chạy theo cô ra phía đồng cỏ ba lá: tất cả cừu đều nằm la liệt, không cử động. Một số cừu đã bị xua qua phía đồng bên cạnh, nhưng chỉ trong chốc lát đã ngã quỵ xuống và bất động y như bọn kia.

- Ôi, tôi phải làm bây giờ hả ? Biết làm gì bây giờ, hả ?

Bathsheba bắt lực nói.

Tall nói:

- Chỉ có một cách cứu chúng. Phải trích máu bên hông cừu ra. Nhưng phải trích ngay tại một chỗ đặc biệt nào đó, nếu như chỉ trật sang một inch thôi thì cũng làm lũ cừu mất mạng ngay.

Joseph bảo:

- Chỉ có một người biết làm cách đó thôi: chính là Gã Chăn Cừu Oak.

- Dám nói tên ấy ra với tôi à ? Bathsheba thốt lên - Mấy anh phải đi kiếm một người nào đó cứu lũ cừu ngay lập tức.

Đám nông dân biến mất sau cổng rào và Bathsheba nhủ thầm:

- Ta sẽ chẳng bao giờ gọi anh ta đến đâu !

Một con cừu đang dẫy dựa, nhảy căng lên rồi nặng nề rồi phịch xuống. Bathsheba bước lại gần: nó đã chết rồi.

- Ôi, ta phải làm gì đây ? Tôi phải làm gì đây ? Cô lại bật kêu lên.

Cô chạy ra cổng rào, đuổi theo mấy người nông dân và biểu Tall:

- Cưỡi ngựa đi kiếm Oak và kêu anh ta phải tới ngay lập tức... nói là tôi kêu anh ta trở lại.

Cô ngó Tall băng qua cánh đồng và cứ đi tới đi lui cho đến khi con ngựa quay về. Cô hy vọng là trông thấy Oak nhưng hóa ra là Tall.

- Anh ấy nói là phải chính cô yêu cầu anh ta một cách lễ độ thì anh ta mới chịu.

- Ôi, anh ta nói như vậy sao ? Anh ta mà lại đối xử với tôi như vậy à ? Bathsheba kêu lên - Thật là quá nhẫn tâm... có ngay, có ngay, Tall, vô nhà đi !

Cô bước vào trong, háp tấp viết một mảnh giấy và phụ chú thêm dưới góc:

"Đừng bỏ rơi tôi, anh Gabriel !"

Tám thiệp được gửi đi và cô ngồi trong nhà chờ đợi kết quả, hết một khắc đồng hồ trôi qua trong nôn nóng và sau cùng cô cũng nghe tiếng vó ngựa bên ngoài.

Cô chạy ra ngoài và trông thấy Gabriel đang phi ngựa tới chỗ bãi cừu; cô chạy theo anh. Gabriel vứt áo khoác đi, xắn tay áo lên và lấy ra một cái ống nhỏ có đầu nhọn. Thế là anh đã cứu mạng bốn mươi chín con cừu; gần hết lũ cừu đã chạy vô đồng cỏ ba lá, chỉ có bốn con bị chết thôi.

Khi Gabriel làm xong việc chạy chữa Bathsheba bước lại bên anh:

- Gabriel, vậy thì anh ở lại đây luôn với tôi, nhé ! Cô vừa nói vừa mỉm cười.

- Tôi sẽ ở lại.

Gabriel trả lời.

Chương 7

Đó là ngày đầu tháng sáu và cũng là giai đoạn xén lông cừu. Người ta tiến hành xén lông cừu trong gian nhà kho lớn, cất rất lâu đời giống như là một tòa nhà thờ vậy. Mấy cánh cửa to bản của gian nhà mở toang ra cho ánh nắng chiếu vào và mấy người thợ cắt lông cừu quỳ gối, tay cầm cây kéo lớn, chân kẹp con cừu dưới đất. Phía sau là ba người đàn bà đang thu gom lông cừu lại và cột thành từng bó.

Bathsheba quan sát mọi việc, và Gabriel cũng coi sóc việc ấy, mang thêm cừu mới vào hay cũng phụ việc xén lông. Bathsheba chạy lại tiếp tay khi anh mang một con cừu ra cô cắt lông quanh đầu nó. Khi anh đẩy lưỡi dao từ bên này sang bên kia đầu của con cừu, cô liến thoắng nói chuyện. Anh rất hân hoan khi có cô bên cạnh và khi anh cắt xong phần lông đuôi thì cô ngó đồng hồ và nói.

- Hai mươi ba phút rưỡi. Đúng là lần đầu tiên tôi mới thấy có người xén lông cừu trong vòng chưa đầy nửa giờ như vậy.

Nhưng niềm vui của Gabriel đã bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của ông Trại Chủ Boldwood từ phía góc nhà kho. Ông tiến về phía Bathsheba, cô cũng quay sang để đón tiếp ông với vẻ thanh thoát tuyệt vời. Ông trò chuyện bằng giọng trầm trầm rồi họ sánh bước đi ra phía có ánh nắng. Dường như họ không hề chuyện trò về lũ cừu bởi vì coi Bathsheba có vẻ rất bối rối và mặt còn ửng đỏ lên nữa. Gabriel buồn rầu tiếp tục xén lông cừu.

Bathsheba rời Boldwood một lát rồi lại xuất hiện trong bộ đồ kỵ mã; cả hai đi về phía chỗ cột ngựa. Ánh mắt của Oak không hề rời xa họ giây nào cho dù đang xén lông cừu, có mấy lần anh đưa lưỡi kéo phạm vào da con cừu. Bỗng nhiên Bathsheba trông thấy có máu, kêu lên:

- Ô, Gabriel, anh thật là quá khe khát với kẻ khác. Coi anh làm ăn kia kìa !.

Gabriel biết rõ cô hiểu, cô chính là nguyên nhân của vết thương kia nhưng cô chỉ muốn làm cho anh đau đớn bằng lời nhận xét kia.

- Tôi định đi sang trại của ông Boldwood để coi cừu ! Cô vẫn nói tiếp bằng giọng lạnh lạnh - Anh hãy thay tôi coi sóc trang trại và mấy người kia làm lụng cho cẩn thận, nghen !

Hai người quay đầu ngựa ra đường và phóng đi.

- Vậy là sẽ có đám cưới ! Một người thợ vừa buột miệng vừa ngó theo hai người.

- Tôi cho là phải như vậy thôi ! Một kẻ khác phụ họa.

Oak tiếp tục xén lông cừu, không nói thêm một lời nào khác.

o o o

Trong ngày cắt lông cừu người ta đã dọn ăn bằng một cái bàn dài đặt trên bãi cỏ phía ngoài căn nhà nhưng một đầu bàn xoay thẳng vô cửa sổ nhà lớn. Cô Everdene ngồi ngay đầu bàn phía bên trong nhà ấy và biểu Gabriel ngồi bên cạnh. Ngay khi họ vừa bắt đầu ăn, ông Boldwood bước vào cổng, băng qua bãi cỏ, tiến lại phía Bathsheba và xin lỗi về sự chậm trễ của mình.

Bathsheba nói:

- Gabriel, xin anh vui lòng dịch qua bên kia một chút lấy chỗ cho ông Boldwood ngồi với.

Oak lẳng lặng ngồi trở lại chỗ cũ.

Khi bữa ăn tối chấm dứt, có ai đó cất tiếng hát và họ tiếp tục ngồi tại bàn trò chuyện cho đến khi trời sụp tối. Người ta yêu cầu Bathsheba hát và Gabriel thì thổi ống tiêu họa theo tiếng hát của cô. Boldwood đệm giọng hát trầm trầm vào và những người thợ xén lông cừu yên lặng lắng nghe, khi bài hát chấm dứt, họ hoan hô náo nhiệt.

Những người nông dân ra về chỉ còn cô Everdene và Boldwood ngồi lại với nhau.

Boldwood quỳ trước mặt cô.

Bathsheba nói với giọng run rẩy:

- Tôi sẽ cố yêu ông. Nếu như tôi biết được mình sẽ là người vợ hiền thực thì thật lòng tôi cũng muốn lấy ông. Nhưng ông Boldwood ơi, tối nay tôi không thể trịnh trọng thề thốt một điều gì cả. Tôi chỉ muốn ông xin thư thả vài tuần.

- Nhưng cô có biết là đến lúc ấy...

- Tôi tin rằng sau vụ gặt và sau khi ông trở về trong làn vắng nhà sắp tới thì có thể tôi sẽ kết hôn với ông - Cô quả quyết nói. Nhưng xin ông nhớ cho điều này, tôi vẫn chưa hề hứa hẹn gì hết.

- Như vậy cũng đủ rồi; tôi không còn mong muốn gì hơn. Tôi có thể đợi mà. Và bây giờ thì xin chúc cô ngủ ngon, cô Everdene à !

- Chúc ngủ ngon ! Cô đáp hết sức dịu dàng.

o o o

Bathsheba có thói quen xem xét lại trang trại của mình trước khi đi ngủ, để coi mọi sự có ổn và an toàn không. Đêm đó cô rà soát lại gian nhà như thường lệ và trở về nhà bằng lối mòn đi xuyên qua cánh rừng nhỏ và tối. Khi cô đang đi dọc theo lối mòn ấy cô nghe có tiếng chân đi từ đầu kia ngược lại.

Tiếng chân gần hơn và một bóng người lướt qua, có một sức mạnh kéo cái váy của cô và đập lên gấu váy. Khi cô cố gượng để khỏi té cô chộp được một vạt áo và hàng cúc áo.

- Cô có bị làm sao không ? Một giọng nói đàn ông cất lên.

- Không ! Bathsheba trả lời và cố bước đi.

- Cô thả chiếc đèn lồng lên ngay đi rồi tôi sẽ gỡ ra cho cô đi thôi.

Bathsheba ngạc nhiên ngó người lính mặc bộ quân phục màu đỏ có gắn các quân hàm đồng bóng láng, chiếc đinh thúc ngựa của anh ta đang vúi chặt lấy vạt váy của cô.

Anh ta nói:

- Tôi sẽ gỡ ra ngay thôi, thưa cô.

- Ồ, không sao ! Tôi tự làm được mà, cảm ơn ! Cô hấp tấp trả lời và cúi người xuống để gỡ vạt áo.

Thật là không dễ nên người lính cũng khom người xuống. Chiếc đèn lồng soi rõ gương mặt họ và người lính nọ ngó vào mắt cô. Bathsheba nhìn đi chỗ khác nhưng cô vẫn kịp nhận ra anh ta còn trẻ và mang quân hàm trung sĩ cảnh vệ.

- Thưa cô, cô đang là tù nhân đó !

Người lính loay hoay một lúc để cố gỡ vạt áo ra. Cô ngó người lính một lần nữa rồi nghe anh ta nói:

- Cảm ơn, gương mặt mỹ miều đến thế !

Cô đỏ bừng mặt lên vì lúng túng.

- Tôi đâu có ý soi mặt mình đâu ! Cô cứng nhắc đáp - Tôi mong là anh đừng bao giờ chường mặt đến đây nữa. Thật là xấu hổ... anh còn đang ghim cái đinh ấy chặt hơn để mà bắt tôi đứng yên ở đây mà !

Người trung sỹ cười đáp:

- Thật tình không phải đâu ! Gần xong rồi đây và những giây phút này cũng sẽ qua mau thôi.

- Cung cách của anh làm tôi thấy khó chịu quá ! Anh là ai ?

- Không xa lạ gì đâu ! Trung Sỹ cảnh Vệ Troy. Tôi đang ở tại chỗ này thì cô đi ngang kia mà. Xong rồi, cuối cùng thì cũng xong thôi.

Cô bỏ đi và người lính nói theo:

- Tạm biệt người đẹp !

Cô không nói gì, chạy rút về nhà.

Cô hỏi Liddy:

- Trong làng có người lính nào cư ngụ không vậy ?

- Có thể là Trung Sỹ Troy ! Người hầu gái đáp.

- Đúng, đúng là cái tên đó. Y là loại người ra sao ?

- Một tay ranh mãnh lắm. Y được gia đình cho học tại Casterbridge nhưng đã bỏ dở chỉ vì muốn trở thành quân nhân. Vậy mà không cần nỗ lực gì y đã trở thành Trung Sỹ cảnh Vệ chớ. Bộ y đã về nhà rồi sao ?

- Hình như vậy ! Ngủ ngon, Liddy !

Bathsheba không biết có nên cho là mình đã bị xúc phạm hay không nữa; phụ nữ vốn ưa được khen tặng và Boldwood chưa có lần nào nói cho cô biết là cô đẹp lắm cả.

o o o

Trung Sỹ Troy quả là một con người kỳ lạ: y chỉ cảm nhận, đánh giá và quan tâm đến những gì ở trước mắt mình. Bởi y không trông mong điều gì khác nên y không bao giờ bị thất vọng. Y là một kẻ luôn trung thực với cánh đàn ông nhưng lại gặt gẫm phụ nữ. Y nhanh nhẩu và có cá tính mạnh mẽ nhưng y không biết cách kết hợp cả hai thứ ấy lại. Cả hai lợi thế ấy bị mai một trong những thứ vật vãnh. Y được ăn học tới nơi tới chốn và nói năng rất lưu loát, rành mạch.

Do vậy y có thể vừa là điều này vừa là điều kia trong cùng một lúc; thí dụ như y có thể vừa tranh luận về tình yêu vừa nghĩ về bữa ăn tối; vừa sẵn lòng trả tiền nhưng cũng có ý ghi nợ.

Y nổi tiếng nhờ vào quan niệm hàng đôi trong cư xử với phụ nữ: tăng

bốc và nguyên rửa. Không hề có cách thứ ba.

Y lập luận:

- Cứ đối xử thật hậu hĩnh với họ đi thì anh sẽ là người thất thế.

Sau ngày xén lông cừu và cái vụ đụng độ đêm đó vài tuần, Bathsheba, do cảm thấy buồn chán vì việc Boldwood phải đi vắng nhà, đã lang thang ra đồng để coi việc dỡ cỏ phơi khô. Ở tại cánh đồng thứ nhất, những người đàn bà đang gom cỏ lại và bọn đàn ông thì chất cỏ lên xe. Phía sau xe chở rơm là một mảng màu đỏ huyết dụ: chính là tay trung sỹ cảnh vệ, kẻ cũng đến dỡ cỏ cho vui.

Ngay khi vừa ra tới nơi Troy đã trông thấy cô và bước tới gần.

- A, Cô Everdene ! Y mở lời - Thật tình tôi đâu biết người đó là cô. Ý tôi muốn nhắc lại buổi tối hôm nọ ấy mà. Tôi xin lỗi về việc đã hơi sỗ sàng trong lần tiếp xúc đầu tiên. Nhưng tôi đâu còn là người xa lạ nữa. Tôi là Trung Sỹ cảnh Vệ Troy như tôi đã nói và hồi còn là một đứa nhỏ tôi vẫn thường làm việc cho chú cô trên những thửa ruộng này đấy. Bữa nay tôi cũng đang làm việc cho cô nè !

- Tôi cần phải cảm ơn anh, Trung Sỹ Troy à ! Cô đáp - cho dù tôi không có muốn cảm ơn bất cứ một điều gì khác.

- Thật là không may cho tôi khi chỉ vì tôi nói với một phụ nữ là cô ấy xinh đẹp lắm ! Đó là tất cả những gì tôi có thể.

- Tôi không cho phép những người lạ mặt trơ trẽn như vậy đâu ! Cô vừa nói vừa quay đi - Tại sao đêm đó anh không lẳng lặng đi ngang mặt tôi mà đừng nói điều gì hết ?

- Bởi vì một nửa thú vui của cảm xúc tiềm tàng bên trong đã buộc tôi ngay lúc đó phải nói ra tâm trạng mình. Tôi đã nói là cô đẹp lắm và tôi còn sẽ nói nữa bởi vì cô đẹp thật mà ! Người đẹp nhất mà tôi biết. Vậy thì thật ra...

- Thôi, thôi ! Tôi sẽ không nghe anh nói nữa !

Cô nói với vẻ vừa phẫn nộ vừa buồn bực bởi vì cô đã từng nghe và vẫn còn muốn nghe y nói nữa.

- Nhưng thật tình là và như vậy thì tại sao phải xin lỗi ? Đúng ra là mọi người đều phải nói với cô như vậy mà !

- Họ không nói y như anh đang nói đâu !

- Có chớ, họ phải nói y vậy chớ !

- Chà, tôi muốn nói là họ không có nói thẳng vô mặt tôi như anh đã làm đâu !

Cô lại nói tiếp, theo đuổi cuộc tranh luận xa hơn chỗ cô định chấm dứt.

- Nhưng cô có biết là họ có cùng một ý nghĩ như tôi chớ ?

- Đừng vội tưởng là tôi thấy vui mừng với những trò khen ngợi của anh đâu.

Troy nói:

- Tôi biết là cô không thích. Một khi mà có cả tá đàn ông hăm hở nói năng êm ái với cô thì lời ca tụng nghèo nàn của tôi chẳng thể làm cô hài lòng lắm. Tôi thì vốn không phải là kẻ tự phụ như vậy đâu !

- Chà, có lẽ là anh không có ý thô lỗ nói thẳng ra ý nghĩ của anh - Cô ngây thơ nói - Và cảm ơn vì anh đã giúp đỡ người nhà tôi. Nhưng lần sau thì nhớ đừng nói với tôi như vậy hay như bất cứ cách nào khác của anh trừ phi tôi hỏi anh.

-Ồ, Cô Bathsheba, thiệt là khó mà làm được !

- Không, không khó đâu ! Tại sao là khó ? Anh không thể coi trọng lời nói của tôi chút nào sao ? Tôi thấy anh chỉ biết nói phần anh thôi.

- Cô Everdene nè, tôi có quan tâm chớ. Cô có thể nghĩ là một người đàn ông có khùng điên mới nói năng lung tung, nhưng chỉ vì sáng nay trời đẹp quá. Có thể người ấy khùng không biết chừng !

- Nhưng anh chỉ mới biết tôi vào buổi tối nọ thôi mà !

- Nhưng như vậy thì sao chớ ? Sấm chớp đã gây ra ảnh hưởng rồi mà. Ngay từ lúc đó tôi đã yêu cô, ngay lập tức ... cũng như bây giờ tôi vẫn còn đang yêu vậy !

- Không thể được, chẳng phải như vậy đâu ! cô nói - Không bao giờ có thể có cảm giác đột ngột như vậy trong con người đâu. Tôi sẽ chẳng buồn để ý tới một lời nào của anh nữa. Phải chi tôi chịu để ý tới giờ giấc một chút... tôi đã phí quá nhiều thời giờ chỗ này rồi !

Viên trung sỹ ngó đồng hồ của mình và bảo cô:

- Cô chẳng có đồng hồ sao ? Y hỏi - Cô sẽ được tặng một cái đồng hồ. Một món quà, cô Everdene nè, một quà tặng.

Và trước khi cô kịp nhận ra gã đàn ông nọ làm gì thì chiếc đồng hồ bằng vàng nặng chịch đã nằm gọn trong bàn tay cô.

- Cái đồng hồ này trước kia là của cha tôi. Bây giờ nó thuộc về cô.
 - Nhưng Trung Sỹ Troy à, tôi không thể lấy cái đồng hồ này đâu, tôi không thể ! Cô kêu lên.
- Viên trung sĩ đi thụt lùi để khỏi nhận lại món quà mà cô chủ kia đang dang tay đưa ra cho y. Bathsheba bước theo y khi y rút lui.
- Cát đi, cát đi mà ! Cô Everdene ơi, cát đi mà. Tôi sẽ lấy làm hân hoan biết bao khi mà tôi biết quà tặng của tôi sẽ nằm bên cạnh trái tim cô.
 - Nhưng thật tình tôi không thể giữ cái đồng hồ này được ! Cô buồn rầu nói - Anh không nên tặng cái đồng hồ của cha anh cho tôi, vì nó quý giá biết bao.
 - Trước kia tôi rất thương cha tôi nhưng bây giờ tôi yêu cô hơn. Chính vì vậy mà tôi đã tặng nó cho cô - Viên trung sĩ nói.
 - Sao mà anh lại quan tâm đến tôi như vậy mà còn rất là bốc đồng nữa chứ ? Mà tôi thì chẳng hề tử tế với anh gì cả... vậy thì sao anh lại đối xử như vậy với tôi ?
 - À, tại sao vậy ? Y bất giác trả lời.
 - Và còn người làm của tôi mà thấy tôi đi theo anh như vậy thì họ sẽ lấy làm lạ cho coi ! Cô nói tiếp.
 - Thật ra thoát đầu tôi cũng không muốn cô nhận nó ngay đâu - Thành linh anh nói với vẻ chân thật. Nhưng bây giờ thì tôi ước chi cô nhận nó.
 - Không, không, đừng nói vậy.
 - Hãy cứ nhận đi mà, né, cứ như vậy đi ! Y nói và cuối cùng nhận chiếc đồng hồ lại - Tôi phải đi thôi. Nhưng trong thời gian tôi ở đây cô sẽ nói chuyện với tôi chứ ?
 - Thiệt mà, tôi sẽ nói chuyện mà ! Nhưng tôi cũng không biết là tôi có nói chuyện không nữa. Nhưng tại sao anh lại đến và quấy rầy tôi như vậy ?
 - Chà, cô có cho tôi đến làm việc trong trại cô không ?
 - Chắc là được thôi nếu như anh thấy thích thì tôi nghĩ đâu có sao đâu !
 - Cô Everdene ơi, cảm ơn cô.

- Không, không.

- Chào cô.

Bathsheba vừa đi về nhà vừa lầm bầm:

- Ôi, mình đã làm gì vậy ? Như vậy là sao ? Mình mong sao mình biết được là có bao nhiêu phần chân thật trong chuyện này quá chừng !

Chương 8

Ngay hôm sau Bathsheba đang đứng trong vườn ngô đàn ong đang làm tổ trên cành cây. Trong khi mọi người đang bận bịu dỡ cỏ thì cô quyết định sẽ tự bắt bầy ong này bỏ vào trong tổ ong. Lúc cô đã sửa soạn xong xuôi và quàng miếng vải phủ mặt lên thì có tiếng gọi rất khẩn thiết.

- Cô Everdene ơi, hãy để tôi giúp một tay... cô không nên ráng làm chuyện này một mình đâu !

Troy vừa kêu vừa mở cổng rào.

Cô thấy mình miễn cưỡng hỏi:

- Chà, anh sẽ dắt cho bầy ong chui vào trong tổ dùm tôi hả ?

- Dạ, phải, tôi sẽ làm cho.

- Nhưng anh phải có găng tay, có mạng che mặt và có nón mới được.

- Vâng, đúng rồi. Cô có thể giúp tôi mang những thứ đó vào được không ?

Thế là cô giúp y trang bị mọi thứ, cột dây mang quanh cô. Rồi cô đứng dưới đất ngóng lên coi cách anh tự xua đàn ong vào tổ.

- Nâng cái tổ ong như vậy sẽ làm cho cánh tay đau nhức suốt một tuần lễ, còn tệ hơn cả việc tập kiếm nữa.

Troy bảo cô. Khi xong xuôi mọi việc y nhờ cô mở dây mạng che mặt. Để che giấu sự bối rối, cô nói:

- Tôi chẳng thấy có ai tập kiếm bao giờ.

- A, cô muốn coi không ?

Cô đã từng nghe kể bao nhiêu là điều thú vị về những buổi tập kiếm nên đáp:

- Đúng, tôi rất ưng coi tập kiếm.

- Nhưng tôi đâu có mang theo kiếm ở đây; nhưng chiều nay thì tôi sẽ mang theo mà ! Y đáp và đề nghị một chỗ để tập kiếm.

- Vậy thì tôi sẽ dắt Liddy cùng đi vậy, được không ?

Troy ngó ra xa về lạnh lùng trả lời:

- Tôi chẳng thấy có việc gì mà phải mang Liddy theo cả.
- Vậy thì thôi... tôi sẽ đến một mình - Cô nói thêm - Nhưng chỉ một lúc thôi.
- Chẳng đến năm phút đâu mà ! Troy bảo.

o o o

Vào lúc tám giờ chiều, khi mặt trời tắt nắng, Bathsheba đi lên cánh đồng đối diện với nhà ở của mình; cô đứng lại, quay lui và nom thấy có một chấm màu đỏ đang đi chuyển lên sườn đồi. Cô chờ một chút, nghĩ thầm rằng chắc Troy sẽ thất vọng lắm nếu như cô không đến nên đành chạy dọc theo cánh đồng để băng qua đồi. Troy đang đứng chờ ở dưới lũng, đưa tay ra kéo cô tuột xuống đồi.

- Đây nè ! Troy vừa nói vừa trưng ra một cây gươm lấp lánh dưới ánh mặt trời - Trước tiên là những động tác cắt ngang.

Bathsheba chỉ trông thấy một tia lóe như hình cầu vồng, lộn ngược trong không gian, nhưng rồi cánh tay Troy lại trở lại như cũ. Y lặp lại động tác đó.

- Còn đây, thao tác truy đuổi, như vậy đấy.
- Thiệt là sát nhân và khát máu !
- Thì đúng là gần như bức tử rồi. Bây giờ tôi sẽ biểu diễn thêm... cô sẽ là kẻ thù của tôi chẳng hạn, nhưng là một kiểu uy hiếp khác. Tôi sẽ chỉ chém hụt trong đường tơ kẽ tóc thôi. Cô nhớ đừng cử động nghen, đừng làm gì cả !
- Tôi sẽ không nhúc nhích đâu !

Tinh thần phiêu lưu của cô phần chấn lên vì chuyện hào hứng đó.

Y vung lưỡi g lên và cô cảm thấy đầu lưỡi gươm đang chạm nhẹ vào phía trái và sau đó vào phía bên phải cô như thể lưỡi gươm đang lướt trên khắp người cô. Nhưng sau đó cô thấy lưỡi gươm trong tay Troy hoàn toàn sạch, không có chút máu nào.

- Ôi ! Cô vừa la lên vừa sờ khắp người - Anh có làm tôi bị thương không vậy ? Không có mà ! Nhưng anh đã làm gì vậy ?
- Tôi không có chạm vào cô mà ! Troy điềm nhiên nói - Lưỡi gươm chỉ lướt ngang thôi. Cô đâu có sợ phải không ? Tôi đã nói là không làm cô bị xây xát chút nào hết, thậm chí không chạm vào người cô nữa kia !

- Tôi không sợ đâu ! Lưỡi gươm bén không vậy ?

- Ồ không, cô hãy đứng yên như một bức tượng thôi ! Đây nè !

Chỉ một giây sau đã có sự biến đổi. Muôn vàn ánh chớp từ ánh mặt trời lặn đã phản chiếu lên lưỡi gươm của Troy ở phía trên, chung quanh và trước mặt cô. Những vòng ánh sáng nọ còn đi kèm với một loại âm thanh như là tiếng huýt gió vậy... phía này rồi phía khác. Nhưng phía sau ánh chớp ấy vẫn là màu đỏ của tay áo của Troy, trải rộng như một màn sương, và sau lớp sương ấy chính là Troy. Các thao tác chậm dần và cô có thể nom thấy từng thao tác một, sau đó thì mọi việc ngưng hẳn.

- Lọn tóc này cần vuốt gọn vào ! Y nói và trước khi cô kịp cử động và nói - Chờ đó, tôi sẽ làm chuyện này dùm cho cô.

Lưỡi gươm cong lại theo hình vòng cung màu bạc; món tóc rơi xuống mặt đất.

- Nhưng làm sao mà anh có thể cắt đứt tóc tôi được nếu như lưỡi kiếm không có cạnh bén ?

- Không có cạnh à ! Lưỡi gươm sẽ cạo như một cái lưỡi dao cạo vậy !

- Nhưng hồi nãy anh nói là lưỡi dao cùn lắm và sẽ không làm xây xát gì mà !

- Chỉ là vì tôi muốn cô chịu đứng yên và biết chắc là mình sẽ không bị làm sao cả. Tôi không thể tránh khỏi sát thương nếu như cô nhích hoài !

Cô rùn vai:

- Vậy là tôi mới vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, tôi không biết gì hết cả !

Troy nói thật nhẹ:

- Tôi phải đi thôi ! Và tôi sẽ coi đây là kỷ niệm của cô dành cho tôi.

Y tiến lại gần và nói:

- Tôi phải đi đây !

Y tiến lại gần hơn. Một phút sau cô trông thấy cái hình dạng màu đỏ tươi chìm dần sau hàng cây. Chỉ trong một phút thôi máu đã dồn lên hết trên mặt cô, và cô chợt nhận ra cô đã làm một trọng tội.

Y đã hôn cô rồi.

o o o

Bathsheba vốn luôn độc lập giờ đã hoàn toàn đánh mất tính độc lập trong tình yêu với Troy. Khi một người phụ nữ mạnh mẽ giữ bỏ đi sức mạnh thì còn tệ hơn là một người đàn bà yếu đuối nữa. Trước kia cô vẫn hay bàn tán với Liddy về việc cô thích Boldwood nhưng giờ thì cô tuyệt nhiên im bặt về Troy.

Gabriel đã nhận ra tất cả tình yêu mù quáng ấy và lấy làm bối rối về chuyện đó. Nỗi lo âu lớn lao của anh hiện nay không phải là không được Bathsheba yêu mà vì nhìn thấy Bathsheba đang gặp rắc rối. Anh quyết định nói chuyện đó với cô chủ của mình.

Do đó, vào một buổi chiều, khi cô từ đồng bấp rã sang đường dẫn vô nhà anh tiến đến bên cạnh cô.

- Vì trời đã về chiều nên tôi đến đây đón cô ! Oak nói.

- Thật tình tôi rất cảm ơn anh, nhưng tôi không có sợ đâu !

- Ồ không ! Nhưng khu này có mấy đứa lưu manh hay lảng vảng. Và vì người đàn ông vẫn thường hay đi cùng với cô thì hiện đang vắng nhà... tôi muốn nói là ông Boldwood ấy mà... thành thử tôi nghĩ nên đến đón cô ! Anh nói tiếp.

- Tôi thật không hiểu anh định ám chỉ gì khi nói là ông Boldwood thường hay đi cùng với tôi ?

- Ý tôi muốn nói người ta nói là cô với ông ấy sắp sửa làm đám cưới ấy mà !

Cô lập tức đáp:

- Những điều họ nói là không đúng ! Tôi chưa có hứa hẹn chắc chắn gì với ông Boldwood cả ! Tôi chưa bao giờ quan tâm đến ông ta ! Tôi kính trọng ông ta và ông ta cũng đang muốn tôi kết hôn với tôi. Nhưng tôi chưa trả lời chính xác. Nhưng khi ông ta trở về thì chắc là tôi sẽ trả lời; và câu trả lời là tôi không nghĩ đến việc lấy ông ta.

- Trước kia cô nói là cô không hề muốn bõn cợt ông ta, và sau này cô đã tỏ ra ...

- Ý anh muốn nói là tôi đang bõn cợt, chớ gì ?

- Tôi muốn cô đừng bao giờ gặp gỡ anh chàng trung sỹ Troy kia nữa, cô à ! Anh thở dài - Người ấy không xứng với cô đâu !

- Theo tôi thấy là dường như Trung Sỹ Troy không màng đến việc của chúng ta đâu ! Cô đáp - Tuy nhiên tôi muốn nói là Trung Sỹ Troy là một người có giáo dục và khá xứng đáng với bất cứ người phụ nữ nào !

- Tôi nghĩ là y không có chút lương tâm nào cả. Và cô ơi, tôi van cô, đừng dính líu với y. Vì tôi không biết đích xác y là ai nên tôi chỉ nói là đừng tin y; tôi xin cô đừng tin y !

- Anh ấy cũng là người tư cách như bất cứ ai khác trên đời này. Anh ấy cũng thường đi nhà thờ !

- Chẳng ai thấy y đi nhà thờ hết !

- Chỉ vì anh ấy kín đáo đi cửa sau của phòng trưng bày khi buổi lễ sắp bắt đầu. Anh ấy nói với tôi như vậy mà !

Lòng Oak chùng xuống khi thấy cô gái tin tưởng người ấy như thế nào và anh trả lời:

- Cô cũng biết là tôi yêu cô và tôi sẽ mãi mãi yêu cô. Tôi nói với cô chuyện này để tỏ ra là tôi muốn cô được bình yên. Nhưng vì vận mệnh của nông dân trong trang trại này, vì người đàn ông khả kính đã hết lòng yêu quý cô, cô nên thận trọng với người lính ấy.

- Đứng, đứng, đứng ! Cô kêu lên với một giọng nghẹn ngào - Tôi muốn anh hãy đi chỗ khác đi ! Cô ra lệnh - Đứng có lưu lại trang trại này thêm một giây phút nào nữa. Tôi không cần anh nữa đâu... tôi muốn anh đi đi !

- Thiệt là vô lý ! Oak điềm tĩnh nói - Đây là lần thứ hai cô có ý định đuổi tôi; như vậy làm sao trang trại này cất lên được nếu chỉ một người đàn bà chăm sóc ? Nhưng cô đừng tưởng là tôi hài lòng khi là một kẻ vô danh tiểu tốt, tôi được trui rèn để thích hợp với những gì hơn như vậy nhiều. Nhưng chỉ vì tôi không thích thấy cảnh tài sản của cô tiêu tan khi tôi bỏ đi, mà chắc là như vậy rồi. Cô là kẻ biết rất rõ về chuyện đó và cô cũng biết là tôi yêu cô như thế nào.

Lẽ ra cô nên kính trọng lòng trung thành của anh và thì thầm là anh có thể ở đây cho tới khi nào anh muốn. Nhưng cô đã dứt khoát yêu cầu:

- Bây giờ anh có vui lòng để cho tôi được ở một mình không ? Tôi không dùng quyền uy của bà chủ để ra lệnh mà lấy tư cách một phụ nữ yêu cầu anh !

- Chắc chắn là tôi sẽ phải nghe thôi, cô Everdene ! Gabriel nhẹ nhàng nói.

Khi anh trông theo cô ra đi anh thấy có một dáng người xuất hiện bên cạnh cô: đó là Troy.

Gabriel đi về nhà theo đường băng ngang qua nhà thờ và ngó vô cánh cửa phòng trưng bày nhỏ. Rong rêu mọc đầy khung cửa cho thấy là dạo gần đây cánh cửa không hề được sử dụng, hay ít nhất là từ khi Troy trở về sống tại Weatherbury.

Chương 9

Nửa giờ sau Bathsheba đã trở về nhà, mặt bừng đỏ vì hân hoan. Troy đã nói với cô là y sẽ đi vắng trong hai ngày và đã lại hôn cô. Cô gieo người xuống ghế nhưng lại nhảy bật lên với một vẻ căm quyết, và chạy lại bàn tìm giấy viết.

Trong vòng ba phút sau, không hề ngừng cầm bút, cô đã viết một lá thư cho Boldwood, nói rằng cô đã quyết định rồi, cô không thể lấy ông được. Khi cô đi xuống nhà bếp để tìm ai đó mang bức thư đi bỏ bưu điện thì cô nghe tiếng bàn tán:

- Nếu y mà cưới cô chủ thì cổ sẽ bỏ phết việc canh tác cho coi !
- Nhưng sẽ là một cuộc đời vui vẻ có thể có bao nhiêu là rối rắm !

Bathsheba hét lên với họ:

- Mấy người nói về ai vậy ?

Im lặng một lát rồi Liddy trả lời:

- Cô ơi, chỉ vài lời về cô thôi mà !
 - Tôi cũng biết vậy mà ! Tôi cấm chị nói những chuyện như vậy, nghe chưa ? Chị cũng biết là tôi chẳng coi ông Troy ra gì cả... ai cũng thấy rõ là tôi ghét ông ta đến dường nào mà !
 - Chúng tôi biết là cô ghét y mà ! Liddy nói - Và tất cả chúng tôi cũng đều ghét y mà !
 - Ông ta quả là một kẻ rùng rú ! Maryann thêm vào.
 - Ông ta không có rùng rú chút nào ! Tại sao chị lại dám nói vậy ?
- Bathsheba trả lời - Nhưng cho dù ông ta có là gì đi nữa thì có liên quan gì tới tôi chớ. Tôi chẳng màng gì đâu. Nhưng phải nhớ kỹ điều này: bất cứ kẻ nào nói xấu ông ta một điều nào nữa thì sẽ bị sa thải ngay lập tức.

Cô bỏ đi và Liddy nổi gót cô:

- Ôi, cô ơi ! Liddy nhũn nhặn nói - Trước kia thì tôi tưởng là cô để ý đến y nhưng bây giờ thì rõ là cô không hề ngó ngang đến.

Bathsheba lập tức quay lại:

- Ồ, Liddy, chắc là chị bị mù rồi đó... Tôi yêu anh ấy với tất cả trái tim mình. Tôi phải thổ lộ với một người nào đó... tình yêu ấy làm tôi điên

đảo. Bộ chị không hiểu gì về tôi để mà thấy rằng điều mà tôi vừa nói là không đúng sao ? Lại đây, thề với tôi là anh ấy chẳng phải là người xấu đi... là những gì người ta xì xầm về anh ấy đều là sai bét hết !

- Tôi không biết phải nói sao nữa, cô ơi ! Liddy nói về bật khóc - Nếu tôi nói không thì cô đâu có tin tôi; còn nếu tôi nói có thì cô sẽ phát cáu lên với tôi.

- Chỉ nói là chị không tin những điều người ta đang rao bán... chị nói là chị không có tin, đi !

- Tôi không tin là y xấu xa như mọi lời đồn đãi.

- Chị phải ráng tin rằng anh ấy là một người tốt, nghe Liddy thân mến ?

- Dạ, cô chủ, tôi sẽ ráng.

- Chị cũng biết anh ấy là một kẻ tính tình kiên định nhưng bề ngoài thì rất hoang đàng mà. Nhưng chị phải hứa là giữ kín mọi bí mật của tôi, nghen !

o o o

Chiều hôm sau lúc Bathsheba đang đi về phía nhà chị của Liddy bởi vì họ định sẽ ở đó một hoặc hai ngày, thì cô trông thấy ông Boldwood đang từ xa tiến lại phía cô. Ông đang ngó xuống đất và không thấy cô cho đến khi cả hai người gần giáp mặt nhau.

Cô hơi quay lui thì nghe ông nói:

- Sao ? Cô sợ gặp tôi hả ? Đó là cảm giác trái ngược với tình cảm tôi đang dành cho cô mà. Tình cảm ấy không dễ gì bị một lá thư nóng nảy hủy diệt đâu !

- Tôi mong ông đừng có tình cảm sâu đậm về tôi. Cô thì thầm - Ông thật là quảng đại nhưng tôi thì không xứng đáng với ông.

- Lá thư của cô sao mà khô khan dữ vậy.. "tôi sẽ không lấy ông".

Bathsheba không biết phải làm sao thoát khỏi tình cảnh này, nên dợm bước đi, miệng nói:

- Chúc một buổi tối vui vẻ.

Boldwood nặng nề bước tới bên cạnh cô và nói:

- Bathsheba... em yêu ơi, vậy là chấm dứt thật sao ?

- Thật mà !

- Ôi, Bathsheba ơi, hãy rủ lòng thương tôi với. Bây giờ thì tôi đã xuống nước quá sức tưởng tượng rồi... đi van xin lòng thương xót của đàn bà ! Nhưng xin đối đãi tốt với một người đàn ông cô đơn đi... Xin đừng vứt bỏ tôi ngay lúc này !

- Làm sao mà tôi lại dứt khoát với ông chớ ? Tôi có yêu thương ông bao giờ đâu ?

- Nhưng đã có lúc cô ngả về phía tôi, trước lúc tôi để ý đến cô. Trong khi tôi chẳng biết chút gì về cô và không hề quan tâm đến cô thì cô lại làm tôi xao động bằng lá thư đó... lá thư Valentine mà cô đã gửi tôi đó !

- Việc khuấy động ấy chỉ là một trò chơi trẻ con trong một giây phút vô công rồi nghề ấy mà ! Tôi đã và đang vô cùng hối tiếc việc đó, thậm chí còn khóc nữa. Vậy mà ông cứ còn nhắc vụ đó với tôi hoài sao ?

- Cái việc mà cô cho là trò đùa ấy đối với tôi quả thực là một chuyện nghiêm trọng. Bây giờ tôi van xin cô hãy nói rằng cái chuyện mà cô đang coi là nghiêm trọng đó thật ra chỉ chuyện đùa thôi. Những lời nói hay ho của cô đi đâu hết vậy ? Lòng hy vọng của cô rằng rồi đây cô sẽ yêu tôi đã bay đi đâu vậy ? Cô đã thực sự quên hết rồi sao ?

- Ông Boldwood, tôi đâu có hứa với ông chuyện gì. Làm sao tôi biết là trò tiêu khiển nào mà bọn đàn ông lại có thể coi là nghiêm túc ?

- Trước kia cô chẳng là gì đối với tôi cả, và lúc đó thì tôi bình tĩnh biết bao; bây giờ thì cô lại trở thành vô nghĩa đối với tôi, và giữa cái lần không là gì thứ nhất với lần thứ hai này thật khác nhau biết bao ! Cô hẳn là kẻ không có trái tim, nhưng cô lại không biết điều đó.

- Tôi chẳng có cái thiên lương mà ông gán ghép cho đó đâu !

Lập tức ông nói với một chút oán hận:

- Cô không phải là một người đàn bà lãnh đạm như là cô nói. Không phải là vì cô không có chút tình cảm nào mà cô không yêu tôi được. Cô có thừa tình yêu mà... nhưng tình yêu ấy đã chuyển sang một hướng mới rồi. Tôi biết hướng nào mà !

Bathsheba nghe tim đập nhanh hơn... ông ta đã biết rõ mọi chuyện rồi !

- Tại sao Troy lại không để cho kho báu của tôi được yên ? Hắn đã cướp cô trong khi tôi vắng mặt... và bây giờ người ta đang cười nhạo

tôi. Tôi đã đánh mất lòng kính trọng của mọi người, mất cả thanh danh. Hãy đi mà lấy người mà cô yêu mến đi... cứ tiếp tục yêu đi ! Tôi sẽ chẳng buồn trách móc cô nữa... Bị lóa mắt bởi quân hàm và màu đỏ chói kia... Ôi Bathsheba... thật ra chỉ là sự xuẩn ngốc của đàn bà !

Sự tức giận vô cớ của ông đã làm cô kinh hoàng, và cô lùi dần lùi dần.

- Hấn đã hôn cô, nói rằng cô đã là của hắn. Cô chối đi !

- Anh ấy có làm như vậy ! Cô chậm rãi nói - Tôi không cần phải xấu hổ khi thú nhận sự thật.

- Vậy thì hãy nguyên rửa hắn đi, nguyên rửa hắn đi ! Boldwood điên tiết lắm lắm - Tôi đã dám đánh đổi tất cả thế giới này để mong được chạm vào một bàn tay của cô vậy mà cô lại để cho một kẻ lạ mặt len lỏi vào... và hôn cô nữa !

- Đừng, đừng nguyên rửa anh ấy ! Cô van xin với tiếng nức nở thảm thiết - Ô, xin ông hãy rộng lượng với anh ấy, ông ơi, bởi vì tôi thật lòng yêu anh ấy mà !

Bấy giờ thì ông không muốn nghe cô nữa.

- Tôi sẽ trừng phạt hắn... Tôi thề là tôi sẽ trị tội hắn. Nếu tôi gặp hắn, cho dù hắn có là quân nhân hay gì đi nữa tôi cũng sẽ trừng trị hắn - Thành linh ông hạ giọng - Bathsheba ơi, hãy bỏ qua cho tôi. Tôi cứ lo đi cần nhần cô trong khi hắn mới là kẻ tội phạm. Tôi chỉ mong sao không bao giờ còn trông thấy hắn nữa bởi vì tôi sợ phải nổi giận lắm. Ô, Bathsheba, hãy giữ anh ta khuất mắt... phải giữ hắn khuất mắt tôi mới được !

Ông đứng yên một lúc rồi quay mặt đi và biến mất trong ánh hoàng hôn chập choạng.

Bathsheba úp mặt vào hai bàn tay và suy nghĩ về sự đe dọa của ông trại chủ. Cô biết là chỉ một hoặc hai ngày nữa Troy sẽ trở lại Weatherbury, và cô biết chắc là nếu như Troy mà tiếp xúc với Boldwood thì sẽ có cãi cọ ngay. Cô không muốn đi tiếp nữa mà ngồi xuống một tảng đá để nghĩ ngợi.

o o o

Maryann đang ở một mình trong nhà Bathsheba. Khi đồng hồ gõ mười một tiếng nàng bừng tỉnh một cơn mơ với một cảm giác rằng đã có một chuyện gì đó xảy ra. Nàng rời giường và ngó ra cửa sổ.

Nàng có thể nhìn thấy từ trong ánh sáng xám có một dáng người đang tiến gần con ngựa ở ngoài đồng. Dáng người ấy dắt con ngựa về phía toa xe và chỉ vài phút sau Maryann đã nghe tiếng ngựa và xe đi chuyển trên đường.

Chỉ có một người đàn bà hay một tên trộm, có thể là một người digan cũng nên, mới có thể băng ngang đồng một cách lặng lẽ như vậy. Maryann chạy lại nhà Coggan, gần đó nhất, và Coggan gọi Gabriel ra.

- Mình phải chạy theo họ ! Gabriel quả quyết nói.

- Tôi chẳng biết phải chạy theo cách nào đây ! Coggan nói - Máy con ngựa khác thì chạy chậm lắm, nếu như mình có cặp ngựa đó thì chắc mình sẽ đuổi kịp.

- Cặp ngựa nào ?

- Cặp ngựa của ông Boldwood.

Gabriel chạy băng qua nhà ông trại chủ Boldwood.

- Ông Chủ Boldwood không có ở nhà !

Maryann nói nhưng chỉ không đầy năm phút sau đã thấy Gabriel trở ra với hai cái đai cương.

- Tôi biết chỗ chuồng ngựa rồi. Gabriel nói - Anh biết cưỡi ngựa không gắn yên không ? Đâu còn thời gian đi kiếm yên ngựa.

- Giống như mấy người anh hùng chớ gì ! Coggan nói

- Maryann, đi ngủ đi ! Gabriel la lên khi cả hai chạy ngang qua mặt nàng.

Oak và Coggan chộp lấy cương ngựa và sai theo hướng đi của tên trộm.

Tuyệt nhiên không nghe thấy động tĩnh gì từ phía tên trộm và khi cả hai chạy gần tới lộ Goggan té từ trên ngựa xuống.

- Mình phải ráng theo dấu họ bởi vì mình đâu thể nghe thấy tiếng vó ngựa của chúng.

Coggan bật một que diêm lên và rà que diêm trên mặt đất, có một dấu chân ngựa còn mới nguyên.

- Chạy thẳng ! Anh ta kêu lên.

Họ làm lối chạy theo lộ cái và thỉnh thoảng lại ra dấu vết. Cuối cùng

thì họ ra tới đường dẫn đi Bath và Coggan nói:

- Gần bắt kịp rồi !

- Chỗ nào ?

- Ngã lộ Sherton. Người gác cổng ngã lộ này là một kẻ ngủ mê nhất trên đoạn đường từ đây đến London.

Cả hai dè dặt tiến lên và trông thấy ngay cái chắn đường màu trắng trước mặt. Khi cánh cửa của nhà gác bật mở và người gác cổng bước ra tay cầm một cây đèn cầy. Gabriel la vói lên:

- Đóng cổng lại ! Hấn ăn cắp ngựa đó !

- Ai vậy ? Người gác cổng hỏi.

Gabriel ngó người đánh xe và nhận ra đó là một người đàn bà: Bathsheba, cô chủ của anh.

- Chà, Gabriel ! Cô điềm tĩnh hỏi - Anh đang đi đâu vậy ?

- Tôi nghĩ... - Gabriel bắt đầu đáp.

- Tôi đang đi Bath ! Cô đáp - Có một việc quan trọng làm tôi phải hủy bỏ việc đi thăm Liddy và ra đi ngay. Anh đang đuổi theo tôi à ?

- Chúng tôi tưởng là có kẻ trộm ngựa.

- Anh không tưởng đó là tôi sao ?

- Làm sao mà ngờ được đó là cô, hả cô ?

- Chắc là không ngờ nổi rồi. Chà, đây là ngựa của ông Boldwood. Tại sao anh lại làm rắc rối cho tôi như vậy hả ?

- Nhưng tại sao cô đi mà không căn dặn một lời ? Coggan kêu lên.

- Tôi đã viết bằng phấn trên cửa nhà kho toa xe, sáng mai là các anh sẽ thấy thôi mà !

- Nhưng, thưa cô, tới sáng thì mời thấy được chứ, bây giờ đang đêm.

- Đúng vậy - Bathsheba nói - Chà, tôi thành thật cảm ơn các anh vì đã quan tâm đến việc này. Sáng mai là tôi đã tới Bath rồi. Bây giờ thì chắc các anh sẵn sàng quay về rồi chứ ?

Cô đi qua cổng gác và chẳng bao lâu biến mất trong bóng đêm. Coggan và Gabriel quay đầu ngựa lại và đi trở ngược con đường mà họ đã chạy đến.

- Cô chủ lạ quá nhỉ, phải không ? Coggan nói
- Phải ! Gabriel đáp vẫn tất.
- Cô ấy sẽ không tới nổi Bath vào lúc trời sáng đâu.
- Coggan à, tôi nghĩ là mình nên giữ bí mật chuyện tối nay, nghen !
- Đồng ý !

o o o

Một tuần sau có một lá thư ngắn gửi đến cho Maryann báo rằng cô chủ của nàng phải lưu lại Bath vì chút công việc chi đó nhưng chắc là tuần sau sẽ trở về.

Một tuần nữa trôi qua. Vụ thu hoạch yến mạch bắt đầu và khi mọi người đang làm việc ngoài đồng thì Cain Ball chạy bay ra, người mặc một cái áo choàng màu xanh có đính khuy đồng.

- Tôi mong cô chủ của mình không bị làm sao ! Maryann vừa nói vừa cọt yến mạch lại thành bó.

Khi Cain Ball tới gần, nó loan báo:

- Cháu vừa đi Bath và cháu thấy cô chủ đi sóng đôi với người lính đó. Và khi họ tới gần, cháu thấy họ nắm tay nhau nữa. Cháu thấy hai người đi vô trong một chỗ giống như là công viên, cháu nghĩ đó là Trung Sỹ Troy. Và hai người ngồi trong đó hơn nửa giờ đồng hồ, nói chuyện với nhau và cô chủ còn khóc nữa. Khi họ đi ra đôi mắt của cô chủ sáng lên; và hai người ngó sát vào nhau thân mật lắm.

Gabriel hỏi:

- Cô Everdene với người lính đi chung với nhau à ?
- Đúng ! Cô chủ còn mặc một cái áo lụa màu vàng ánh, viền ren đen đẹp lắm. Và khi ánh nắng chiếu vào màu áo vàng tươi cùng với bộ đồ đồ của ông ấy thì họ mới đẹp làm sao ! Ai cũng nhìn họ thật lâu không thấy chán.
- Rồi sao nữa ? Gabriel làm bầm.
- Và thế là... tôi không thấy cô Everdene nữa.
- Cain Bell nè ! Gabriel trầm tĩnh hỏi - Cháu có chắc là người cháu thấy là Cô Everdene không ?
- Thật mà... chính là cô Everdene cùng với Trung Sỹ Troy.

Mọi người trở lại làm việc; Gabriel không tỏ ra hoạt bát nữa nhưng anh cũng không lộ vẻ không vui. Tuy vậy, Coggan nhận thấy điều này và nói:

- Đừng lấy làm buồn về cô chủ nữa. Người yêu của cô ấy là ai thì đâu còn liên quan tới anh nữa, bởi vì cô ấy không thể là của anh rồi.

Gabriel đáp:

- Đó chính là điều mà tôi thường nhủ lòng mình.

Chương 10

Cũng cùng buổi chiều đó, Gabriel đang đứng tựa vào cửa vườn thì một chiếc xe ngựa đi ngang qua. Chính là xe của cô Everdene và Liddy với cô chủ ngồi lọt thỏm trong ấy. Liddy đang hỏi về thành phố Bath và Bathsheba đang trả lời với vẻ uể oải. Nửa giờ sau một bóng người lướt qua trong bóng đêm và nói:

- Chúc ngủ ngon, Gabriel !

Chính là ông Boldwood. Gabriel trả lời:

- Thưa ông, chúc ngủ ngon.

Boldwood đi về phía nhà cô Everdene. Ông tới cửa trước và thấy ánh đèn trong phòng khách. Trong phòng là Bathsheba, lưng quay về phía Boldwood, đang đọc những giấy tờ chi đó. Ông đi lại cửa và gõ. Ông xin lỗi và mong được bỏ qua về sự thô bạo vừa qua đối với Bathsheba và tỏ ra không biết là cô vừa đi Bath về.

Ông xin được gặp cô Everdena. Liddy để ông đứng chờ ngoài cửa và quay vào. Mành buồng xuống che kín cửa sổ và khi Liddy trở ra, chị ta bảo:

- Thưa ông, cô chủ tôi không thể tiếp ông được.

Boldwood đi ra cổng rào ngay... Ông biết là cô không hề tha thứ cho ông. Ông không vội về nhà mà đi băng qua làng Weatherbury. Vào lúc mười giờ ông nghe có tiếng xe ngựa lướt bánh vào làng và ngọn đèn treo trước cửa xe rọi sáng một người nhảy xuống xe trước tiên mặc đồ đồ dát vàng.

- A ! Boldwood nói thảm trong bụng - Lại đến để thăm nom nữa chớ gì !

Troy đi lên đồi và Boldwood đi theo.

- Trung Sỹ Troy, phải không ?

- Đúng, tôi là Trung Sỹ Troy.

- Tôi là William Boldwood.

- Đúng rồi.

Giọng điệu ấy làm Boldwood nói thẳng ra điều ông định nói.

- Tôi muốn nói với ông một điều - Ông nói - về người đang ở đằng

kia đó... về người phụ nữ mà ông đang lừa phỉnh.

Troy nghe thấy vẻ quả quyết trong giọng nói của Boldwood và ngó cây gậy to tướng trong tay ông. Có lẽ là phải hòa hoãn thôi.

- Tốt lắm, tôi rất hân hạnh lắng nghe ông nói - Troy nói - Nhưng xin ông nói nhỏ thôi vì tôi sợ có ai nghe được.

- Chà, tôi biết rất rõ về những vụ việc của ông... Fanny Robin mê mết vì ông. Tôi có thể nói rằng tôi là người duy nhất trong làng này, ngoài Gabriel Oak, biết rõ điều đó mà. Ông phải cưới cô ấy chứ.

- Tôi biết là tôi phải cưới cô ấy. Thật lòng tôi muốn cưới cô ấy lắm, nhưng tôi không thể cưới cô ấy được.

- Tại sao không ?

- Vì tôi nghèo quá !

- Tôi phải nói thẳng điều này ra; tôi có việc phải bàn với ông - Boldwood nói tiếp.

Troy nói:

- Tôi thấy chúng ta nên ngồi xuống đây thôi.

Cả hai ngồi xuống một thân cây để bên bờ ruộng.

- Tôi đã sửa soạn cưới cô Everdene - Boldwood nói - Nhưng mà ông đến và...

Troy nói:

- Đâu phải là đính hôn.

- Nhưng mọi chuyện suông sẻ gần như là đã đính hôn rồi vậy. Nếu như ông không đến chắc chắn là tôi đã... phải, chắc chắn là tôi đã được cô ấy chấp thuận rồi. Nếu như ông không gặp cô ấy thì ông chắc đã cưới Fanny rồi. Chà, giữa ông và cô Everdene thì sự cách biệt địa vị thật là xa quá và ông sẽ không thể cưới được cô Everdene. Thành thử, tất cả những gì tôi muốn nói với ông là xin đừng quấy rầy cô ấy nữa. Hãy cưới Fanny đi ! Tôi sẽ làm cho mọi việc tốt đẹp cho ông.

- Ông sẽ làm sao ?

- Tôi sẽ trả tiền cho ông ngay lúc này. Tôi sẽ cho cô gái ấy tiền và tôi sẽ làm cho ông không còn nghèo khổ nữa. Vậy thì hãy xách túi lên và đi khỏi Weatherbury ngay đi, ngay đêm nay, và ông sẽ có ngay trong

túi năm mươi bảng. Fanny sẽ có năm chục bảng để làm đám cưới và khi ông nói cho tôi biết là cô gái nọ đang ở đâu thì vào ngày cưới cô ấy sẽ còn nhận thêm năm trăm bảng.

- Tôi thích Fanny nhất ! Troy nói - Và nếu như lời ông nói thì cô Everdene cao hơn tôi nhiều và thế là tôi đã được lợi khi nhận tiền của ông và cưới Fanny. Nhưng cô gái ấy chỉ là một người làm công.

- Không quan trọng đâu !... Ông có đồng ý với sự sắp xếp của tôi không ?

- Tôi bằng lòng. Ông vừa nói là năm mươi bảng ngay lập tức, phải không ?

- Tôi có nói vậy ! Boldwood nói - Và đây nè !

Ông trao cho Troy một túi tiền.

- Ông đã có sẵn mọi thứ à ? Có vẻ như ông biết là tôi sẽ chấp nhận điều kiện.

Boldwood đáp:

- Tôi nghĩ, có thể ông sẽ ưng thuận.

Ngay phía trước họ có một tiếng động nhẹ từ phía lối đi.

- Đúng là cô ấy ! Troy nói - Tôi phải đi gặp cô ấy.

- Cô ấy... ai ?

- Bathsheba.

- Bathsheba... ông hãy lảng lảng đi khỏi chỗ này ngay lập tức ! Boldwood kinh ngạc nói - Tại sao ông phải gặp cô ấy ?

- Tối nay cô ấy có hẹn tôi... và bây giờ tôi phải gặp cô ấy, từ giã theo như điều ông mong muốn. Ông sẽ nghe tất cả những gì tôi sẽ nói với cô ấy.

- Tôi có thể nghe từng lời ông nói không ?

- Từng lời thì có sao đâu ? Bây giờ thì hãy ngồi đấy, giữ cái túi này cho tôi và nghe cho rõ.

Troy bước lên phía trước.

- Frank thân yêu nhất đời, phải anh không ? Giọng nói Bathsheba cất lên.

- Ô, Chúa ơi ! Boldwood nói.

Cô tiếp tục nói trù mền:

- Anh tới trễ quá chừng ! Và, Frank ơi, thật là may mắn ! Đêm nay trong nhà chỉ có mình em thôi, chẳng còn ai khác nữa ! Em đã sai họ đi chỗ khác hết rồi và chẳng có ai biết là anh sẽ đến đây !

- Tốt lắm ! Troy nói - Nhưng tốt hơn là để anh quay lại lấy cái túi trong khi em đi về nhà đi, anh hứa là trong vòng mười phút nữa anh sẽ vô tới nhà em.

Cô xoay người và đi lên đồi.

Miệng Boldwood méo xệch khi ông tiến lại phía Troy.

- Tôi sẽ nói với cô ấy là tôi sẽ rời bỏ cô ấy và không thể cưới cô ấy được, phải không ? Người lính nói một cách giễu cợt - Bây giờ ông sẽ thấy tình thế khó xử của tôi. Tôi không thể cưới cả hai và tuy vậy tôi có tới hai lý lẽ để cưới cô Fanny. Lý do thứ nhất: tôi thích cô ấy nhất. Và lý do thứ hai: ông đã đặt ra một thoả thuận tương xứng.

Lập tức Boldwood chộp lấy cổ y. Troy nhận ra bàn tay Boldwood siết chặt dần. Y không thể đoán trước được động tác này.

Troy nói:

- Để cho tôi thở với !

Boldwood nói tay ra, nói:

- Trời ơi, tôi muốn giết chết ông ngay.

- Và làm cho đời cô ấy lờ dờ hết !

- Tôi sẽ cứu được cuộc đời cô ấy chứ !

- Làm sao mà cứu được cuộc đời cô ấy nếu như tôi không cưới cô ấy ?

Boldwood gầm lên. Ông bắt đắc dĩ buông người lính ra và đẩy y ra bờ ruộng:

- Quỷ thần ơi, ông làm tôi khốn khổ quá đi !

Troy nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ, sau khi ông đã nghe hết những lời tôi nói, thì quả là làm lẫn nếu như ông muốn giết tôi, phải không?

Boldwood lặp lại một cách máy móc, đầu cúi gằm: - Thật là khủng khi muốn giết ông !

- Tốt hơn là nên tự sát cho rồi !

- Còn hơn thế nữa.

- Tôi rất mừng khi ông nhận ra điều ấy.

- Troy, hãy cưới cô ấy đi và đừng làm gì theo sự sắp xếp của tôi. Sự lựa chọn thật là khủng khiếp nhưng ông hãy cưới Bathsheba đi, tôi sẽ không theo đuổi cô ấy nữa ! Cô ấy chắc là yêu ông bằng cả thể xác lẫn tâm hồn. Khốn khổ cho cô ấy quá, thật tội nghiệp quá ! Tội nghiệp Bathsheba ! Tôi mong ông một lòng một dạ với cuộc hôn nhân này. Thật là tốt đẹp cho cả hai người. Cả hai đều yêu nhau và hãy để tôi giúp ông lo liệu mọi việc.

- Bằng cách nào đây ?

- Thay vì đưa tiền cho Fanny tôi sẽ cho cô ấy một trăm bảng để mà làm đám cưới ngay.

Troy đứng sững lại vì kinh ngạc trước lời lẽ của Boldwood. Y hấp tấp nói:

- Và bây giờ thì tôi có được gì không ?

- Có, nếu như ông muốn. Nhưng tôi không có mang theo nhiều tiền trong người. Tôi không định cho ông tiền đâu nhưng tất cả tiền tôi mang theo sẽ thuộc về ông.

Boldwood rút ra một cái túi lớn và lục lạo.

- Tôi còn thêm hai mươi một bảng đấy ! Ông nói - Nhưng trước khi chia tay ông phải ký tám giấy này.

- Ông hãy đưa tiền cho tôi đi và chúng ta sẽ vô trong phòng khách nhà cô ấy và làm thỏa thuận cho ông vui lòng.

Thế là cả hai cùng đi lên đồi nhà Bathsheba. Khi họ tới ngay cổng rào Troy nói:

- Xin chờ một lát.

Boldwood đứng đợi và ngó sởi xích ràng cửa. Troy từ trong đi ra, tay cầm một cây đèn cầy.

- Ông hãy đọc đi, tôi sẽ soi đèn cho.

Y chuyển một tờ báo xếp đôi qua song cửa và dơ ngọn đèn lại gần hơn,

Boldwood nhìn xuống và đọc:

"LỄ THÀNH HÔN

Vào ngày 17, tại Nhà Thờ Thánh Ambrose, Thành Phố Bath, Francis Troy, con trai duy nhất của Ediuard Troy, vùng Weatherbury, đã quá cố cùng với Bathsheba, con gái duy nhất của ông John Euerdene, vùng Casterbridge, đã quá cố."

Tờ báo rơi xuống khỏi tay Boldwood. Troy phá lên cười.

- Năm chục bảng cho việc cưới Fanny. Tốt lắm. Hai mươi một bảng để đừng cưới Fanny mà là cưới Bathsheba. Được thôi. Bây giờ tôi đã cho ông một bài học rồi. Lấy tiền của ông lại đi.

- Không đời nào ! Không đời nào ! Boldwood rít lên.

- Dù sao đi nữa tôi cũng không nhận đâu ! Troy nói và ném túi tiền xuống đường.

Boldwood vầy vầy nắm đấm:

- Mi chỉ là một kẻ đê tiện, thấp hèn ! Nhưng ta sẽ trừng phạt mi, nhớ lấy ! Ta sẽ trừng phạt mi !

Troy lại cười và đóng cửa lại, đi vào trong.

Sáng hôm sau trời còn mờ tối Gabriel và Coggan cùng nhau đi ra đồng. Khi họ đi ngang nhà cô chủ, Oak nhìn thấy cửa sổ lầu nhà cô để mở và một người đàn ông đẹp trai chồm ra. Người ấy chính là Trung Sỹ Troy; áo khoác màu đỏ khoác hờ trên người chưa kịp gài nút.

Coggan lặng lẽ ngó qua cửa sổ, buột miệng kêu lên:

- Cô ta đã lấy y rồi !

Gabriel đứng xoay lưng lại và không trả lời. Coggen liếc quanh:

- Trời ơi, Oak, sao mà mặt anh tái mét vậy; trông anh giống hệt cái xác chết !

- Vậy sao ? Oak nói với nụ cười nhợt nhạt.

- Đứng dựa vô cửa rào đi ! Tôi sẽ chờ anh mà !

- Ờ, ừ !

Họ đứng dựa cổng rào, sau đó vài phút họ đi về phía nhà chủ. Tay trung sỹ vẫn còn đứng tựa cửa sổ ngó ra.

- Chào các bạn !

Khi hai người đi đến gần thì y kêu lên vui vẻ.

Coggan chào trả lại rồi nói với Gabriel:

- Anh không định trả lời sao ? Anh cũng nên chào lại một tiếng đi... lẽ ra không cần nói vậy nhưng cũng nên lịch sự với y !

Gabriel cũng cho như vậy là đúng, bởi vì cuộc hôn nhân đã tiến hành rồi, chấp nhận điều đó với lòng nhân hậu với người mà anh yêu mến.

- Chào Trung Sỹ Troy ! Anh trả lời bằng một giọng rùng rợn.

- Thật là một gian nhà vừa lớn lại vừa tối tăm ! Troy vừa nói vừa cười.

- Nhưng là một căn nhà đáng yêu mà ! Gabriel đáp.

- Đúng ! Tôi cũng cho là như vậy nhưng tôi muốn làm nó hiện đại hơn và vui tươi hơn. Chà, tuần này một ngày nào đó tôi sẽ đi xuống đồng cùng với mấy anh. Dĩ nhiên là chúng ta nên giữ tình bạn bè như thương lệ. Tôi chẳng phải là kẻ kiêu hãnh. Các anh nè, cảm lấy ít tiền để uống mừng sức khỏe cho tôi, nghen !

Troy ném một đồng bạc qua vườn về phía Gabriel, anh quay mặt đi, trong một nỗi tức giận kinh khủng. Coggan chạy tới để đón đồng tiền khi nó rơi xuống đường.

- Coggan, anh cất tiền mà xài ! Tôi không cần quà của y đâu !

- Đừng tỏ thái độ mà ! Coggan nói - Nếu y đã cưới cô chủ thì y sẽ là ông chủ vùng này ! Bè ngoài thì nên kêu y là bạn cho dù trong bụng anh có cho y là kẻ quấy rối.

- Chà, có lẽ im lặng là cách tốt nhất, nhưng tôi sẽ không thể nào chịu đựng hơn được.

Có ai đó cưới ngựa đến gần... chính là Boldwood. Dấu hiệu duy nhất của nỗi đau buồn mà ông phải chịu đựng đêm qua, mà cho tới bây giờ vẫn còn phải chịu đựng, gương mặt xanh nhợt. Gabriel lập tức thấy nỗi buồn của mình dịu xuống khi nhận ra nỗi đau của Boldwood.

Chương 11

Một đêm cuối tháng Tám, bầu trời khô ráo và ẩm đạm, một người đàn ông đứng bất động trong sân của Nông Trại Weatherbury Thượng, ngó lên bầu trời và mặt trăng. Dường như sắp sửa sấm sét và sẽ có một cơn mưa bão dữ dội và lê thê. Oak đang lo lắng nhìn tám đụn rơm không che đậy, sản lượng dồi dào trong suốt cả nửa năm làm lụng của trang trại này. Anh đi ra kho thóc.

Trung Sỹ Troy đã chọn đêm nay để tổ chức tiệc tùng và khiêu vũ mừng vụ thu hoạch. Khi Oak tới gần ngôi nhà anh nghe tiếng đàn vĩ cầm và tiếng chân dậm trên sàn rất rõ, anh ngó vào nhà. Bản nhạc kết thúc, người ta liền dàn hàng khiêu vũ bản nhạc khác.

Anh đi vào nhà kho, tránh gặp mặt Bathsheba và đến một góc của sàn nhảy nơi Trung Sỹ Troy ngồi uống rượu mạnh pha với nước. Gabriel không thể dễ gặp y nên anh nhờ người nói là muốn gặp y một lát. Tay trung sỹ trả lời là y không thể gặp anh.

Gabriel nói:

- Xin nói với ông ấy, chắc chắn là trời sẽ mưa lớn lắm và phải tìm cách che chắn mấy cây rơm.

Người nhắn tin nói:

- Ông Troy nói là trời sẽ không mưa đâu và ông ấy không có thời giờ để bàn bạc câu chuyện nhỏ nhặt này.

Oak bước ra ngoài nhưng phải ngừng lại ngay cửa vì Troy đang nói điều gì đó.

- Thừa bằng hữu, đêm nay chúng tôi không chỉ mừng vụ mùa mà còn làm Tiệc Cưới. Là một dịp ăn mừng và chắc hiện giờ ai cũng buồn ngủ lắm rồi, tôi vừa kêu mang thêm rượu ra và mỗi vị khách đêm nay sẽ cạn một ly đầy.

Bathsheba đặt một bàn tay lên cánh tay y, van nài:

- Không... xin đừng mang rượu ra nữa... Frank ơi, đừng mà ! Chỉ làm họ say mềm thôi... đêm nay ai nấy đều hưởng đủ rồi.

- Thật mà, chúng tôi không mong muốn gì thêm, cảm ơn ! Một vài người khách nói.

- Sùỵ ! Tay trung sỹ khinh miệt kêu lên - Các bằng hữu nè, chúng ta sẽ để cánh đàn bà về nhà thôi. Đã đến giờ họ phải đi ngủ rồi và sau

đó mình sẽ vui chơi thỏa thích. Nếu như ai không dám ở lại, người đó có thể đi chỗ khác.

Bathsheba giận dữ rời nhà kho, theo sau là một lũ đàn bà và con nít. Oak không muốn xuất hiện một cách khó chịu như vậy nên nán lại một chút rồi mới đứng dậy lặng lẽ ra về.

Nếu trông thấy một con cóc trên bậc thềm, một con ốc sên trong nhà và nhện nhện rơi từ trên trần nhà xuống thì quả là điềm thời tiết xấu. Anh lại đi ra ngoài coi lại đàn cừu. Lũ cừu đang tùm tùm lại trong nỗi khiếp sợ, chúng đang đầu lưng về phía con bão đang sắp ập tới. Bây giờ anh biết là anh đã đoán đúng và Troy đã sai. Mọi vật đều biểu hiện là sẽ sắp có bão tố và sau đó sẽ là mưa dầm lạnh lẽo.

Oak trở lại sân và thầm đánh giá những cây rơm sẽ bị thiệt hại cỡ nào. Lẽ nào lại phải chịu mất trắng tất cả chỉ vì làm lỗi của một người đàn bà ?

- Không thể được, nếu như mình có thể ngửa được điều này ! Gabriel thầm nói - Mình sẽ giúp đỡ người đàn bà mà mình hết lòng thương yêu đến cùng.

Anh trở lại kho thóc để mong kiếm ai đó tiếp tay che các cây thóc lại. Tất cả đều yên ắng và khi Oak ngó vào trong, một cảnh tượng lạ lùng đập vào mắt anh.

Đèn đuốc đã được mang đi gần hết, và dưới gầm bàn, ngã nghiêng trên ghế là bọn nông dân say bí tỉ nằm ngò trong đủ mọi tư thế. Trong đám người đó nổi bật lên cái dáng đồ chơi của Trung Sỹ Troy, dựa ngửa trên ghế. Coggan nằm ngửa, miệng há hốc. Joseph Poorgrass cuộn tròn như một con vật và tất cả đều thở khò khè như tiếng gầm gừ.

Gabriel thất vọng ngó đám đông gồm toàn bộ tay lao động trong trang trại. Lập tức anh thấy rằng nếu anh có thể cứu những cây thóc tức là anh đã có thể tự tay cứu được tất cả những người đó.

Công bình mà nói, những người này không phải tội phạm trầm trọng cho lắm trong kết cục bi thảm của buổi chiều vui chơi này. Trung Sỹ Troy đã nhấn mạnh rằng chè chén sẽ củng cố cái hội đoàn của họ, nhưng vì họ không hề quen uống rượu mạnh. Gabriel thấy chán nản cùng cực. Anh tắt những ngọn đèn còn lại để kho thóc không bị nguy cơ cháy rồi đóng cửa lại dùm mấy người đàn ông đang ngủ mê mết.

Mười phút sau anh kéo lê một mảnh đập chống thấm nước đi lặc lè

ra sân, và chẳng bao lâu hai đụn thóc đã an toàn. Còn hai cây lúa mì chưa kịp che mà chẳng còn tấm bạt nào. Oak leo lên chót đụn rơm và lấy rạ che đậy lại. Sau đó là cây lúa mạch, nhưng chỉ còn cách dùng rạ trải đều lên và Gabriel làm việc đó trong bóng đêm lặng lẽ.

Một tia chớp lóe lên và một tiếng sấm rung động không gian kéo theo nhiều tia chớp và tiếng sấm khác. Từ trên chót vót Gabriel có thể thấy một khoảng trống chung quanh rất rộng, mỗi bờ ruộng, bụi cây và gốc cây đều hiện rõ trong ánh sáng dát bạc. Rồi hình ảnh biến đi, nhường chỗ cho bóng đêm khiến cho Gabriel đành hoàn toàn làm việc theo cảm nhận của đôi tay mình.

Gabriel chọc một cây sào vào trong đụn rơm; khi trời chớp lần thứ tư thì có một làn sáng màu xanh xuất hiện trên bầu trời và lan dần xuống gần đỉnh cây sào, Gabriel cảm thấy vị trí của anh bị bất an nên leo xuống để kiếm một sợi thừng để neo cây sào và gắn xuống đất. Với cột thu lôi kiểu đó anh thấy yên tâm phần nào.

Khi trời chớp lần thứ năm anh trông thấy một dáng người đàn bà đến gần.

- Phải bà chủ không ? Gabriel hỏi bóng đen ấy.

- Ai ở đó vậy ? Giọng Bathsheba cất lên.

- Gabriel đấy. Tôi đang ở trên cây thóc đấy, đang phủ rơm.

- Ô, Gabriel, trời đất như thế này làm tôi thức giấc và tôi nhớ tới mấy cây thóc. Mình có thể bảo vệ mấy đụn lúa này không ? Tôi chẳng thấy chồng tôi đâu hết. Chồng tôi có ở đó không vậy ?

- Ông nhà không có ở đây.

- Anh có biết chồng tôi đang ở đâu không ?

- Ngủ trong nhà kho.

- Anh ấy hứa là sẽ trông nom mấy cây rơm vậy mà bây giờ thì bỏ mặc. Tôi có thể làm gì để giúp anh không ?

- Bà có thể lấy dùm tôi những tấm vải bạt, cứ lấy từng tấm một; nếu như mà bà có thể leo lên cây thang trong bóng đêm kia kìa.

- Tôi có thể làm mà !

Cô nói bằng vẻ cả quyết. Cô lập tức vác miếng vải bạt lên vai, leo lên thang, đặt bên cạnh anh và leo xuống lấy tấm khác. Khi cô đang leo lên lần thứ ba thốt nhiên cây rơm loé sáng lên tia chớp xanh rờn rồi

tiếp theo là một tiếng nổ lớn.

- Thật khủng khiếp ! Cô kêu lên, níu chặt tay áo anh. Anh quay sang nắm cánh tay cô để trấn an.

Hai người lụi hụi chừng bốn, năm phút và khắp nơi đều chìm trong yên lặng. Gabriel cho là cơn khủng hoảng vì trận bão đã qua đi nhưng lại bật ra một tia chớp.

- Ngồi yên !

Gabriel nói, đỡ lấy tấm bạt trên vai cô và lại nắm tay cô. Sau đó thì bầu trời như mở ngỏ. Tia chớp tận hướng tây, hướng bắc, hướng tây, hướng nam chạy ủa vào và hợp lại thành một bản luân vũ của thần chết. Ngay lúc đó trên bầu trời hỗn độn, từ khắp bốn phương tám hướng, một tiếng gầm vang lên. Cái cây cao trên ngọn đồi gần đó dường như bị bốc cháy bằng muôn ngàn tia lửa bạc trắng và sau đó bằng những tiếng nổ đééc tai... Oak nhìn thấy cái cây như bị cắt ra thành từng đoạn nhỏ, chuốt bằng phẳng, phô ra cái lõi trắng như một sọc dài ngả ụp xuống.

- Mình khó mà thoát khỏi tai nạn rồi ! Gabriel hấp tấp bảo - Cô nên leo xuống thì hơn.

Cô leo xuống và anh nối gót cô. cả hai đứng yên dưới chân cây thóc, dựa sát vào nhau. Bathsheba thốt nhiên chỉ lo nghĩ ngợi về trời đất... Oak lúc đó chỉ miên man về cô. Sau cùng anh nói:

- Cơn giống hình như sắp sửa tạnh rồi nhưng tôi không thể hiểu vì sao lại không có mưa. Để tôi lại leo lên lần nữa.

- Gabriel, anh tốt với tôi quá trong khi tôi lại không xứng đáng với sự tử tế của anh. Ồ, tại sao lại không có một ai ở đây hết vậy ?

- Nếu như mà họ còn đi nổi thì họ đã ra đây rồi !

Gabriel hấp tấp trả lời.

- Ồ, tôi biết tất cả rồi... tất cả... - Cô chậm rãi nói thêm - bọn họ ngủ hết trong nhà kho, say sưa bí tỉ, và chồng tôi cũng có trong đám đó. Phải không ?

Sau đó Oak lại leo trên cây rơm và lại phủ rạ lên. Cô cũng leo lên nhưng không cầm miếng bạt đem lên.

- Gabriel, cái đêm mà tôi đi ngựa ra Bath ấy mà, anh cũng biết là để làm đám cưới chứ ?

- Cuối cùng tôi mới biết, thoát đầu thì tôi không biết ! Anh trả lời, phần nào ngạc nhiên về sự đột ngột trong việc chuyển đề tài này.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Bây giờ thì tôi mới để ý đến lời nói của anh và tôi muốn giải thích đôi điều. Đêm ấy tôi chạy ra Bath với ý định là hủy bỏ cuộc đính hôn giữa tôi và ông Troy. Chỉ vì một việc xảy ra sau khi tôi đến Bath mà... mà chúng tôi đã làm đám cưới. Bữa đó anh ấy nói là vừa trông thấy một người đàn bà còn đẹp hơn tôi và tôi không thể tin cậy anh ta nữa trừ phi là lập tức trở thành... và thế là bị xâu xé bởi lòng ghen tuông và phần nộ tôi đã lấy anh ấy.

Gabriel không trả lời.

- Bây giờ tôi không mong anh có ý kiến gì về chuyện đó hết. Thật lòng là tôi cảm ơn anh - Tôi chỉ muốn anh hiểu nội tình là vậy. Anh có cần thêm tấm bạt nào không ?

Cô leo xuống thang và tiếp tục công việc. Chẳng bao lâu Gabriel có thể thấy là cửa chỉ của cô chậm hẳn đi, và anh dịu dàng nói:

- Cô nên vào nhà thì hơn, cô đã mệt mỏi lắm rồi, Tôi có thể hoàn tất một mình. Cô đã giúp tôi khá nhiều rồi.

- Và anh thì còn giúp tôi nhiều hơn vậy bao nhiêu ! Cô nói với vẻ biết ơn - Cảm ơn anh đã tận tình với tôi, Gabriel à ! Chúc ngủ ngon... tôi biết anh đang làm tất cả chỉ vì tôi.

o o o

Vào lúc trời sáng thì nhiệt độ thay đổi và gió cuộn tròn, thổi càng mạnh hơn. Oak vẫn còn lo phủ rạ lên cây thóc thì một giọt nước to tưng rơi đập vô mặt anh, gió thổi thông thoáng từ mọi phía và cây cối chuyển mình dữ dội. Mưa đổ sầm sập, và chẳng mấy chốc Oak cảm thấy mưa lạnh băng dội xuống lưng. Anh chợt nhớ là tám tháng trước cũng tại chỗ này anh đã cất lực đẩy lùi một trận hỏa hoạn... cũng chỉ vì tình yêu dành cho người đàn bà ấy.

Khi Gabriel từ đụn rơm cuối cùng trở về thì đã bảy giờ sáng dù trời hã con mờ tối, anh phấn khích kêu lên:

- Thế là xong !

Toàn thân anh ướt đầm, mệt mỏi và buồn rầu nhưng cảm thấy phấn chấn vì đã hoàn tất một công việc lớn lao.

Có tiếng động nhẹ ngoài nhà kho, anh ngó ra phía đó. Có mấy người đi qua cửa kho, tất cả đều đi loạng choạng, chỉ trừ kẻ đi đầu mặc một

bộ đồ màu đỏ, vừa bước đi vừa huýt sáo, tay dứt túi quần. Chẳng một kẻ nào trong bọn họ quay mặt về phía mấy cây rơm hay quan tâm đến tình trạng của cây rơm.

Sau đó Oak đi về nhà và từ phía trước có một người bước đi còn chậm hơn cả anh nữa. Chính là Boldwood.

- Sáng nay ông có khỏe không, thưa ông ? Oak hỏi.

- Khỏe, thật là một ngày ướt át... ồ, tôi khỏe, rất khỏe, cảm ơn, khỏe lắm.

Boldwood dường như vừa choàng trở lại với hiện tại:

- Coi anh có vẻ mệt mỏi quá, Oak à !

- Tôi đã phải làm việc căng thẳng để che mấy cây thóc và quả là kinh khủng. Dĩ nhiên là mấy cây thóc của ông chắc là an toàn hết.

- Đúng vậy ! Sau một hồi yên lặng Boldwood nói thêm - Anh hỏi gì vậy, Oak ?

- Mấy cây thóc của ông chắc lúc này an toàn hết ?

- Không. Năm nay tôi chẳng để ý gì đến mấy cây thóc đâu !

- Không quan tâm đến mấy cây thóc ! Gabriel hững hờ lặp lại câu nói ấy với chính mình.

Mấy tháng trước việc Boldwood xao lãng công việc trong trang trại đã làm người ta không thể tin nổi giống như một thủy thủ đang ở trên tàu mà quên chiếc tàu của mình. Oak nghĩ là dù cho anh có đau đớn về chuyện Bathsheba lấy chồng nhiều thì Boldwood còn khốn khổ về chuyện đó nhiều hơn anh nữa. Boldwood đổi giọng:

- Oak, anh biết rất rõ là mọi chuyện đã quay cuồng chung quanh tôi lúc gần đây ra sao rồi. Tôi đang phân nào ổn định cuộc sống, nhưng theo một phương cách nào đó kế hoạch của cuộc đời tôi chẳng có gì cả.

- Trước đây tôi cứ tưởng là cô chủ của tôi sẽ kết hôn với ông ! Gabriel nói.

- Nhưng sự thật là giữa tôi với cô Everdene chẳng hề có hôn ước. Cô ấy chưa bao giờ hứa sẽ lấy tôi ! Boldwood vẫn con đứng yên và quay gương mặt thất thần sang Oak - Gabriel nè, tôi thật là yếu đuối và ngô nghê và tôi không biết làm sao cả, tôi không thể tránh khỏi nỗi u uất kinh khủng này ! Tôi thấy là nếu như chết được thì chắc đỡ hơn !

Sau đó là một khoảng yên lặng. Rồi Boldwood bỏ đi bằng cung cách thanh nhã thường lệ.

- Không, Gabriel à ! Ông tiếp tục nói bằng một vẻ lơ đãng - Thỉnh thoảng tôi lại thấy hơi hối tiếc, nhưng sẽ không có người phụ nữ nào có quyền lực với tôi trong một thời gian dài cả. Chà, chúc buổi sáng tốt lành; tôi tin rằng anh sẽ không kể lại câu chuyện này cho bất cứ ai khác.

Chương 12

Một buổi chiều tháng mười, cỗ xe của Bathsheba mệt mỏi leo đồi giữa Casterbridge và Weatherbury, chồng bước sóng đôi bên vợ, tay dắt con ngựa.

- Đúng vậy, nếu như trời không mưa thì anh đã kiếm được hai trăm bảng rồi ! Y đang nói - Trời tối ngòm như cái nón của anh và đất thì cứng như là chì vậy. Ngựa, nài ngựa và người ta bị gió cuốn như bão biển xoay tầu vòng vung.

Bathsheba buồn rầu nói:

- Vậy là, theo như anh kể thì anh đã thua hết trên một trăm bảng tháng này chỉ vì cuộc đua ngựa khốn kiếp ấy à ? Ô, Frank ơi, thật là nhẫn tâm, làm thất thoát tiền bạc như vậy thì thật là nhẫn tâm và điên dại hết sức ! Chúng ta rồi sẽ phải bán trang trại cho mà coi. Anh hãy hứa là lần tới anh sẽ không đi đua ngựa nữa đi ! Cô van nài anh.

- Anh đâu thấy là có gì đến nông nỗi ấy; thật ra, anh đang tính là lần sau sẽ đưa em cùng đi.

- Không bao giờ ! Không bao giờ ! Em ghét đua ngựa lắm !

- Đừng có điên điên như vậy chớ. Em đã mất tất cả can đảm và sôi nổi trước kia của em rồi sao ? Nếu như trước kia anh mà biết được em sẽ như vậy thì, anh sẽ chẳng bao giờ... anh biết chớ.

Một người đàn bà xuất hiện trên đỉnh đồi. Ngay cả khi trời tối sẫm rồi Bathsheba vẫn còn nom thấy bộ quần áo rách rưới và gương mặt thiếu não của người ấy.

- Xin làm ơn, ông ơi, ông có biết mấy giờ thì Nhà Cứu Tế ở Casterbridge đóng cửa không ?

Người đàn bà hỏi Troy. Troy có vẻ bồn chồn thấy rõ khi nghe giọng nói ấy, nhưng y không quay lại mà chỉ đáp chậm rãi:

- Tôi không biết.

Khi người đàn bà ấy nghe tiếng y, người ấy vội ngược mặt lên, ngó bên mặt của y và nhận ra tay trung sỹ trong bộ đồ nông dân. Mặt lộ vẻ mừng rỡ và đau đớn, người ấy kêu lên một tiếng và té xuống đất.

- Ôi, tội nghiệp chưa ! Bathsheba kêu lên, định chạy xuống dưới đồi.

- Ở yên chỗ ấy, coi chừng ngựa nè ! Troy ra lệnh - Dắt ngựa đi lên

đòi đi; anh sẽ coi người đàn bà ấy có bị gì không.

Con ngựa với cỗ xe tiếp tục đi tới.

- Làm sao mà em tới chỗ này được vậy ? Anh cứ nghĩ là em đã đi xa lắm hay là chết rồi. Tại sao em không viết thư cho anh ?

Troy nói với người đàn bà bằng một giọng dịu dàng kỳ lạ tuy có hơi hấp tấp khi nâng người phụ nữ ấy dậy.

- Em sợ lắm !

- Em có tiền bạc gì không ?

- Không có gì hết.

- Trời ơi... đấy, anh chỉ có bấy nhiêu vậy thôi. Đấy là tiền mà vợ anh đã cho anh, em cũng biết là anh đâu thể hỏi tiền ngay lúc này. Đêm nay em tính đi đâu ? Em muốn lại Trại Tế Bần à ?

- Dạ, em tính tới đó nghỉ tạm.

- Em không thể đi tới đó nổi đâu; hãy chờ ở đây. Mà cũng được, ở một đêm đi. Bấy giờ anh không thể làm gì hơn. Ngày thứ hai thì anh rảnh rỗi; sáng thứ hai, đúng mười giờ em tới chờ anh tại cầu Grey, ngoài thành phố. Anh sẽ đem theo tất cả tiền mà anh có. Chào nhen. Hẹn gặp lại. Anh là một kẻ không ra gì thật... tạm biệt em.

Từ trên đỉnh đồi Bathsheba nhìn thấy người phụ nữ cố sức đi về phía Casterbridge. Sau đó Troy đi về phía vợ đứng, bước vào trong cỗ xe và không nói gì, tiếp tục đi.

- Anh có biết người đàn bà ấy là ai không ?

Bathsheba ngó vào mặt y với vẻ dò xét.

- Biết ! Y trả lời và nhìn lại cô.

- Em cũng nghĩ là anh biết cô ta - Cô giận dữ nói - Ai vậy ?

- Chẳng là ai thuộc bọn chúng ta cả ! Y nói.

- Tên người đó là gì ?

- Làm sao anh biết được.

- Em nghĩ là anh biết.

- Thì cứ cho là như vậy đi...

Rồi y quất con ngựa, bắt nó phóng đi. Cả hai không nói thêm lời nào

nữa.

o o o

Người phụ nữ đi được một lát. Những bước chân của cô yếu dần và bỗng nhiên cô ngồi phịch xuống một bãi rơm và ngủ thiếp đi. Khi cô thức giấc nhìn ánh đèn từ thành phố Casterbridge xa xa nổi bật trên bầu trời đen thẫm.

- Nếu như mình đến được chỗ đó ! Ngày mốt mình sẽ gặp anh ấy. Có lẽ mình sẽ đi xuống mồ trước cái ngày đó.

Cô đứng dậy bằng tất cả sức mới hồi sinh. Cô kiếm hai cây gậy khá thẳng và phía chóp có hình chữ Y. Cô đặt hai cây gậy ấy dưới cánh tay như là hai chiếc nạng và chồm người tới trước. Cô tiếp tục lên đường cho đến khi cô lại kiệt sức, và mỗi bước đi càng ngày càng ngắn lại. Sau cùng cô ngã xuống bên lề và nằm tại đó chừng mười phút hay lâu hơn thế nữa.

Gió sớm bắt đầu thổi và cuốn xoáy những chiếc lá khô. Cô chỗi dậy, tiến về phía trước chầm chậm dùng một cây gậy làm nạng thoi. Cứ thế cô đi cho đến khi trông thấy một hàng rào; cô lê bước qua trạm gác thứ nhất và níu lấy hàng rào đưa mắt ngó quanh. Những ngọn đèn Casterbridge giờ đây đã nom rõ dạng hình và trời bắt đầu sáng tỏ.

Níu lấy cổng rào trạm gác, cô cố nường về phía trước, lấy tay níu hàng rào và đưa chân ra phía trước.

- Mình sẽ tưởng tượng rằng chỗ tận cùng của cuộc đời nằm ở năm cái trạm gác đằng trước và nhờ đó mình sẽ có sức mạnh để vượt lên.

Cô đi qua năm cái trạm gác và đứng lại ở trạm thứ năm.

- Mình sẽ vượt qua năm trạm nữa bằng cách tin rằng chỗ dừng chân ở trạm thứ năm. Thế là xong.

Cô đi qua năm trạm nữa.

- Cái cầu bằng đá chính là chỗ kết thúc cuộc hành trình của mình - Cô nói.

Cô bò qua cầu và lại nằm vật xuống thành cầu.

- Không nổi nữa rồi ! Cô thì thào, và nhắm mắt lại.

Từ trong bóng tối có một dáng người lướt tới phía người đàn bà và

cô cảm thấy có ai đó chạm vào tay cô, một cái gì đó vừa mềm mại vừa ấm áp. Cô mở mắt ra khi vật đó chạm vào mặt cô: một con chó đang liếm má cô. Cô ngó lên và một ý nghĩ vụt hiện lên trí não cô:

- Chắc mình có thể nhờ vào nó. Mình sẽ đi tiếp.

Cô chỗi dậy, nằm gập người trên mình chó, bỏ hai cánh tay qua vai nó, dựa hẳn về mình nó, thì thầm vỗ về nó. Người bạn này chậm chạp tiến lên và cô lết từ từ theo với những bước đi ngắn, phân nửa sức mạnh nằm hẳn lên con vật. Cố gắng của cả hai được thực hiện từ từ, dần dần thành phố cũng hiện ra, lướt qua và cả hai đến được Trại Tế Bần. Dọc theo vách tường là một cánh cửa, và trên cửa rào là một sợi dây chuông. Người đàn bà ráng hết sức lết bằng đầu gối để với sợi dây chuông.

Cánh cửa nhỏ bật mở và một người đàn ông hiện ra: người này ngó cái mớ quần áo bụi nhùi và trở vào trong, rồi quay ra với một cây đèn với hai người khác nữa. Họ xúm lại đưa người đàn bà nọ vào trong.

- Con chó còn ở ngoài... - Cô thì thầm - Nó đi đâu rồi ? Nó đã cứu tôi.

- Tôi lấy đá chọi nó đuổi đi rồi ! Người đàn ông đáp.

o o o

Bathsheba nói chuyện với chồng rất ít trong suốt buổi chiều cả hai đi chợ về và ngày hôm sau, tức là ngày chúa nhật, cũng trôi qua theo cung cách ấy với sự im lặng bao vây hai người. Vào buổi chiều bỗng nhiên Troy nói:

- Bathsheba, em có thể đưa cho anh hai mươi bảng không ?

Gương mặt cô lộ vẻ buồn rầu:

- Hai mươi bảng à ?

- Chỉ vì anh rất cần số tiền đó ! Vẻ lo âu trên gương mặt Troy trở nên bất thường.

- A, để đi mua ngựa vào ngày mai chứ gì ?

- Đúng, cứ coi là anh cần tiền đó để mua ngựa thì sao ? Y hỏi.

- Ôi, Frank ! Bathsheba trả lời - chỉ mấy tuần trước anh còn nói là em quyến rũ hơn mọi thú vui khác rất nhiều và anh sẵn sàng từ bỏ mọi thứ vì em. Bây giờ, anh sẽ không bỏ cá ngựa sao, chuyện này bây giờ chỉ gây lo âu chứ có phải là vui thú gì đâu ? Thôi đi, Frank !

- Tiền ấy chẳng phải dùng để thanh toán nợ nần cá ngựa đâu ! Y nói

- Em hành hạ anh bằng thái độ nghi ngờ đó nghen !
- Em cho là có quyền cần nhần một chút nếu như em trả tiền ! Cô nói, biểu lộ vẻ nửa tức giận nửa mỉm cười.
- Đúng quá ! Bây giờ em cứ cần nhần, nhưng hãy chuẩn bị thanh toán tiền nghen, Bathsheba, đừng thái quá nếu không sẽ gây ra hối tiếc về sau.

Cô đỏ mặt lên:

- Em đã hối tiếc rồi mà ! Cô nói nhanh.
- Em tiếc cái gì ?
- Rằng thiên diễm tình của em đã kết thúc.
- Mọi thiên diễm tình đều kết thúc bằng hôn nhân. Nào, đưa hai chục bảng đây và hãy thuận thảo với nhau đi !

Cô thở dài:

- Tôi còn có bấy nhiêu thôi để chi xài vặt trong nhà. Nếu anh phải lấy thì cứ lấy đi.
- Tốt lắm ! Cám ơn ! Tôi hy vọng sáng mai tôi sẽ ra đi trước khi cô kịp ăn sáng.

Troy lấy ra một cái đồng hồ, mở hộp đồng hồ để lộ ra một lọn tóc nhỏ. Vô tình Bathsheba ngược mắt lên và ngó thấy cái lọn tóc đó.

- A, tóc đàn bà ! Cô nói - ồ, Frank, tóc ai vậy ?

Troy lập tức đóng hộp đồng hồ lại. Y bâng quơ đáp.

- Tóc của cô mà. Tôi quên mất là tôi có tóc của cô nữa !
- Tóc màu vàng. Tóc ai vậy ? Tôi muốn biết thật mà !
- Tốt lắm. Anh sẽ nói. Đây là tóc người đàn bà mà anh định cưới trước khi anh biết em.
- Vậy thì anh phải nói tên người ấy cho tôi biết.
- Anh không nói đâu !
- Cô ấy lấy chồng chưa ?
- Chưa.
- Cô ấy còn sống không ? Cô ấy có đẹp không ?

- Đẹp. Ai cũng ngưỡng mộ mái tóc của cô ấy... tóc cô ấy đẹp lắm !
- Không là gì cả ! Không là gì cả ! Cô la lên, bắt đầu nổi giận - Tôi có thể nói là mọi người đều phải ngoảnh đầu lại ngắm mái tóc của tôi.
- Bathsheba, đừng có ghen tị mà. Em cũng biết là cuộc sống hôn nhân ra sao rồi chứ và đừng có dấn thân vào cuộc sống chung nếu như em sợ hãi những khả năng kia.
- Đó là tất cả những gì em nhận được chỉ bởi yêu anh ! Anh đã tha hồ cười vào sự rồ dại của em khi em nhận lời lấy anh.
- Anh chẳng thể làm khác đi ! Troy nói - Có nhiều mối ràng buộc mà em chẳng thể hiểu nổi. Nếu như em ân hận về việc lập gia đình thì anh cũng vậy thôi.

Vừa run lẩy bẩy cô vừa đặt bàn tay lên cánh tay y:

- Anh thì có ân hận gì đâu bởi vì anh đang yêu một người nào đó còn thắm thiết hơn tôi mà, phải không ?
- Anh không biết. Tại sao em lại nói vậy ?
- Anh thích người đàn bà có mái tóc này mà, chà, em đâu thể trở thành xấu xí được. Nếu như theo lòng anh mong muốn thì anh yêu người này nhất.
- Mấy tháng nay rồi anh chẳng ngắm ngàng tới món tóc này, mãi cho tới hôm nay.
- Nhưng bây giờ anh mới vừa nói "những mối ràng buộc", và như vậy là người đàn bà mà mình đã gặp trên đường. Phải là tóc người đó không ?
- Đúng. Bây giờ anh hy vọng là em hài lòng khi biết sự thật này.
- Vậy thì mối dây ràng buộc đó là gì vậy ?
- Ồ, chẳng có gì cả... chỉ là một trò đùa thôi.
- Trò đùa ? Cô kêu lên với vẻ kinh ngạc - Anh có thể nào đùa trong khi em đang nghiêm chỉnh bàn bạc. Frank, anh nói thật đi. Anh cũng biết em đâu phải là người ngu ngốc. Em chẳng đòi hỏi gì hơn: em chỉ muốn lẽ công bằng, thế thôi ! Cô lo lắng ngó vào mặt y.
- Trời ơi, đừng có cáu kỉnh chứ !

Troy vừa nói vừa đứng dậy và đi ra khỏi phòng.

Ngay khi y vừa ra ngoài Bathsheba bật khóc lên, những tiếng khóc

khô khan, bị nén lại, không có sự mềm mại của những giọt nước mắt. Nhưng cô quyết định che giấu cảm xúc của mình... cô đã bị chi phối, nhưng cô không chịu chấp nhận chuyện đó. Lòng kiêu hãnh của cô bị tổn thương khi khám phá rằng cô đã lấy phải một người không trong trắng như mình.

Sáng hôm sau, cô cưỡi ngựa đi một vòng trang trại như thường lệ, cô nghe báo rằng chồng cô đã đánh xe đi Casterbridge rồi. Sau giờ ăn sáng cô đi ra cổng rào với ý định là sẽ thăm mấy chỗ nữa trong trang trại. Cô trông thấy Boldwood đang đi trên đường, ông ngừng lại để chuyện trò với Gabriel Oak đang từ ngoài đồng chạy vô. Hai người bàn bạc một hồi lâu với vẻ quan tâm lắm, khi thấy Joseph Poorgrass đi ngang họ gọi hắn lại. Ba người sửa soạn ra đi và Poorgrass đi lên đồi để gặp Bathsheba.

- Nói đi, có chuyện gì vậy, Joseph ? Cô hỏi.

- Bà chủ ơi, chúng ta đã mất Fanny Robin vĩnh viễn rồi.

- Tại sao ?

- Vì cô ấy đã chết tại Trại Té Bàn.

- Fanny chết. Tại sao cô chết ?

- Tôi không biết rõ. Hồi sáng này cô ấy nguy kịch lắm, vì yếu sức quá nên vào buổi chiều cô đã chết. Theo như luật lệ cô là người thuộc trang trại của mình và chiều nay ông Boldwood sửa soạn đưa xe ba ngựa đi đón cô ấy về để chôn cất.

- Lẽ ra tôi sẽ không để ông Boldwood làm như vậy... Tôi sẽ lo liệu mọi thứ ! Fanny là người làm của chủ tôi. Báo cho ông Boldwood chuyện này và nói rằng Bà Troy sẽ đón và chôn cất người làm cũ của gia đình mình. Lấy cỗ xe mới sơn xanh có bánh xe đỏ ra, lau chùi cẩn thận. Mang theo lá và hoa để rải trên quan tài cô ấy.

- Thừa bà chủ, dạ.

- Trại Té Bàn... Phải chi tôi biết sớm hơn. Tôi cứ tưởng là cô ấy đã đi xa lắm rồi. Cô ấy đã sống ở đó bao lâu rồi ?

- Chỉ mới hai hay ba ngày gì thôi. Trước kia cô tới sống tại trại lính ở xa lắm, rồi cô đi kiếm sống bằng làm thợ may tại Manchester vài tháng. Cô ấy chỉ mới tới Trại Té Bàn hồi sáng chúa nhật này thôi. Người ta thấy cô đi chập choạng lắm. Tôi không thể nói là vì sao cô rời chỗ làm việc vì tôi không biết.

- Phải cô ấy có đi ngang trang trại của mình không ? Cô hỏi bằng một giọng hốt hải đột ngột.

- Tôi cho là chính cô... Bà chủ ơi, tôi gọi Liddy nghe ? Bà có vẻ không khỏe, thật mà. Trông bà xanh quá.

- Đừng, đừng gọi Liddy, chẳng có gì đâu. Bây giờ anh đi lo công việc mà tôi đã dặn đi.

Suốt buổi chiều đó Bathsheba hỏi Liddy:

- Tóc của Fanny Robin tội nghiệp ấy màu gì vậy ? Chị không biết sao ? Tôi chẳng nhớ nữa... tôi chỉ biết cô ấy có một hay hai ngày gì đó.

- Tóc màu vàng nhạt, bà chủ à, vàng óng ánh.

- Người yêu cô ấy là lính, phải không ?

- Đúng. Trong cùng binh đoàn với Ông Troy đấy. Ông nói là ông biết người đó rõ lắm.

- Hả ? Ông Troy nói vậy à ? Ông ấy nói gì hả ?

- Bữa kia tôi có đề cập đến chuyện Fanny và hỏi ông có biết người yêu của Fanny không. Ông nói rằng ông biết người ấy từng tận như là ông biết chính ông và chẳng có kẻ nào trong trung đoàn được ông thích như người đó hết.

- A ! Ông ấy có nói vậy hay sao ?

- Dạ, và ông nhà còn nói giữa ông ấy và người kia giống nhau y hệt đến nỗi có khi người ta còn lầm...

- Liddy, xin làm ơn ngưng nói có được không !

Bathsheba nói với vẻ lo lắng nghiêm trọng.

Chương 13

Tại Trại Tế Bần Casterbridge, hai người đàn ông đang khiêng một chiếc quan tài mộc mạc ra đặt lên cỗ xe ngựa.

Sau đó có một người đàn ông khác dùng phấn viết tên người chết và mấy chữ khác lên trên miếng vải phủ. Rồi tới phiên Joseph Poorgrass phủ hoa lên quan tài cho đến khi toàn bộ quan tài bị lấp kín, và cỗ xe trở về Weatherbury.

Nhiều đám mây kỳ lạ và sương giá cứ quện lấy mặt biển, và vào lúc cỗ xe, người đánh xe và quan tài đi tới vùng Rừng Yalbury Lớn, tất cả đều bị phủ kín bởi băng tuyết đầu thu. Joseph Poorgrass cảm thấy có một điều gì đó giống như là niềm vui, và cứ muốn bầu bạn với một con chó hay một đứa bé nào đó. Anh cho ngựa dừng lại và lắng tai nghe. Không có tiếng chân hay tiếng bánh xe lăn trên đường.

Ngay trong ngôi làng sát bên đường, phía sau khu rừng nhỏ, có một quán rượu cũ kỹ tên là Quán Đầu Hươu. Khi tấm bảng hiệu thân thương hiện ra trong tầm nhìn Joseph thấy lòng dịu hẳn, ngừng xe lại. Khi vào trong nhà bếp của quán, anh trông thấy Jan Coggan và Mark Clark.

- Đây là anh bạn láng giềng Poorgrass ! Coggan vừa nói vừa đưa cho anh một cốc rượu đầy - uống đi, Joseph !

Joseph uống và bảo:

- Ngon thật, và quả là ấm áp trên chuyến đi cơ cực này. Nhưng tôi phải đi ngay rồi... Ngoài kia là Fanny Robin bé bỏng đáng thương đang chờ trên xe. Tới năm giờ kém mười lăm tôi phải cùng cô ấy đến được cổng sân nhà thờ.

- Đúng là một cô gái xinh xắn. Nhưng vội gì, Joseph ? Người phụ nữ bất hạnh kia đã chết rồi kia mà, anh đâu có làm cô ấy sống lại được, vậy thì cứ ngồi lại đây thoải mái và làm thêm một ly nữa với chúng tôi đi.

- Tôi không ngại uống thêm đâu. Nhưng chỉ có thể ngồi thêm một chút nữa thôi.

- Dĩ nhiên, làm thêm một hớp nữa. Cứ gắp đôi lên và hăng hái lên ! Anh sẽ thấy ấm lên và phấn chấn ngay thôi.

Joseph lại ngồi xuống và họ lại uống, lại chuyện trò.

- Tôi phải đi thôi ! Một lát sau Joseph nhìn trời - Cha xứ sẽ chờ chúng tôi ở cổng nhà thờ và ngoài xe là xác một người phụ nữ.

- Joseph Poorgrass, đừng lật đật chớ. Cha xứ không phiền hà gì đâu. Cha xứ nhân hậu lắm. Ngồi xuống đi nào !

Joseph Poorgrass càng nấn ná thêm bao lâu thì ý thức về trách nhiệm càng lỏng lẻo bấy nhiêu. Thời giờ trôi qua và bóng chiều bắt đầu sẫm dần. Đồng hồ gõ sáu tiếng và ngay lúc đó có tiếng chân hấp tấp bước bên ngoài, cửa quán bật mở và Gabriel Oak hiện ra cùng với người hầu gái của quán rượu tay cầm một cây đèn cầy.

- Tôi thật xấu hổ cho anh, thật là tệ, Joseph à, thật tệ bạc ! Gabriel nói.

Coggan ngó lên bằng cặp mắt buồn ngủ và nói:

- Không ai còn có thể làm gì một người đàn bà đã chết nữa rồi. Gã chần cừu ơi, nốc rượu đi và hãy kết bạn với nhau bởi vì chỉ ngày mai thôi tất cả chúng ta sẽ giống hệt cô ấy thôi mà !

- Im đi ! Oak nói và quay sang Poorgrass - Joseph, anh say như rồi.

- Không, gã chần cừu Oak ơi, không đâu mà ! Tất cả rắc rối của tôi là ở chỗ tôi thấy tới hai anh lận... tôi muốn nói là anh thành ra hai. Hề mà tôi ngồi trong quán rượu một lát là tôi thấy như vậy thôi.

Gabriel thấy không kẻ nào trong ba người nọ có thể điều động chiếc xe về nốt đoạn đường, nên đi ra chỗ xe đỗ, gần như mất hút trong bóng giá và bóng đêm. Anh kéo đầu ngựa ra khỏi cái túi cỏ trống rỗng mà nó đã ăn sạch và nhai tới nhai lui trong bóng tối.

Khi anh tới nhà của Bathsheba thì trời đã tối đen, có một người từ cổng rào bước ra và tiến lại gần:

- Phải Poorgrass với tử thi không ?

Gabriel nhận ra tiếng nói của cha xứ.

- Xác người đấy, thưa cha !

- Tôi nghĩ là đã quá trễ rồi, không thể làm tang lễ nữa. Phải đành hoãn lại sáng mai thôi. Phải đưa người chết vào nhà thờ hay để lại trang trại này.

Gabriel đi gặp bà chủ để coi bà quyết định như thế nào về chuyện này. Dường như cô rất quan tâm đến Fanny và muốn mang cô gái vào nhà mình.

- Nếu như để cô ấy bên ngoài suốt đêm thì thật là vô tâm và vô đạo nữa.

Gabriel đốt đèn lồng lên và kiểm thêm ba người nữa. Họ giúp anh mang quan tài vào căn phòng khách nhỏ theo lệnh của Bathsheba. Trừ Gabriel mọi người đều ra về hết. Anh ngó lại mấy chữ ghi bằng phấn trên nắp quan tài. Rất đơn giản: "Fanny Robin và con". Gabriel rút khăn tay ra và thận trọng lau hai chữ cuối, chỉ để lại "Fanny Robin". Rồi anh rời phòng khách, lặng lẽ theo phòng ngoài đi ra ngoài.

o o o

- Bà ơi, bà có muốn sai tôi gì nữa không ?

Cũng vào cuối buổi tối đó Liddy đã hỏi. Chị hỏi Bathsheba, lúc đó đang ngồi một mình trong phòng khách bên cạnh lò sưởi vừa nhóm lần đầu khi mùa thu đến.

- Nếu như bà cần thì tôi sẽ chờ ông chủ cho.

- Ồ, không, không ! Chị đi ngủ đi. Tôi sẽ chờ ông ấy cho đến nửa đêm, và nếu như tới lúc đó mà ông ấy còn chưa về thì tôi cũng sẽ đi ngủ luôn.

Chỉ năm hoặc mười phút sau Liddy lại xuất hiện và hấp tấp đứng bên ngoài để báo tin:

- Maryann mới vừa nghe một chuyện rất là kỳ lạ, nhưng tôi không tin chuyện đó đâu, bà à !

- Chuyện gì ?

- Chuyện của Fanny... trong vòng có một tiếng đồng hồ thôi, một câu chuyện thật là độc ác cứ lan truyền khắp Weatherbury, rằng...

Liddy tiến tới gần bà chủ và thì thầm vào tai bà, toàn bộ câu chuyện còn lại, mặt hướng về phía căn phòng nơi Fanny đang nằm.

Bathsheba run lẩy bẩy toàn thân.

- Tôi không tin đâu ! Cô hãy hái nói - Và chỉ có một tên trên cái quan tài thôi mà..

Bathsheba quay mặt đi ngó vào ánh lửa để cho Liddy khỏi trông thấy vẻ mặt cô. Khi thấy bà chủ không muốn nói gì thêm Liddy rón rén ra ngoài, khẽ đóng cửa lại.

Thốt nhiên Bathsheba thấy muốn trò chuyện với một người nào đó

manh mẽ hơn cô và muốn sức mạnh đó sẽ hỗ trợ sự chững chạc cho mình. Nếu như cô muốn tìm một người bạn như vậy thì cô nên kiếm Gabriel Oak. Cô thấy anh biết hết câu chuyện về Fanny mà cô muốn biết. Nếu như cô tới gặp anh và yêu cầu:

"Sự thật câu chuyện ra sao ?" thì chắc anh sẽ sẵn lòng mà kể lể.

Cô khoác áo choàng lên và đi ra ngoài. Ra ngoài trời thì quả là tốt hơn là ở trong nhà nhiều và Bathsheba chậm rãi đi xuống túp lều chỗ Gabriel ở trọ một mình. Từ cửa sổ cô thấy có một ánh đèn đơn độc, màn thì cũng không buông xuống. Gabriel đang đọc sách, nhưng chẳng bao lâu anh ngó đồng hồ, dường như nhận ra trời đã khuya lắm rồi, đóng sách lại và đứng dậy. Cô biết là anh sắp đi ngủ đấy và nếu như cô gõ cửa thì anh sẽ ra ngay.

Cô thấy là mình không thể hành động như vậy, và trái tim hoang mang, cô đi ngược lối mòn trở lên nhà. Cô dừng lại tại phòng khách, nhìn vô cánh cửa căn phòng chỗ Fanny nằm:

- Ôi, tôi mong, mong là việc nói có hai mẹ con là không thật... Nếu như tôi có thể gặp cô trong chốc lát thì tôi sẽ biết hết tất cả !

Vài giây trôi qua, cô chậm rãi nói thêm:

- Mà tôi cũng sẽ biết thôi !

Chỉ một lát sau cô đã kiếm được một cái tuốc-nơ-vít và vô trong gian phòng nhỏ. Run rẩy bởi xúc động, cô đứng bên cạnh chiếc quan tài mở nắp của người con gái kia, và nói với chính mình bằng một giọng trầm trầm khi ngó vào bên trong:

- Biết được một điều tồi tệ như vậy thì quả là không còn gì tốt bằng và mình sẽ biết ngay thôi.

Đấy, chính là trong kết cục câu chuyện của Fanny cô đã thấy bằng chứng của phẩm hạnh người chồng của mình. Nước mắt cô rớt xuống hai thi thể bất động trong quan tài, những giọt nước mắt không chỉ rớt xuống vì buồn rầu. Cô hấp tấp đi tới đi lui trong phòng, hai tay nắm lại với nhau khi cô nghĩ thầm:

- Ôi, mình ghét cô ta biết bao, tuy vậy mình không muốn nói là mình ghét cô ta đâu, bởi vì như vậy là độc ác; nhưng mà mình chỉ ghét cô ta chút chút thôi. Nếu như mà cô ta còn sống mình mới nên tức giận và độc ác với cô ta; nhưng thù hận một người đàn bà đã chết thì thật là không nên. Ôi, Chúa ơi, xin rủ lòng thương con ! Con quá khốn khổ rồi !

Cô quỳ bên cạnh quan tài, hai tay che mặt, và căn phòng hoàn toàn yên lặng. Sau đó để tỏ ra ân hận vì những ý nghĩ trước kia cô lấy hoa tươi từ bình bông trên bệ cửa sổ xuống, trải quanh đầu cô gái đã quá cố. Cô không biết mình đã làm như vậy bao lâu nữa nhưng cô nghe có tiếng cửa trước mở ra và khép lại. Có tiếng chân đi băng qua tiền sảnh và chồng cô xuất hiện ngay cửa phòng khách và ngó vào.

Y ngó trừng trừng, nhưng ngay lúc đó chưa thể liên tưởng tới Fanny với những gì y trông thấy. Thoạt đầu y tưởng là có ai đó trong nhà chết.

- Chà, cái gì vậy ? Y hỏi.

- Tôi đi đây ! Tôi đi đây ! Bathsheba kêu lên với chính mình hơn là tỏ cho y biết.

- Chuyện gì vậy ? Ai chết vậy ? Y hỏi.

- Tôi không nói cho anh biết đâu; để tôi đi đã. Tôi muốn ra ngoài ! Cô nói tiếp.

- Không mà, ở đây đi ! Tôi muốn cô ở đây mà !

Y níu chặt bàn tay cô và hai người lại gần cỗ quan tài, tay trong tay.

Troy nhìn vô trong, buông bàn tay vợ ra, y đã biết sự thật và đứng như trời trồng.

- Anh có biết cô ấy không ? Bathsheba hỏi nhỏ.

- Có ! Troy nói.

- Phải cô ấy không?

- Phải.

Y cúi gập người trên Fanny Robin và dịu dàng hôn cô như ai đó đang hôn một đứa bé đang ngủ và sợ đánh thức đứa bé ấy.

Trông thấy cảnh đó và cảm nhận mọi việc, Bathsheba lao người về phía y. Cô quàng tay quanh cổ y và thốt lên những lời tận đáy lòng mình.

- Không ! Đừng hôn hai người ấy ! Ôi, Frank ơi, em không chịu nổi. Em không chịu được ! Em yêu anh nhiều hơn cô ta kia mà; anh cũng phải hôn em nữa mới được, Frank ơi, hôn em đi. Anh sẽ hôn em mà, Frank ơi, anh sẽ hôn em mà !

- Tôi sẽ không hôn cô đâu ! Y nói và đẩy cô ra.

Cô cố trấn tĩnh lại.

- Anh hãy nói rõ lý do đi ! Cô nói, giọng cay đắng và trầm xuống một cách lạ lùng.

- Tôi phải nói rằng tôi là một con người xấu xa, lòng dạ đen tối ! Y nói.

- Và rằng người phụ nữ kia là nạn nhân của anh mà tôi cũng vậy.

- Thưa bà, xin đừng nhạo báng tôi nữa. Người đàn bà này, cho dù đã chết, vẫn mang một ý nghĩa lớn lao đối với tôi hơn cô nhiều, trước kia và ngay cả lúc này đây. Nếu như bà đừng có quyến rũ tôi, thì tôi hẳn đã cưới cô ấy rồi. Trước khi gặp bà tôi chẳng hề có một tính toán nào khác ! Y quay sang Fanny - Nhưng em yêu ơ, em cứ yên tâm đi ! Trước mặt Thiên Thần em chính là vợ của riêng anh.

Nghe thấy những lời đó, Bathsheba lắp bắp:

- Nếu như cô ta là vợ anh... thì... tôi là... cái gì ?

- Bà chẳng là cái gì đối với tôi cả, chẳng là cái gì cả ! Troy hờ hững nói,

Cô không chờ thêm lời nói nào nữa, ra cửa và chạy đi.

Chương 14

Bathsheba đi dài theo con đường tối mịt mùng nhưng không để ý là mình đang muốn trốn chạy chỗ nào nữa. Cô đi vào một cánh rừng nhỏ, ngồi phịch xuống một đám lá ở dưới một thân cây và nhắm mắt lại. Cô không biết là cô có ngủ không nhưng sau đó khá lâu cô nghe có tiếng chim hót trên cành cây trên đầu. Ngày mới vừa chớm lên, từ phương đông có một đám mây bị tan ra và những tia lấp lánh của mặt trời đang lên chiếu lóa mắt cô. Có bóng người đi lên đồi và đi lại phía Bathsheba, chính là Liddy và trái tim Bathsheba dồn dập trong nỗi hăm ợn khi cô nghĩ cô không hoàn toàn bị bỏ rơi.

- Ôi, bà chủ ! Thiệt là mừng khi kiếm được bà ! Người hầu gái nói khi trông thấy Bathsheba Thật tội quá ! Nước mắt chị ta ứa ra - Tôi không thấy bà ở trong nhà tôi cứ sợ một chuyện bất trắc nào có thể xảy ra. Tối hôm qua tôi có nghe tiếng ông nhà.

- Ông có nhà không ?

- Không. Ông đã đi đâu đó trước khi tôi đi kiếm bà.

- Người ta đưa Fanny đi chưa ?

- Chưa ! Nhưng cũng gần rồi, chín giờ là đưa đi !

- Lúc này đừng về nhà vội, rồi sau đó... có lẽ là đừng bao giờ về nhà nữa.

- Tôi kiếm cái gì cho bà ăn nhé, và kiếm nón nữa.

- Nếu như tiện thì chị cứ kiếm mấy thứ đó cho tôi.

Liddy biến mất và khoảng hai mươi phút sau chị trở lại với chiếc áo khoác và mấy khoanh bánh mì cùng với bơ, có cả trà nữa. Bathsheba quán người lại, nhắm nháp mỗi thứ một chút. Đoạn hai người đi lòng vòng trong rừng khoảng hai giờ.

- Không biết là Fanny đã ra khỏi nhà chưa nữa ! Bathsheba hỏi.

- Để tôi đi coi coi.

Chị ta trở lại và báo là nông dân trong trang trại vừa mới đem xác Fanny đi, họ có hỏi Bathsheba nhưng chị đáp là bà chủ bị bệnh và không muốn gặp ai hết.

- Vậy là người ta tưởng tôi đang ở trong phòng à ?

- Dạ, phải ! Liddy háp tấp đáp - Bà có nói là không muốn về nhà mà...

Bộ bà không nói vậy sao ?

- Không phải, tôi mới vừa đổi ý thôi. Chỉ có đàn bà không có lòng tự trọng mới bỏ chồng mà thôi.

Mười phút sau cả hai về nhà bằng một lối đi kín đáo sân sau. Bathsheba leo lên một căn phòng bị bỏ không ở sát mái nhà.

- Liddy ! Cô nói nhẹ nhõm, bởi vì tuổi trẻ và hy vọng đã trở về với cô - Tôi sẽ ở trên này một thời gian. Chị đốt lò sưởi lên đi, mang một tấm thảm với một cái giường với một cái bàn. Thêm mấy cuốn sách nữa.

o o o

Đêm trước, khi vợ bỏ nhà ra đi, việc làm đầu tiên của y là che đậy thi hài người quá cố lại. Rồi y leo lên lầu; gieo người xuống giường ngủ, để nguyên quần áo và đau đớn chờ trời sáng.

Y nghĩ lại mọi việc xảy ra trong vòng hai mươi bốn giờ qua. Khi lấy được hai mươi bảng trong tay Bathsheba y gom góp tất cả những gì dành dụm được thêm bảy bảng nữa. Với số tiền ấy, y cưới ngựa đến chỗ hẹn với Fanny Robin.

Lúc mười giờ kém năm phút y đi tới chân cầu, chỗ ngay góc thành phố và ngôi bên thành cầu. Đồng hồ điểm ngay giờ hẹn rồi mà vẫn chưa thấy Fanny. Thật ra lúc đó cô đang được tấn liệm tại Nhà Tế Bần. Mười giờ mười lăm phút. Rồi mười giờ rưỡi. Đây là lần thứ hai cô gái lỗi hẹn với y và y thảm quyết định đây sẽ là lần cuối cùng. Tới mười một giờ y đi về chỗ cột ngựa và xe, đi thẳng lại cuộc đua ngựa ở Budmouth.

Y không cá ngựa mà chỉ chậm chậm trở về nhà vào buổi chiều. Chỉ lúc đó y mới chợt nghĩ ra là chỉ có bệnh hoạn mới làm cho Fanny không đúng hẹn và lấy làm áy náy là đã không hỏi thăm cô ở Casterbridge.

o o o

Khi trời vừa hửng sáng y rời khỏi giường, đi xuống nhà và đi ra bằng cửa sau. Y đi ra sân nhà thờ, và kiếm chỗ huyệt mộ mới vừa đào xong. Khi nhận ra chỗ đó, y vội vã tới Casterbridge đi vào một cánh cửa có ghi hàng chữ: "Lester, thợ khắc bia đá".

- Tôi muốn đặt một tấm bia đá ! Y nói với người đàn ông ngồi trong cái văn phòng nhỏ ở trong sân - Tôi muốn một tấm bia tốt xứng đáng với số tiền hai mươi bảy bảng mà tôi sẽ trả cho ông. Giá tiền này sẽ bao gồm công khắc chữ, cước chuyên chở và chôn mộ bia.

- Tấm bia tốt nhất mà tôi có là tấm này đây ! Người đàn ông nói và chỉ cho y thấy một bia đá bằng cẩm thạch - Tôi sẽ ghi tên vô và chờ tới Weatherbury như ông muốn.

- Phải làm xong ngày hôm nay và tôi trả tiền liền đây.

Khi Troy rời Casterbridge thì trời đã tối hẳn và y mang một cái giỏ khá nặng trên cánh tay. Y đi vô sân nhà thờ lúc mười giờ và đi thẳng tới huyệt mộ mà hồi sáng đến. Y thấy có tấm bia mộ bằng đá như người đàn ông nọ có hứa. Troy đặt cái giỏ xuống và đi kiếm một cái xẻng và một cái đèn lồng; y lấy từ trong giỏ ra một vài loại hoa leo và bắt đầu trồng. Y làm việc một hồi, sắp xếp bông hoa trên mộ; trời tối đen, đêm tăm tối và y thấy có mấy giọt mưa rơi xuống đầu y. Có một giọt mưa rơi trúng đèn lồng và làm tắt cây đèn cầy, thành ra y quyết định ngày mai sẽ làm tiếp. Y đi vô nhà thờ, nằm trên bậc thềm và ngủ thiếp đi.

o o o

Troy ngủ trên bậc cửa và mưa thì càng tầm tã bên ngoài. Những làn nước dai dẳng từ trên mái nhà trút xuống nắm mộ, làm cho đất đắp trên nắm mộ lún xuống, chảy đi trong đêm. Những cây hoa mà người yêu của Fanny chăm chút trồng bắt đầu tróc khỏi luống hoa, chổng trơ và lắc lơ trong làn nước vô tình. Một vài cây bông bật gốc trở ra ngoài mưa và bị cuốn trôi đi.

Mãi đến khi trời sáng trắng Troy mới tỉnh khỏi giấc ngủ khổ sở của mình. Đã hai đêm rồi y không ngủ trên giường, và hai bắp vai của y tê cứng, đầu nặng chịch. Y nhớ lại công việc của y, ngồi bật dậy, run rẩy cầm cái xẻng lên và chạy ra ngoài.

Mưa đã tạnh và mặt trời đang chiếu xuyên qua những kẽ lá màu xanh, màu nâu và màu vàng. Y đi vào cái lối nhỏ dẫn đến ngôi mộ. Khi rẽ vô góc tháp chuông, y bàng hoàng ngó thấy sự hủy hoại của cơn mưa.

Cái ao nhỏ trên mộ đã bị bung bờ, và thay vào đó là một cái hồ. Đất chạy ùa vô chân cỏ và lối mòn với hầu hết những bông hoa bị bật tung gốc chổng ngược lên trời ở cái vị trí mà dòng nước trôi dạt tới.

Troy cau mày và môi y méo đi trong đau đớn. Việc trồng hoa trên mộ là để bày tỏ lòng ân hận của y, và hình như là thiện chí ấy đã bị từ khước. Đây là lần đầu tiên trong đời Troy ước chi y có một ai đó để bầu bạn. Trước kia, cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, y vẫn luôn cảm thấy là mọi thứ sẽ tự điều chỉnh và sẽ tốt đẹp thôi. Sáng nay, đột

nhiên cảm giác đó biến mất và Troy thấy ghét mình vô kể.

Y đứng đó và suy gẫm như một kẻ bất hạnh. Y chậm rãi lùi khỏi ngôi mộ. Y không muốn lấp các hố lại, vun lại mấy cụm hoa hay làm bất cứ một việc gì nữa. Y lặng lẽ và đơn độc đi ra khỏi sân nhà thờ, băng qua mấy cánh đồng phía sau và bước lên con đường cái. Chẳng mấy chốc y đã ra khỏi ngôi làng.

o o o

Đêm qua Bathsheba không ngủ yên và cứ đứng ngó ra cửa sổ chỗ cái quàng sáng yếu ớt chiếu ra từ sau hàng cây trong sân nhà thờ cho đến khi quàng sáng đó lụi tàn.

Lúc tám giờ sáng Liddy gõ cửa phòng và thấy Bathsheba không khóa cửa.

- Bà nè, đêm hôm qua trời mưa ghê quá!

- Ờ, mưa lớn quá !

Bathsheba kêu Liddy ngồi lại ăn sáng với mình.

- Bà có muốn đi xuống sân nhà thờ không ? Chị ta hỏi - Tôi cho là bà muốn coi người ta chôn Fanny. Nếu đứng từ cửa sổ ngó xuống thì hàng cây kia đã che khuất nấm mồ.

Bathsheba rất ngại gặp chồng:

- Đêm qua ông Troy có ở nhà không ?

- Không, bà à ! Tôi nghĩ ông đã đi Budmouth rồi.

Bathsheba thấy an tâm hơn và khi ăn sáng xong cô đội nón vải lên và đi ra phía sân nhà thờ. Biết rõ nơi Fanny nằm cô không khỏi cố gắng lại ý định đi đến và nhìn cái nơi mà thật ra cô rất sợ trông thấy kia. Khi cô đến góc của sân nhà thờ cô thấy cái hố và nấm mồ và Gabriel đứng ở một bên mộ. Anh không trông thấy cô và đang đọc mấy chữ ghi trên tấm bia, thế là cô cũng đọc:

"Francis Troy dựng bia mộ với Lòng Thương Tiếc Quý Yêu đối với Fanny Robin"

Oak trông thấy cô, và anh muốn dò coi phản ứng của cô đối với việc này và anh vô cùng ngạc nhiên. Tuy vậy, cô chỉ chúc anh một buổi sáng tốt lành và nhờ anh lấy cái xẻng dựng bên cạnh lấp mấy chỗ trống lại. Khi Oak làm theo lời cô thì cô nhặt nhanh các bông hoa, vun chúng lại. Rồi cô chùi những vết bùn bẩn lên trên mặt bia và đi vào

nhà.

o o o

Troy đi lang thang xuống miền Nam. Nỗi bất bình với đời sống nông dân, những kỷ niệm buồn với người nằm trong sân nhà thờ, lòng hối tiếc và sự căm ghét cuộc sống chung với vợ đã đưa y rời Weatherbury. Vào buổi xế chiều y đang leo lên một ngọn đồi và khi lên tới đỉnh y thấy biển cả bao la trải dài trước mặt y và vươn ra tới tận bên phải.

Y đi xuống bãi cát và tính là sẽ nghỉ chân, tắm rồi mới tiếp tục đi xa hơn. Y cởi quần áo ra và phóng xuống nước, nhưng có một dòng nước mà lúc đứng trên vịnh y không nhận ra đã đưa y sang bên trái và dạt ra biển. Y chật vật tìm cách trở vào bờ và cuối cùng quyết định sẽ thả mình bình, mong sẽ dạt vào một bờ nào đó. Khi cặp mắt y trông thấy một điểm gần nhất phía bờ thì có một chiếc tàu xuất hiện quay đầu ra biển.

Tất cả sức mạnh lại hồi sinh trong y khi y bơi bằng một tay, một tay giơ lên trời, vỗ vỗ mặt nước và la thật hết sức lực. Người ta trông thấy y ngay lập tức và họ quay tàu về phía y; chỉ trong năm hay sáu phút chi đó hai người thủy thủ đã lôi được y lên tàu.

Họ chính là một nhóm thủy thủ đi vô bờ để kiếm cát. Họ cho anh mượn quần áo mà họ có trên tàu, hứa là sáng hôm sau sẽ đưa anh vô bờ, rồi không thể trì hoãn họ tăng tốc độ.

o o o

Bathsheba đón nhận việc chồng vắng nhà với đôi chút ngạc nhiên và một nỗi thư thái nhẹ nhàng mà không thấy chút gì cộm lên bên trong. Cô chỉ thấy một tương lai mờ mịt. Trước sau gì thì chồng cô cũng về nhà thôi và hai người sẽ rời khỏi Trại Thượng vì đã có một số thắc mắc về quyền sở hữu của cô về trang trại này kể từ lúc cô kết hôn. Nhưng một khi ra khỏi trại thì có nghĩa là sự bần hàn sẽ đeo đẳng hai người.

Ngày thứ bảy đầu tiên sau khi Troy ra đi, cô đi Casterbridge một mình kể từ ngày cưới. Khi cô đang chậm rãi đi ngang một đám đông, một người đàn ông thỉnh linh đi theo cô và nói điều chi đó trong khi đến gần. Bathsheba nghe rõ người đó nói:

- Tôi đang kiếm bà Troy. Phải bà ấy đó không ?

- Đúng, theo tôi thì đúng là người trẻ tuổi ấy ! Người thứ hai nói.

- Tôi có một tin thảm thiết cho bà ấy đây. Chồng bà ấy chết đuối rồi.

Bathsheba bật lên:

- Không, không đúng, không thể nào !

Cô không nói gì thêm nữa. Một màn đêm chụp xuống cô và cô ngã nhào.

Một người đàn ông có vẻ mặt ủ rũ, theo dõi cô từ nãy giờ, nhanh nhẹn bước tới bên cạnh cô và đỡ cô trong cánh tay ông khi cô vừa quý xuống.

- Chuyện gì vậy ? Boldwood vừa hỏi vừa đỡ cô.

- Chồng bà ấy chết đuối trong khi tắm ở Vịnh Lulwind. Ngày hôm qua người ta tìm thấy quần áo của ông ấy.

Boldwood nâng Bathsheba lên khỏi mặt đất và bế cô vào trong vĩa hè của Quán Cánh Tay Nhà Vua. Ông đặt cái gánh nặng quý giá lên trên một cái ghế đệm, và cô mở mắt ra. Boldwood rời khỏi quán rượu, kêu một người phụ nữ đến trông nom cô và đi điều tra tin tức. Vì có nhiều hạn chế trong việc nhận tin nên ông ra lệnh cho điều xe ngựa đến báo tin cho cô.

Vì cô không đủ sức đi về nhà, ông đề nghị sẽ đưa một người đánh xe hay là chính ông sẽ đánh xe đưa cô về. Bathsheba nhẹ nhàng từ chối mọi sự giúp đỡ và chỉ nửa giờ sau cô đã đi ra khỏi thành phố bằng cổng sau. Khi cô về tới nhà thì trời tối hẳn, cô bước vô nhà thì Liddy đón cô ở cổng vì chị ta nghe tin rồi. Bathsheba không có gì để nói cả.

Cô đi vào phòng ngủ và ngồi bên cửa sổ nghĩ ngợi, nghĩ ngợi cho đến khi đêm xuống. Có ai đó đến bên cửa, gõ nhẹ và mở cửa ra.

- Cái gì vậy, hả Liddy ?

Liddy ngập ngừng nói:

- Tôi thấy phải kiểm đồ đen cho bà mặc.

- Không, không, không phải lúc. Tôi cho là chưa cần thiết mà !

- Tại sao vậy, bà ?

- Bởi vì ông ấy còn sống.

“Tại sao bà biết ? Liddy kinh ngạc hỏi.

- Tôi không biết. Tôi không biết vì sao cả nhưng tôi thấy rõ là ông ấy còn sống.

Bathsheba khăng khăng giữ ý định ấy cho mãi đến thứ hai, khi có hai việc đưa đến làm lung lay quan điểm của cô. Việc thứ nhất là một đoạn tin ngắn trên báo địa phương, cho biết một chàng trai trẻ là Barker ở Budmouth, trông thấy một kẻ tắm biển bị nước cuốn ra tận cửa vịnh. Việc kia chính là quần áo của chồng cô được đưa về để cô xem xét và nhận dạng.

Thế là Bathsheba tự nhủ lòng là những người kia đã nói đúng và nếu như cô không tin thì không nên. Cô thắc mắc nếu như Troy đã đi theo Fanny sang thế giới bên kia thì tại sao lại làm cho cái chết có vẻ như một tai nạn làm gì.

Chương 15

Mùa thu và mùa đông trôi qua, Bathsheba vẫn tiếp tục điều hành trang trại; cô làm cho trang trại phát triển lên nhưng cô không quan tâm đến điều đó lắm; cô bỏ tiền vào việc đầu tư bởi vì trước kia cô cũng từng làm vậy, trước kia ấy dường như là đã xa lắm rồi. Vì cô không còn thú vị trong công việc nên cuối cùng thì Oak cũng làm quản lý.

Boldwood sống ảm đạm và lặng lẽ. Rất nhiều lúa mì và lúa mạch bị nước mưa làm ung thối và phải ném cho lợn ăn. Sự thờ ơ kỳ lạ này làm cho trang

trại trở nên điêu tàn và hư hại liền trở thành đầu đề cho mọi lời xâm xì trong đám người sống quanh vùng; và có người cho rằng đó chẳng phải lý do vì đấng trí bởi vì có nhiều lần người ta nhắc trước cho ông biết là có thiên tai. Một buổi chiều nọ ông mời Oak đến và đề nghị anh làm quản lý luôn Trại Thượng của ông giống như anh đang trông coi Trại Thượng của Bathsheba.

Ban đầu Bathsheba không chịu vì cho rằng hai trang trại như vậy thì quá sức một người đàn ông, nhưng Boldwood nói là Oak có thể dùng ngựa đi tới đi lui cho đỡ khó khăn bởi vì hai trang trại ở liền rào nhau. Thế là ngày ngày Oak phải chạy hết chiều dài và chiều rộng của hai ngàn mẫu đất trên suốt những đất đai mà anh phụ trách trong khi bà chủ ngồi ở một bên này và ông chủ ngồi ở đầu kia chìm đắm trong sự náu mình buồn bã và đìu hiu của hai ngôi nhà khả kính.

Cuối cùng thì người ta cũng thuyết phục được Bathsheba mặc tang phục, và thế là một niềm hy vọng mới lại bập bùng trong lòng Boldwood rằng thời gian sẽ trôi qua, có thể là lâu lắm cũng nên, thì sự đợi chờ của ông sẽ được tưởng thưởng. Gần như là giữa hai người có một thỏa hiệp làm ăn thân thiện nào đó.

Khi cô từ chuyến đi thăm nhà người cô trong suốt hai tháng ở Norcombe trở về thì Boldwood thấy mình có cơ hội để hỏi thăm về cô qua Liddy, trong khi chị ta đang giúp mọi người chiết thóc.

- Tôi cho rằng bà Troy đã khỏe hẳn sau một thời gian dài đi chơi ! Ông vui vẻ hỏi.

- Thưa ông, bà chủ khỏe.

- Và tôi nghĩ là cũng vui lại rồi.

- Dạ, cũng có vui vẻ hơn.
- Ba chủ có kể mọi việc cho chị nghe không ?
- Chỉ vài chuyện thôi.
- Bà Troy quả tin cậy chị quá, Lydia nhỉ ?
- Dạ phải, thưa ông. Tôi đã kể cận bên bà trong mọi cơn hoạn nạn và ở cùng bà ấy suốt thời gian ông Troy ra đi. Nếu như bà mà có lập gia đình thì tôi tin là tôi vẫn cùng ở với bà.
- Vâng, tôi hiểu. Khi nào bà ấy có nói là sẽ tái giá...
- Thưa ông. chẳng bao giờ bà nói vậy cả ! Liddy nói.
- Dĩ nhiên là bà ấy sẽ chẳng nói gì rồi ! Ông hấp tấp đáp, hy vọng tiêu tan.
- Có một lần bà chủ tôi nói có thể là sáu năm sau, tính từ hồi năm ngoái thì bà có thể lập gia đình nữa.
- A, vậy là kể từ giờ là sáu năm nữa. Nghĩa là có thể lắm. Bà ấy cũng có thể lập gia đình ngay lập tức bởi bất cứ ý kiến hợp lý nào. Nhưng chị đừng ở đây nữa và tôi cũng sẽ đi xích lại đằng kia. Chào !

Trong khoảng gần sáu năm nữa kể từ lúc này thì có thể Bathsheba sẽ lấy ông và ý nghĩ tuyệt vời ấy hiện vẫn còn ở trong đầu ông. Sáu năm thì thật là dài nhưng vẫn còn ngắn hơn là không bao giờ, vốn là điều mà trước kia ông thường đĩnh ninh.

o o o

Vào cuối mùa hè, Hội Chợ Cừu Đồi Xanh được tổ chức, ngày bận rộn và ồn ào nhất trong năm. Các tay chăn cừu từ nhiều nơi xa xôi khởi hành đi từ ba ngày trước, hay có khi trước đó cả tuần, nhưng việc đó không cần thiết đối với những tay chăn cừu ở Weatherbury.

Nhiều nhóm cừu lớn khác nhau của Bathsheba và Ông Chủ Boldwood được Gabriel, tay chăn cừu của Boldwood và Cain Ball, và con chó già George áp tải đến hội chợ.

Từng đàn từng lũ chậm chạp leo lên đồi, người thì hò hét, chó sủa, cừu thì kêu be be. Hàng ngàn con cừu bị dồn thúc lại và bị quây rào chung quanh từ sáng sớm và con chó thuộc đàn cừu nào thì được cột vào góc vuông cừu. Những lối đi được dùng để phân vuông. Và chẳng bao lâu các lối đi đó chật nghẹt người bán và mua từ xa và

gần đồ xô đến.

Trên một góc đồi khác thì quang cảnh ngược lại. Một chiếc lều tròn được dựng lên và ai hỏi cũng được đáp là có cuộc trình diễn "Cuộc Hành Trình của Turpin Đến York Và Thần Chết Với Black Bess". Ngay khi túp lều vừa dựng xong thì ban nhạc bắt đầu đàn và người ta bắt đầu quảng cáo, có cả nhân vật Black Bess đứng bên ngoài phụ họa. Ngay lập tức người ta bắt đầu chen lấn và hình dạng của những cái đầu, những cái lưng, những khuỷu tay có thể được theo dõi rất rõ trên nền vải của gian lều.

Ở phía sau gian lều chính là hai gian lều nhỏ dùng để hóa trang và thay quần áo. Trong một gian lều dành cho diễn viên nam, Trung Sỹ Troy đang ngồi trên bãi cỏ và hì hụi mang ủng vào chân. Chiếc tàu đã cứu y lúc đó đang sửa soạn ra khơi và cần thêm thủy thủ. Thế là y gia nhập thủy thủ đoàn và đi tới Hoa Kỳ, ở đó y kiếm sống bằng nghề Giáo Sư Thể Dục Và Múa Kiếm. Vài tháng sau y chán cuộc sống ấy và nghĩ rằng có thể ở nhà người ta còn mong đợi mình với một cuộc sống tiện nghi nếu như y quyết định đi về Anh và về trang trại Weatherbury.

Thế là cuối cùng y quay lại nước Anh nhưng nhận ra rằng nếu y về nhà ngay y có thể sẽ không được tiếp đón nồng nhiệt lắm. Bathsheba chắc sẽ không chấp nhận việc y xuất hiện như một tên khùng và sự biệt vô âm tín bấy lâu; làm sao mà chịu đựng được một cuộc đời với người vợ mà y phải lệ thuộc vào từ nơi ăn đến chốn ở ? Và rồi lúc này lúc nọ có thể những hoài ức về Fanny Robin lại chen vào làm y trở nên giận dữ và vợ y biến thành chua chát.

Vì vậy mà y gia nhập gánh xiếc rong đi lên miền Bắc. Y xưng với viên quản lý là y có thể dùng súng trường phi ngựa và ngoái cổ lại bắn thủng một trái táo treo trên cây. Thế là y được nhận vào gánh xiếc để đảm nhiệm vai Turpin.

o o o

Vào buổi chiều Bathsheba cũng nghe bàn tán tới màn biểu diễn đó và cô cũng chưa già đến nỗi không cảm thấy tò mò với màn trình diễn. Đám đông đi diễu qua và Boldwood, kẻ đã chờ suốt một ngày trời mới được dịp nói chuyện với cô, bước đến bên cạnh.

- Thưa bà Troy, tôi cho là việc mua bán hôm nay thành công tốt đẹp ! Ông khẩn trương nói.

- Dạ phải ! Bathsheba đáp và má ông hồng lên - Ông có xem màn

biểu diễn "Cuộc Hành Trình của Turpin Đi Thành York" chưa ? Turpin là người thật à ?

- Ô, vâng, hoàn toàn thật, tất cả đều thật. Tôi đoán là bà chưa coi vở kịch ấy.

- Chưa hề. Hồi tôi còn nhỏ tôi chẳng được phép đi coi kịch. Ông nghe kìa, họ đang bắn súng.

- Không biết có đúng không nếu như tôi khuyên bà nên đi coi màn trình diễn này, thưa bà Troy ? Nếu như bà thấy muốn xem thì tôi rất vui lòng giữ chỗ cho bà - Khi thấy vẻ dửng dăng của cô, ông nói thêm - Riêng phần tôi thì không thể coi nữa, vì tôi đã xem rồi.

- Vậy thì nếu ông kiếm chỗ dùm thì chừng ít phút nữa tôi sẽ vô coi.

Và chỉ một lát sau Bathsheba đã xuất hiện trong gian lều, tay khoác tay Boldwood, ông đưa cô vào chỗ ngồi đã được dành sẵn. Đó là một chỗ ngồi cao có phủ vải đỏ và Bathsheba thấy bối rối khi chỉ mình cô là người duy nhất trong lều ngồi chỗ ghế dành sẵn này.

Từ trong lều hóa trang Troy ghé mắt ra nhìn và thấy vợ mình ngồi như một bà hoàng trên một cái ghế cao ngất. Mặc dầu đã hóa trang cho y, y vẫn lo là vợ y sẽ nhận ra giọng nói của y. Nàng trông duyên dáng và xinh đẹp đến nỗi y cứ phân vân hoài, không biết có nên tiếp tục biểu diễn và mặc kệ mọi việc có ra sao thì ra; nhưng rồi y lại không thể ép mình làm như vậy được. Y vội vàng kiểm viên quản lý và nói:

- Có một tay chủ nợ của tôi ngồi trong rạp và tôi không muốn bị nhìn thấy, bởi vì tôi mà mở miệng ra là người ấy sẽ chộp cổ tôi ngay. Vậy phải làm sao ?

- Vở kịch phải tiếp tục thôi.

- Xin nói với khán giả là Turpin bị cảm và không thể đối thoại.

- Tốt lắm ! Tôi sẽ không nói gì về việc nín thính của anh; cứ đi lo diễn tiếp và đừng nói gì cả; khán giả sẽ chẳng nhận ra nhiều câu thoại bị bỏ sót đâu.

Có vẻ hợp lý vì lời Turpin nói không nhiều lắm, và phần thú vị của vở kịch nằm trong diễn xuất. Vở kịch bắt đầu và ngay khi Black Bess nhảy qua cái vòng để chào mừng khán giả thì Troy vội bôi thêm mấy quệt phấn hóa trang nữa để an toàn trước con mắt Bathsheba. Tuy vậy, khi màn kịch diễn xong anh mới thấy nhẹ nhõm.

Buổi tối lại có thêm xuất diễn thứ hai, gian lậu đèn đuốc sáng rực và lần này Troy lẳng lặng nói vài câu đối thoại. Khi kết thúc y thấy người đàn ông ngồi ở hàng ghế đầu ngó y chăm chặp: chính là tay quản lý đã bị sa thải Pennyways, kẻ thù của Bathsheba.

Y quyết định đi gặp Pennyways và kết bạn với hắn nếu như thuận tiện; y bước ra ngoài mặt hóa trang thật đậm và mượn thêm một bộ râu dính vào. Từ cổng vào cho đến lầu giải khát không hề thấy bóng dáng Pennyways nhưng y thấy Bathsheba ở chỗ trống sau rạp hát. Y đi vòng ra sau rạp, lấy một cây dao rọc giấy cắt hai lần ở mép lầu để tiện ngó vào.

Cô đang ngồi tựa ra sau uống trà với người đàn ông có tên là Boldwood. Troy thấy sôi sục trong lòng: vợ y vẫn yêu kiều như xưa và vẫn là vợ của y. Và y thấy rằng chắc vợ y sẽ khinh miệt y đến bực nào nếu nhận ra y chỉ là một diễn viên hát rong.

- Thưa bà, bà muốn uống thêm trà trước khi khởi sự không ? Ông chủ trại Boldwood hỏi.

- Cám ơn ! Bathsheba đáp - Nhưng tôi phải đi ngay đây.

Cô lấy ra một chiếc ví nhỏ và nâng nặc đòi trả tiền trà phần cô, ngay lúc đó Pennyways bước vô. Troy run lên, nhưng đã quá trễ rồi.

- Thưa bà, xin tha lỗi ! Pennyways nói - Tôi có một tin tức xin chỉ báo nhỏ cho mình bà biết thôi.

- Tôi chẳng thể nghe ngay lúc này đâu ! Cô lạnh lùng đáp.

- Vậy thì tôi sẽ viết ra giấy vậy !

Pennyways tin cậy nói. Hắn lấy ra một tấm giấy và viết:

"Chồng của bà hiện đang ở đây. Tôi vừa gặp ông ấy. Vậy thì ai là kẻ ngu khờ đây ?"

Hắn gấp tấm giấy lại và đưa cho cô. Cô không muốn đọc nên không thèm đưa tay ra nhận mảnh giấy đó. Pennyways phá lên cười, ném mảnh giấy vào lòng cô và bỏ đi.

Boldwood nhặt tấm giấy và hỏi:

- Bà Troy, bà có muốn đọc không ?

- Ôi dào ! Bathsheba lơ đãng đáp ! Có lẽ không nên đọc thì hơn, nhưng tôi cũng đoán tấm giấy ấy nói gì. Hắn muốn tôi chú ý tới hắn hay là muốn nói vài việc về trang trại thôi. Hắn vẫn luôn làm vậy mà !

Bathsheba cầm tấm giấy trong bàn tay phải. Boldwood đưa cho cô một đĩa bánh mì và để cầm khoan bánh cô chuyển tấm giấy sang bàn tay trái, và để bàn tay trái có tấm giấy gần vách lều. Bằng một thao tác chớp nhoáng Troy luồn bàn tay dưới góc lều, giật tấm giấy khỏi mấy ngón tay cô, hạ vách lều xuống và chạy biến vào bóng tối.

o o o

Bathsheba định tự đi xe ngựa về nhà nhưng khi cô gặp Boldwood trong lều giải khát cô thấy thật khó mà từ chối việc đi cùng với ông về nhà, Cô rất thích được đi cùng với tay quản lý, Gabriel, nhưng anh còn đang bận bịu với đàn cừu và cô không thể xử tệ với ông Boldwood.

Cô thấy sự nhiệt tình của ông chủ trại không có giảm sút và cô thấy thông cảm sâu xa với ông. Cảnh tượng hồi chiều cô thấy chán nản quá bởi vì cô đã được nhắc nhớ lại sự rồ dại của mình. Hai người đi được khoảng hai hay ba dặm trong ánh trăng và bỗng nhiên ông nói một cách đơn giản:

- Bà Troy ơi, một ngày nào đó bà lại lập gia đình nữa chứ ?

Câu hỏi thẳng thừng đó làm cô thấy rối rắm và sau đó ít phút cô mới trả lời được:

- Tôi chưa tính toán gì trong lúc này hết.

- Tôi hiểu rõ lắm. Nhưng vì ông chồng quá cố của bà đã chết được một năm rồi, và..

- Ông quên là cái chết ấy chưa được xác minh và có thể là không có cái chết nào hết.

- Không có chứng cứ, có thể lắm, nhưng một người nào đó đã thấy ông nhà chết chìm và không kẻ rành rẽ luật lệ nào còn nghi ngờ về cái chết ấy nữa, bà cũng vậy thôi, thưa bà, tôi đoán là thế.

-Ồ, vâng ! Cô nhẹ nhàng nói - Từ lúc đầu tôi đã có một cảm giác lạ lùng là có thể chồng tôi chưa chết. Ngày cả khi tôi bán tín bán nghi tôi vẫn chưa thể nghĩ đến việc kết hôn với bất cứ ai.

Hai người yên lặng một lát cho tới khi ông Boldwood lại mở lời:

- Tôi cứ nhớ hoài chuyện cũ... lúc mà tôi đã là một cái gì đó đối với bà trước khi người đàn ông ấy trở thành nhân vật, lúc đó bà gần như là thuộc về tôi rồi. Nhưng bà chưa từng thích tôi bao giờ cả.

- Tôi có thích chứ và tôi còn kính trọng ông nữa. Tôi đã đối xử vô tình

với ông quá, không thể khoan hồng được, độc ác nữa ! Tôi sẽ vĩnh viễn hối tiếc về việc này. Nếu như tôi có thể làm gì để đền bù lại thì tôi rất sẵn lòng.

- Bathsheba à, nếu như bà có chứng cứ xác đáng là chồng bà đã chết hẳn rồi thì bà có thể chuộc lại cái lỗi lầm trước kia với tôi bằng cách lấy tôi không ?

- Tôi không thể nói ngay lúc này. Trong bất cứ tình huống nào tôi cũng khoan làm gì cả.

- Nhưng trong một tương lai nào đó thì bà cũng phải tính tới ?

- Dạ, có thể một lúc nào đó tôi cũng muốn vậy.

- Thế thì, lúc đó, bà có thể biết rằng sáu năm sau kể từ lúc này, cho dù không có thêm một chứng cứ gì nữa thì bà cũng lập gia đình ?

- Dạ, phải ! Cô nói nhanh - Tôi biết hết ! Nhưng đừng nói mà !

- Xin nghe thêm một lần nữa ! Boldwood khẩn khoản nói - Nếu như tôi chờ tới lúc đó thì bà có ưng tôi không ? Cô nói là cô còn nợ tôi một việc mà !

- Nhưng ông Boldwood ơi, tôi không muốn nói về chuyện ấy. Như tôi đã nói rồi, biết đâu chồng tôi còn sống.

- Dĩ nhiên, nếu như bà không muốn nói nữa thì thôi. Nhưng bà phải dành cho tôi chỗ thứ nhất bên cạnh bà ? Trước đây bà không có lúc đã từng gần như là vợ tôi sao ? Thật, Bathsheba à, bà có thể hứa chứ... chỉ là một lời hứa nhỏ nhặt thôi... là nếu như bà tái giá thì bà sẽ lấy tôi !

Giọng ông nồng nhiệt đến nỗi cô gần như sợ hãi ông cho dù cô rất thông cảm với ông. Đó chỉ là một nỗi sợ hãi về thể chất: sợ kẻ mạnh.

- Tôi sẽ không lấy một ai khác nếu như ông còn có ý muốn kết hôn với tôi... nhưng tôi muốn nói thêm là ông làm tôi ngạc nhiên quá.

- Nhưng hãy để mọi việc đơn giản, bà hãy nói là là sáu năm nữa bà sẽ là vợ tôi. Hãy hứa đi ! Hãy nhớ lại chuyện cũ và hãy rộng lòng với tôi đi !

Cô khổ sở nói:

- Ôi, tôi phải làm gì đây ? Tôi không yêu ông và tôi lo là tôi sẽ không thể yêu ông như một người đàn bà phải yêu người chồng của mình. Thưa ông, nếu như ông biết là tôi vẫn có thể làm cho ông vui bằng

một lời hứa đơn giản là sáu năm nữa tôi sẽ lấy ông, nếu như chồng tôi không trở về... nếu như ông coi trọng tình bạn ấy thì... tôi... tôi... sẽ...

- Hứa !

- Nếu như tôi không thể hứa ngay lúc này thì lúc đó sẽ là như vậy.

- Nhưng lúc đó có thể sẽ không bao giờ xảy ra thì sao ?

- Ô, không, không đâu ! Tôi muốn nói là lúc ấy có thể là không lâu đâu. Tôi muốn nói là Giáng Sinh ấy mà !

- Giáng Sinh !

Ông không nói gì cho đến khi ông có thể nói thêm:

- Chà, tôi sẽ không nói gì với bà nữa cho tới lúc đó !

o o o

Bathsheba cảm thấy bị bó buộc bởi một ý chí mạnh mẽ hơn ý chí của cô rằng khi Giáng Sinh đến thì nỗi phiền muộn ấy sẽ càng dày vò. Một ngày kia cô thấy mình đang nói chuyện với Gabriel về nỗi khổ tâm của mình khi anh đề cập tới Boldwood:

- Ông ấy sẽ không bao giờ quên được bà, thưa bà, không bao giờ !

Thế là cô tuôn ra tất cả nỗi lòng trước khi cô nhận ra là mình đang kể lể:

- Lý do đáng chán nhất của việc ưng thuận của tôi chính là, anh Gabriel à, tôi nghĩ là nếu như tôi không hứa thì ông ấy sẽ nổi điên lên. Ôi, Gabriel, tôi run sợ trước trách nhiệm ấy rồi, vì thật là khủng khiếp !

- Chà ! Oak nói - Vì tình huống kỳ quặc và nghiêm trọng như vậy tôi không thấy có gì là sai trái cả ! Oak chậm rãi nói - Tội lỗi chính là, bà biết không, ở chỗ phải kết hôn với người mình không thật lòng và thật sự yêu.

- Tôi sẵn sàng chịu trừng phạt về chuyện ấy ! Bathsheba quả quyết nói - Anh biết không, Gabriel, đó là điều mà lương tâm tôi đòi hỏi... là có lần tôi đã vô tình xúc phạm đến ông ta. Nếu như tôi không chọc ghẹo ông ta thì chắc ông ta chẳng mong muốn lấy tôi làm gì. Ôi, ước chi tôi có thể trả cho ông ta một số tiền bồi thường sự xúc phạm ấy và thế là tôi được giữ sạch mọi tội lỗi khỏi linh hồn của tôi.

- Theo tôi thì dường như mọi việc tùy thuộc vào việc bà phải nghĩ

giống như tất cả mọi người là chồng bà đã chết rồi.

- Tôi cho rằng rồi tôi sẽ quen với ý nghĩ đó !

Cô đã thành thật bày tỏ với Gabriel và đã nhận được lời giải đáp thỏa đáng của anh nhưng khi anh đi rồi cô thấy hơi thất vọng bởi vì một lý do mà cô không thể cho phép mình nhận ra. Oak chưa bao giờ tỏ bày là anh muốn cô tự do lại để anh kết hôn với cô cả... anh chưa bao giờ thố lộ rằng:

- Tôi cũng có thể đợi bà giống như ông ấy.

Chương 16

Đêm Giáng Sinh đến thì bữa tiệc Boldwood dự định tổ chức vào buổi chiều tối là một đầu đề được bàn tán rất nhiều ở Weatherbury, bởi vì việc Boldwood tổ chức tiệc thì quả là bất thường. Người ta mang bao nhiêu là cây nhựa ruồi và dây trường xuân vào trong phòng chính của gian nhà. Từ sáu giờ sáng trong nhà bếp đã tấp nập nấu nướng bằng những chiếc ấm và chảo bắc trên những bếp lò to tướng. Trong gian sảnh dài và rộng mênh mông, ánh lửa soi rõ từng món đồ, chuẩn bị cho cuộc khiêu vũ.

Mặc cho tất cả sự chuẩn bị, vẫn thấy vắng một điều gì đó như tinh thần của lễ ăn mừng Giáng Sinh. Một cái gì đó trước kia chưa từng xảy ra và bóng đen như ụp xuống những gian phòng báo những việc tiếp theo sẽ rất bất ngờ cho toàn bộ khung cảnh lẫn những người sống tại đó.

o o o

Lúc đó Bathsheba đang ngồi trong phòng nhà cô, phục sức cho buổi lễ.

- Đừng đi đâu hết, ghen Liddy ! Bathsheba nói gần như bằng vẻ rụt rè - Ước chi tôi đừng bị bắt buộc phải đến dự cuộc vũ hội ấy, nhưng bây giờ thì hết phương trốn tránh rồi. Kể từ mùa thu tôi chẳng có dịp nào để trò chuyện với ông Boldwood cả, tính từ cái ngày hứa là tới Giáng Sinh sẽ gặp ông ta, nhưng bây giờ biết rõ mình sẽ là nguyên cơ của buổi dạ tiệc này tôi thật xốn xang làm sao !

- Bà mà là nguyên cơ sao, bà ?

- Phải. Tôi chẳng thể giải thích gì thêm. Kiểm tám áo lụa đen dùm tôi và coi coi sẽ ra sao đây !

- Nhưng bà không cần mặc đồ đó nữa mà, thật mà, bà ! Bà đã góa chồng mười bốn tháng nay rồi, và một đêm như thế này thì phải ăn mặc cho tươi tắn lên một chút chứ !

- Không, tôi sẽ xuất hiện y như thông lệ, nếu không người ta sẽ xì xầm về tôi cho mà coi !

Sau đó khi cô chỉnh lại trang phục một lần cuối trước gương, cô hỏi:

- Trông tôi đêm nay ra sao, hả Liddy ?

- Từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi thấy bà đẹp như vậy !

- Ai này sẽ chắc chắn là tôi đang có ý định mời chài ông Boldwood đấy, tôi đoán là như vậy ! Cô lắm bả - Tôi sợ đến đó quá nhưng tôi lại sợ làm ông ta bất bình về việc không đến !

o o o

Troy đang ngồi tại quán Con Hươu Trắng của vùng Casterbridge, uống rượu và hút thuốc thì có tiếng gõ cửa và Pennyways bước vào.

- Chà, Pennyways, điều mà tôi muốn biết là: anh có biết chuyện gì đã xảy ra giữa bà ấy và Boldwood không ? Trước đây tôi chẳng bao giờ tin chuyện đó cả. Bà ta phải căm ghét tôi lắm. Anh có nhận ra bà ấy có khuyến khích ông ta không ?

- Tôi chẳng biết gì cả... có nhiều chứng cứ từ phía ông ta lắm. Trước đây tôi chẳng biết một mối manh mãi cho đến hôm qua, và tất cả những gì tôi biết được là bà ấy sẽ đến dự tiệc tại nhà ông ta tối nay. Người ta nói với tôi đây là lần đầu tiên bà ấy đến đây, kể từ Hội Chợ Đồi Xanh bà ấy không gặp ông ta nữa. Nhưng bà ấy không thích ông ta đâu, đó là điều mà tôi nhận thấy.

- Tôi không biết rõ lắm... Bà ấy là một người đẹp, phải không Pennyways ? Ngày đó, lúc tôi gặp lại bà ấy thì tôi đã tự hỏi tại sao mình có thể bỏ mặc bà ấy lâu đến như vậy. Và sau đó thì tôi cứ bị ràng buộc vào cái màn trình diễn ấy, nhưng sau cùng tôi cũng thoát được ! Y tiếp tục hút thuốc và sau đó nói thêm - Ngày hôm qua khi anh thấy bà ấy thì bà ấy ra sao ?

- Theo như tôi nhận xét thì khá đẹp !

- Tôi phải đi kiểm bà ấy ngay! Tôi phải đi đây. Phải Oak vẫn còn là quản lý không vậy ?

- Phải. Quản lý luôn cho cả Trại Weatherbury Nhỏ luôn. Anh ta coi sóc mọi thứ !

- Có lẽ việc kiểm soát bà ta cũng gây nhiều phiền phức cho anh ta !

- Tôi không rõ điều ấy lắm. Bà ấy sẽ không làm nổi nếu như không có anh ta, và anh ta cũng biết vậy. Sau đó, khi y đang cài nút chiếc áo choàng dày màu xanh lá cây có mũ chụp đầu và cổ áo dựng cao, y hỏi Pennyways:

- Thấy mấy thứ này che đậy ra sao ? Tôi chắc là bây giờ không có ai nhận ra tôi nữa đâu.

Pennyways dò xét Troy:

- Ông đã quyết đi rồi à?

- Quyết ? Phải, dĩ nhiên là tôi phải đi rồi ! Ở đó bà ta có bao nhiêu là tiền, nhà, trang trại và cả ngựa nữa và thật là tiện nghi còn ở đây thì tôi sống quá bần cùng. Ngoài ra, cũng quá trễ rồi. Chiều nay người ta đã thấy tôi và nhận diện tôi ở chỗ này rồi !

- Chà, trung sỹ, tất cả những gì tôi nói hiện giờ là, nếu như tôi là ông thì tôi sẽ trở ra nước ngoài, cái chỗ mà tôi đã từng đến... bây giờ thì cũng chưa trễ lắm đâu. Nếu như lúc này ông trở về thì sẽ rắc rối lắm, tới ngay tại buổi tiệc Giáng Sinh của ông Boldwood ấy mà..

- Hừm, phải rồi. Tôi hy vọng là tôi sẽ không phải là khách quý nếu như lúc đó ông ta mời được bà ấy đến ! Tay trung sỹ nói, cười nhẹ - Khi tôi tiến vào thì khách khứa sẽ ngồi yên và sợ khiếp vía, và mỗi tiếng cười lẫn niềm vui cũng sẽ lắng xuống, và những ngọn đuốc sẽ cháy xanh rờn... Ôi chà, thật rùng rợn Pennyways ời, gọi thêm rượu đi, tôi cũng thấy ớn lạnh cho cái giây phút đó !

o o o

Lúc đó Boldwood cũng đang ăn mặc. Một người thợ may từ Casterbridge đang đứng bên cạnh ông, và đang giúp ông mặc chiếc áo khoác mới mà ông mới mua. Boldwood tỏ ra hài lòng và trả ngay tiền áo; khi người thợ may đi ra cửa, Oak bước vào để báo cáo công việc trong ngày.

- Ô, Oak ! Boldwood nói - Dĩ nhiên là tối nay anh cũng phải đến đây nghen !

- Thưa ông, tôi sẽ cố đến, bây giờ còn khá sớm ! Gabriel lặng lẽ nói - Và tôi thật mừng khi thấy sự đổi thay này từ những việc vốn thường xảy ra.

- Đúng, tôi phải nhận rằng đêm nay tôi coi tươi tỉnh lắm: hân hoan và còn vui vẻ hơn. Nhưng mà đôi khi, trong lúc tôi đang tràn trề hy vọng tôi vẫn thấy như có một phiền nhiễu nào đó từ xa ập tới, và tôi đâm ra sợ cảm giác vui vẻ này. Nhưng dù sao thì cũng không cần thiết nữa... có lẽ là mãi rồi thì cuộc đời của tôi cũng phải bắt đầu rạng sáng chớ.

- Tôi hy vọng đó sẽ là một ngày dài và phấn khởi !

- Cám ơn... cám ơn. Tôi tin vào hy vọng của mình... đó là lòng tin, không phải là hy vọng - Ông chủ trang trại tiếp tục nói với vẻ khấn trương - Gabriel nè, một người đàn bà có giữ lời hứa không ? Một lời hứa, không phải kết hôn mà chỉ là đi vào một cuộc đính hôn để cưới

nhau vào một dịp khác.

- Chắc bà ấy sẽ giữ lời hứa nếu như đó là một lời hứa danh dự để chuộc lại lỗi lầm.

- Chuyện ấy chưa kịp xảy ra, nhưng tôi cho là chẳng mấy chốc - Boldwood nói tiếp - Tôi đã thúc ép bà ấy và bà ấy có vẻ tử tế với tôi, và cho rằng tôi sẽ là chồng bà ấy trong tương lai, thế là đủ cho tôi lắm rồi. Tôi có cần gì hơn thế đâu ? Bà ấy có một ý niệm là một người đàn bà không thể kết hôn sau khi người chồng vắng mặt bảy năm bởi vì chưa tìm ra được thi hài. Tuy vậy bà ấy đã hứa... có nghĩa là bà ấy đã đồng ý tối nay sẽ đính hôn.

- Bảy năm ! Oak thì thào.

- Không, không... Không phải như vậy đâu ! Boldwood nóng nảy nói - Năm năm, chín tháng và vài ngày !

- Dường như dài quá ! Đừng xây đắp quá nhiều mộng đẹp trên lời hứa đó, thưa ông ! Ông nên nhớ là có lần ông đã bị lừa dối rồi. Ý định của bà ấy là tốt... nhưng sau đó... bà ấy còn trẻ mà.

- Oak ! Boldwood tiếp tục - Trước khi anh đi tôi muốn nói việc này, mới hiện trong đầu tôi gần đây... sự sắp xếp mà chúng ta đã dự trù về việc chia phần cho anh trong trang trại ấy mà ! Phần ấy còn nhỏ, nhỏ quá, khi tôi bắt tay kinh doanh thì hơi ít. Bây giờ tôi muốn tăng phần cổ phần của anh. Thế là, khi tôi cưới bà ấy... và tôi hy vọng... tôi cảm giác là tôi sẽ...

- Thưa ông, xin đừng nói vậy ! Oak hấp tấp nói - Chúng ta không biết việc gì sẽ xảy ra đâu !

- Tôi biết ! Tôi biết ! Nhưng việc tôi muốn gia tăng cổ phần của anh lên chỉ xuất phát từ những gì tôi biết về anh. Tôi cũng biết đôi chút về bí mật của anh; sự quan tâm của anh đối với bà ấy còn nhiều hơn sự quan tâm của một tay quản lý đối với bà chủ. Nhưng anh đã xử sự như một người đàn ông và tôi muốn tỏ lòng cảm kích đối với tình bằng hữu.

- Ôi, đâu có cần thiết, cảm ơn ông ! Oak nói - Tôi phải tập làm quen với điều đó; những người đàn ông khác đều phải hành động như vậy và tôi cũng phải vậy thôi !

Oak ra đi và Boldwood ngồi lại một mình trong phòng một lúc lâu... sẵn sàng và chỉnh tề để tiếp khách. Ông đi tới một cái tủ có khóa, lấy từ trong tủ ra một cái hộp trợn; ông mở ra và ngó vô trong, ngắm

nghia một cái nhẫn dành cho phụ nữ, có cần kim cương vòng quanh. Ông nghe có tiếng bánh xe lăn trước nhà, đóng hộp lại, bỏ hộp vào trong túi và bước ra,

o o o

Ngay phía trước nhà Boldwood có một nhóm đàn ông đứng khuất trong bóng tối, mặt hướng vào cánh cửa, thỉnh thoảng mở cho khách hoặc người làm bước vào.

- Hồi chiều này người ta thấy ông ta ở Casterbridge - Tall nói thì thầm - Và tôi đã tin ngay. Anh biết chưa ai thấy xác của ông ta cả mà.

- Thật là một câu chuyện kỳ quặc - Smallbury nói - Tôi cho là bà ấy chưa biết tí gì !

- Có lẽ anh ta không muốn cho bà ta biết ! Samway, một trong những người làm cho Boldwood nói.

- Nếu ông ta còn sống và ở trong vùng này thì quả là một điều tệ hại - Tall nói - Thật đáng thương cho người phụ nữ trẻ.

- Mình nên giữ kín chuyện này - Tall nói tiếp - Nếu như không đúng thì bà ấy sẽ buồn lắm, và nếu quả đúng như vậy thì thật là tệ, làm cho bà ấy thấy rắc rối trước giờ vui.

Sau đó họ đứng yên, mỗi người đều đeo đuổi ý nghĩ cho đến khi cửa lại mở. Boldwood bước ra, đi qua mặt những người đàn ông ấy mà không buồn ngó ai. Ông đứng lại, tựa vào hàng rào, thở một hơi dài. Người ta nghe ông chậm rãi nói:

- Mình hy vọng là Chúa sẽ đưa nàng đến, nếu không thì đêm nay sẽ chẳng ra gì mà còn là một mối đờn đau cho mình nữa. Ôi, em yêu ơi ! Ôi, em yêu ơi, sao em lại làm cho tôi hồi hộp quá chừng !

Rồi ông im lặng cho đến mấy phút sau ông nghe có tiếng bánh xe lăn nhẹ lên đồi. Boldwood hấp tấp chạy lại cửa, mở ra; ánh sáng soi rõ Bathsheba đang đi lên đồi và ông đưa cô vô nhà.

- Tôi không nghĩ ông ta lại làm như vậy ! Một người đàn ông nói - Tôi cứ tưởng mọi việc đã đâu vào đó lâu rồi !

- Phải chi mình nói rõ cái tin Troy ngay lập tức cho rồi - Samway nói tiếp - Có thể sẽ có thêm nhiều rắc rối. Phải làm gì bây giờ ?

- Tôi không cho rằng việc ấy có dính dáng đến chúng ta ! Samway thì thầm.

- Có liên quan chớ ! Đó là công việc của mỗi người mà ! Samway nói
- Chúng ta biết rất rõ là ông chủ đang sa lầy, và chúng ta biết là bà ấy cũng chẳng biết mảy may gì. Và nếu như chúng ta nói cho họ biết ngay bây giờ. Tall, anh biết bà ấy rõ nhất, anh nên đi gặp và nói cho bà ấy biết đi !

- Được thôi ! Nếu như phải làm thì tôi phải làm !

Tall đi đến cửa, âm thanh bên trong cuộn vào nhau như một làn sóng, và giảm nhẹ như một tiếng thì thầm khi anh đóng cửa lại. Ai nấy đều đứng chờ trong bóng tối cho đến khi Tall bước ra và nhập bọn với họ.

- Thật tôi không muốn gặp bà ấy chút nào hết ! Anh nhấn mạnh - Tất cả đều bận rộn để hết tinh thần vào buổi tiệc. Tôi không thể can thiệp và làm mất vui.

- Tốt hơn là tất cả nên đi vào chung đi ! Samway thiếu não nói và tất cả đi vào trong phòng.

Cuối cùng thì những chàng trai và các cô gái cũng bắt đầu khiêu vũ. Bathsheba, do không biết phải xử sự ra sao, nên quyết định chỉ nên ở đó một giờ thôi.

Một giờ trôi qua, cô đi qua gian phòng khách nhỏ và sửa soạn ra về. Không có ai trong phòng nhưng khi ông chủ bước vào thì quả là rắc rối. - Bà Troy... bà không định về chớ ? Chúng ta mới vừa bắt đầu mà ?

- Nếu như ông bỏ quá cho thì tôi muốn về ngay. Cô gần như bắt ổn khi nhớ lại lời hứa của mình và hình dung ra điều ông sắp nói.

- Tôi thật đang tìm cơ hội để nói chuyện với bà - Boldwood nói - Có thể bà cũng biết tôi muốn nói gì chớ. Bà cũng hứa mà ?

- Gì ạ ? Cô thì thầm,

- Lời hứa ! Lời hứa là sẽ lấy tôi sau năm năm chín tháng. Bà còn nợ tôi mà !

- Tôi cảm thấy là tôi phải hứa thôi ! Bathsheba nói - Nhưng tôi không mảy may biết được là mình phải làm gì cho đúng trong hoàn cảnh khó khăn này và chẳng có ai để khuyên can tôi cả. Nhưng tôi xin có lời hứa nếu như tôi phải hứa. Tôi hứa như một sự đền bù cho món nợ mà tôi đã gây ra, nhưng với một điều kiện, tôi chỉ là một góa phụ, dĩ nhiên rồi !

- Kể từ hôm nay cho đến năm hay sáu năm bà sẽ kết hôn với tôi, nhé ? - Xin đừng ép buộc tôi ! Tôi sẽ không lấy ai khác.

- Ô, Bathsheba, hãy hứa là bà sẽ lấy tôi ! Ông van nài - Tôi cũng xứng đáng chớ, thật ra tôi xứng với bà, bởi vì tôi yêu bà hơn bất cứ kẻ nào khác trên thế gian này ! Xin hãy mềm mỏng một chút, và xin cho tôi một chút phần đời của bà trong khi tôi đã dâng tặng cả cuộc đời tôi cho bà !

Cuối cùng cô bật khóc:

- Và ông sẽ không... thúc bách tôi... về bất cứ chuyện gì nữa... nếu như tôi đã nói là khoảng năm hay sáu năm nữa ?

Cô nức nở nói khi cô đã nói được thành lời.

- Vâng, vậy thì tôi sẽ chờ thời gian.

- Tốt lắm. Nếu như anh ấy không trở về thì tính từ ngày hôm nay cho tới sáu năm nữa tôi sẽ lấy ông nếu như cả hai chúng ta còn sống ! Cô trịnh trọng nói.

- Và cô sẽ nhận cái này như là một bằng chứng của lời hứa đó !

Boldwood đã đến bên cạnh cô và dùng cả hai bàn tay để nắm lấy tay cô.

- Cái gì vậy ? Ôi, tôi không thể đeo nhẫn được ! Khi thấy cái vật mà ông cầm cô kêu lên - Ngoài ra, tôi không muốn ai biết rằng đó là một cuộc đính ước.

- Chỉ đêm nay thôi, chỉ đeo đêm nay thôi, xin chiều lòng tôi đi !

Bathsheba ngồi xuống ghế và lấy khăn tay che mặt lại. Cuối cùng, cô nói thì thầm thất vọng:

- Thế thì, tốt lắm, tôi sẽ đeo đêm nay thôi, cho ông vui.

Boldwood siết tay cô và để bàn tay đó rời xuống lòng cô:

- Bây giờ thì tôi đã vui sướng lắm rồi ! Cầu Chúa phù hộ cô !

Ông ra khỏi phòng, và khi bình tĩnh lại, cô đi xuống nhà, tay cầm nón, mình khoác áo choàng và sửa soạn ra về. Cô đứng lại phía dưới chân cầu thang để ngó vào buổi tiệc. Ngay lúc đó không có nhạc, không có khiêu vũ, ở cuối phòng có một nhóm người đang đứng tùm tùm lại thì thầm với vẻ lo âu. Boldwood cũng nhận ra họ và hỏi:

- Chuyện gì vậy, các bạn ?

Một người trong bọn quay lại va ngắc ngư trả lời:

- Thưa ông, Tall có nghe được một điều gì đó, chỉ có vậy thôi !
- Anh nói cái gì vậy, Samway ? Boldwood nghiêm nghị nói - Nếu như anh có chuyện gì cần phải nói thì cứ nói, nếu không thì hãy khiêu vũ tiếp.

Samway nói với Tall:

- Bà Troy vừa xuống lầu kia kìa ! Nếu như anh muốn báo tin cho bà biết thì tốt nhất nên nói liền đi !

Có tiếng gõ cửa, một người trong bọn liền mở cửa và bước ra ngoài.

Khi trở về người ấy nói:

- Có ai muốn gặp bà Troy. Đó là một kẻ lạ mặt, thưa bà !
- Một người lạ mặt ư ? Cô hỏi lại.
- Cho người đó vào ! Boldwood bảo.

Người ấy báo lệnh của Boldwood ra, và Troy, mặc một chiếc áo choàng che kín tận mắt, bước vào ngay bậc thềm.

Tất cả đều yên lặng ngó y; một số người do biết là y đang ở vùng bên cạnh nhận ra y ngay lập tức; một số khác chưa biết tin đó thì còn hoang mang. Bathsheba đứng dựa vào cầu thang, mặt tái nhợt, môi hé mở, mắt nhìn chăm chăm người khách lạ.

Boldwood không biết đó là Troy.

- Vào đây, vào đây ! Ông lặp lại một cách niềm nở - Anh khách lạ nè, hãy uống mừng Giáng Sinh với chúng tôi vậy !

Troy bước ra giữa phòng, lật nón ra, bẻ cổ áo choàng xuống, ngó thẳng vào mặt Boldwood, và bắt đầu phá lên cười. Lúc đó Boldwood liền nhận ra y.

Troy quay sang Bathsheba, cô ngã sụm xuống bậc thang cuối cùng, đôi mắt đen láy ngó chăm chăm vào y. Y nói:

- Bathsheba, anh đến đây tìm em !

Cô không đáp.

- Lại đây với anh đi, lại đây !

Cô không đứng dậy và Troy bước lại phía cô.

- Đến đây chứ, bà có nghe tôi nói không, thưa bà ?

Boldwood cất tiếng nói bằng một giọng là lạ:

- Bathsheba, đến với chồng của bà đi !

Troy đưa tay ra kéo cô về phía y nhưng cô co người lại phía sau. Y chộp lấy cánh tay cô và lập tức cô bật ra một tiếng thét vừa trầm trầm vừa hốt hải.

Tiếng thét ấy kéo theo sau đó một tiếng nổ điếc tai vang dội khắp gian phòng và cả phòng đầy đặc khói màu xám.

Mọi người đổ dồn mắt về phía Boldwood. Khi Bathsheba vừa thét lên, gương mặt của ông liền biến đổi: các mạch máu căng lên, trong cặp mắt bỗng ánh lên một tia nhìn hoang dại, và ông chộp ngay một khẩu súng để trên giá trên bệ sưởi và bắn Troy ngay lập tức.

Troy ngã xuống, thở hắt ra, các cơ bắp trên người y dẫn ra và y nằm bất động.

Bấy giờ Boldwood đang bận bịu với khẩu súng: ông chĩa đầu súng lại phía mình, Samway nhảy bổ lại bên ông, đánh vào cánh tay ông, và khi khẩu súng nổ lần thứ hai, đầu đạn bay lên trần nhà.

- Chà, cũng chẳng khác gì mấy ! Boldwood thở hển hển - vẫn còn có cách khác để chết mà !

Ông đi qua phòng về phía Bathsheba, hôn lên bàn tay cô, mở cửa và biến mất trong bóng tối.

Chương 17

Boldwood đi qua đường cái, rẽ vào ở hướng Casterbridge. Khoảng mười một hay mười hai giờ ông vô tới thành phố và ngừng lại trước một tòa nhà có cái vòm xây bằng đá tảng, với hai cánh cửa dày sự nặng nề. Đó là cổng nhà giam.

Ông kéo chuông và một người gác cổng xuất hiện, Boldwood bước tới trước, nói một điều gì đó bằng giọng trầm trầm, bước vào bên trong và cánh cửa đóng sầm lại sau lưng ông.

Nhưng trước khi vòng đến được nhà giam thì cả Weatherbury đã náo loạn, và cái biến cố man rợ đã chấm dứt buổi dạ tiệc nhà ông Boldwood được lan truyền khắp mọi người. Sau khi ông Boldwood đi khỏi chừng năm phút Oak đã vào phòng khách và khung cảnh thật là khủng khiếp. Cánh phụ nữ thì nhóm lại thành một cụm đứng sát vô tường, bọn đàn ông vẫn chưa biết phải đối phó ra sao. Bathsheba thì đang ngồi bên xác của Troy, đầu y gối vào lòng cô. Bằng một bàn tay cô lấy khăn tay của mình chạm lên vết thương trên ngực y trong khi bàn tay kia thì đang nắm chặt bàn tay của y. Thảm kịch vừa qua đã làm cô thức dậy chính con người mình.

- Gabriel ! Cô nói khi anh bước vào - Cưỡi ngựa đến Casterbridge ngay đi và đưa bác sĩ về đây. Tôi biết vậy cũng vô ích thôi nhưng anh cứ đi. Ông Boldwood đã bắn chòng tôi.

Oak hấp tấp chạy ra khỏi phòng trước khi anh kịp nhận biết toàn bộ câu chuyện đã xảy ra, gấn yên ngựa và phóng đi. Trong khi cưỡi ngựa anh cứ thắc mắc hoài không hiểu Boldwood ra sao nữa, có thể ông đã nổi điên, có thể là có cái cọ, bằng cách nào mà Troy lại đến chỗ đó được. Khoảng cách mà anh phải vượt qua đêm tối đã làm cho bác sĩ không thể đến nhanh hơn, và ba giờ sau khi Bác Sĩ Aldritch bước vào nhà Boldwood, ông ta nhận thấy gian nhà tối om và trống trơn. Một người đàn ông từ trong nhà bếp bước ra cho biết:

- Thưa ông, bà ấy đã đưa ông ấy về nhà của bà ấy rồi.

- Ai ? Bác sĩ hỏi.

- Bà Troy. Ông ấy đã chết thật sự rồi, thưa ông !

Bác Sĩ Aldritch lập tức chạy nhanh đến nhà Bathsheba và người đầu tiên ông gặp là Liddy.

- Chuyện gì xảy ra vậy ?

- Tôi không biết, thưa bác sĩ ! Liddy đáp - Bà chủ đã lo liệu tất cả.

- Bà ấy hiện ở đâu ?

- Thưa ông đang ở trên lầu với ông ấy. Khi đưa ông ấy về nhà tới tận lầu thì bà ấy bảo là không muốn người nào giúp đỡ gì hết.

Ngay lúc đó Oak đi vào nhà cùng với cha cố và cả ba cùng lên lầu. Mọi thứ đều yên ắng và khi Liddy gõ cửa, Bathsheba mở ra, gương mặt trầm tĩnh và gằn như cứng nhắc.

- A, ông Aldriteh, cuối cùng thì ông đã đến ! Cô thì thềm và mở rộng cánh cửa ra - Tất cả đã xong xuôi hết và bây giờ bất cứ ai trên đồi này cũng có thể nhìn thấy anh ấy.

Sau đó cô đi ngang qua mặt ông, băng qua lối đi ở đầu cầu thang và vô một cái phòng khác.

Khi ngó vào phòng qua ánh sáng của những ngọn nến họ thấy ở tận cuối phòng có một hình dáng dài, thẳng đơ, quần vải trắng. Mọi vật chung quanh khá là gọn gàng. Vị bác sĩ đi vào và chỉ mấy phút sau đã đi ra phía đầu cầu thang nơi Oak và cha xứ đang chờ.

- Thật ra tất cả đã xong hết như lời bà ấy nói ! Ông bảo - Thi thể đã được cởi bỏ quần áo và quần vải liệm. Cô gái này quả thật... bà ta chắc hẳn phải có một bộ thần kinh bằng sắt.

- Chỉ bằng trái tim của một người vợ thôi !

Có một giọng nói cất lên thật nhỏ, và khi quay lại họ thấy Bathsheba đang đứng giữa họ. Rồi cô quy xuống giữa những người đàn ông, không thể nào tiếp tục cái sức mạnh siêu nhân khi mà cô không còn cần vận dụng nữa. Người ta mang cô ấy sang phòng kế bên và cô tiếp tục ngất đi từng đợt coi rất là nguy kịch. Liddy ngồi canh cô và cứ nghe bà chủ của mình rên rỉ hàng giờ trong màn đêm kinh khủng: "ôi, chính là lỗi của tôi... sao mà tôi còn sống làm chi ? Ôi, Trời ơi, tôi còn sống mà chi ?"

o o o

Vào cuối tháng ba, vào một ngày trời lộng gió không có ánh nắng, một chiếc xe ngựa chở hai vị chánh án leo lên ngọn đồi Casterbridge. Có một đám đông tụ tập lại để theo dõi họ, những người này gồm Coggan, Poorgrass và những người nông dân ở Weatherbury, từ ngoài đồng chạy vào khi trông thấy hai vị quan tòa.

- Chà, tôi mong là mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi ! Coggan nói - Cho dù

mọi việc đã quá tệ. Tuy nhiên, tôi sẽ không ra tòa đâu và tôi cũng khuyên hết mấy anh nên tìm cách tránh né đi. Bởi vì thật là khổ tâm cho ông ta khi thấy tội mình đứng sắp lớp ngó ông ta như thể ông ta đang biểu diễn.

Tất cả đều lắng nghe lời khuyên ấy và hồi hộp đợi chờ tin tức của ngày mai. Buổi chiều hôm đó người ta đã tiến hành một cuộc khám phá để giải thích về hành vi sau này của Boldwood cũng như tình trạng của ông. Trong một cái tủ có khóa người ta trông thấy một sưu tập đồ kỳ lạ: mấy chiếc áo phụ nữ, đồ dùng, áo lông và nữ trang. Tất cả gói bằng giấy, và mỗi hộp giấy đều có dán nhãn "Bathsheba Boldwood" với một ngày nào đó thuộc về sáu năm sau.

Buổi chiều Oak từ Casterbridge trở về và gương mặt anh đã báo tin rất chính xác: Boldwood đã bị buộc tội và bị án tử hình.

Tuy nhiên, tất cả nhận thấy là Boldwood đã không còn điều khiển mọi hoạt động của mình nữa và rất nhiều người nhớ là có nhiều biến cố chứng tỏ tình trạng mất quân bình tâm thần, một thí dụ là hồi hè năm ngoái ông đã bỏ phế việc ruộng đồng. Người ta gửi đơn kháng án lên bộ trưởng để mong cứu xét và phán khởi kèm với lo âu mà chờ kết quả cứu xét của ngày luận tội sắp tới.

Ngay xử tội là đúng tám giờ sáng thứ bảy mà tới chiều thứ sáu vẫn chưa thấy hồi âm. Oak đi lên Khám Đường Casterbridge để nói lời từ biệt với Boldwood, và trên đường trở về, khi đi ngang qua một góc đường, anh nghe có tiếng búa gỗ. Khi anh ngó lên thì anh nhận ra nhiều người thợ mộc đang treo một cái thùng lên trên một khoảng không phía sau vách nhà tù; anh lập tức ngó đi chỗ khác và hấp tấp chạy.

Khi anh về tới làng trời đã tối và phân nửa làng chạy tràn ra ngoài để gặp anh.

- Không có tin gì mới ! Gabriel uể oải nói - Và tôi lo là không hy vọng gì. Bây giờ tôi sắp đặt như vậy: Laban, tối nay anh chạy ngựa lên thành phố để chờ tin giờ chót, chín giờ anh đi và về lúc mười hai giờ nghen. Lúc mười một giờ này mà không có tin tức gì thì có nghĩa là không mong mọi gì được nữa rồi.

Liddy nói:

- Tôi vẫn hy vọng là ông ấy sẽ toàn mạng sống. Nếu không bà chủ của tôi sẽ loạn trí luôn cho coi. Thật là tội, bà ấy đã phải chịu đựng bao nhiêu là điều khủng khiếp !

Laban ra đi theo lời căn dặn và lúc mười một giờ đêm đó mấy người dân Casterbridge đi tới đi lui trên đường để chờ tin. Cuối cùng, khi họ đã thấm mệt, họ nghe thấy có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

- Phải anh không, Laban ? Gabriel hỏi.

- Phải. Có tin rồi. Ông ấy sẽ không chết. Chỉ là tù chung thân thôi.

o o o

Bathsheba bình phục lại cùng với mùa xuân, và bình hoạn mà cô phải gánh chịu đã rút lui khi mà mọi sự hoang mang đã kết thúc.

Nhưng hầu hết thời gian, cô sống biệt lập với mọi người, ở miết trong nhà, hay thậm chí chỉ đi ngoài vườn. Cô không muốn gặp hay trò chuyện với ai, thậm chí với cả Liddy.

Vào độ giữa hè cô bỏ nhiều thời gian ngoài trời và bắt đầu xem xét việc đồng áng bởi vì đã đến lúc cần phải coi sóc rồi. Vào buổi chiều thứ sáu một ngày tháng tám cô đi lang thang trên đường và bước vào làng lần đầu tiên kể từ ngày Giáng Sinh bi thảm nọ. Khi cô sắp đến ngang sân nhà thờ cô nghe tiếng hát trong nhà thờ vọng ra. Cô băng qua đường, mở cổng rào ra và đi vào trong nghĩa trang.

Cô đi vòng quanh cái nơi mà trước kia Troy đã cật lực cắm hoa trên mộ Fanny Robin và bước tới cạnh tấm bia mộ bằng đá cẩm thạch. Với vẻ hài lòng cô đọc hàng chữ bia chí. Trước tiên là những hàng chữ do chính Troy phác thảo:

'TRANCIS TROY LẬP BIA VỚI LÒNG

THƯƠNG TIẾC MẾN YÊU FANNY ROBIN MỆNH CHUNG NGÀY 9 THÁNG MƯỜI NĂM 18..

HƯỞNG DƯƠNG 20 tuổi.

Phía dưới lại có khắc hàng chữ mới:

"CÙNG CHUNG HUYỆT MỘ LÀ THI THỂ CỦA NGƯỜI LẬP BIA TRÊN - FRANCIS TROY THẤT LỘC NGÀY 24 THÁNG MƯỜI HAI NĂM 18..

HƯỞNG DƯƠNG 26 tuổi.

Khi cô đứng đó đọc và nghĩ ngợi, tiếng đàn organ lại trỗi lên trong nhà thờ, và khi cô đi quanh cổng vòm cô cứ lắng nghe hoài. Giọng hát trẻ con đã khuấy động những cảm xúc mà cô ngỡ đã chết trong cô. Nước mắt lã lã, và một khi đã bắt đầu khóc, cho dù không rõ lý

do, cô chẳng cách chi kèm chế được.

Bởi vì hai tay bụm lấy mặt cô không thể nhận ra một dáng người đang lảng lảng bước qua vòm cửa, sắp sửa quay lui, nhưng rồi dừng lại ngó cô. Một lúc lâu Bathsheba không ngẩng đầu lên, và khi cô ngó lên gương mặt đầm đìa nước mắt, mắt cô thì đắm lệt và u buồn.

- Ông Oak ! Cô ngạc nhiên kêu lên - Ông đã đến đây bao lâu rồi vậy ?

- Mới vài phút thôi, thưa bà ! Oak kính cẩn nói - Tôi chưa gặp bà... tôi chưa nói chuyện với bà ... kể từ lâu lắm rồi, phải không ? Nhưng lo là mình lại gợi những hồi ức đáng buồn, anh nói tiếp - Chúng ta cùng vô nhà thờ đi !

- Không ! Cô nói - Tôi đến để coi tấm bia mộ thôi... coi coi có khắc giống như tôi định không.

- Có y như bà muốn không ? Oak hỏi.

- Có ! Anh tới và xem đi nếu như anh chưa xem qua.

Thành thử họ cùng đọc tấm bia.

- Đã tám tháng ! Gabriel thì thào đọc cái ngày trên bia - Vậy mà với tôi dường như mọi việc mới xảy ra ngày hôm qua !

- Nhưng với tôi như thể là hàng bao nhiêu năm đã trôi qua... nhiều năm dài... và tôi đã chết trong thời gian ấy. Tôi định về nhà thôi, anh Oak à!

Oak đi theo sau cô:

- Tôi muốn xin nói với bà một chuyện nhỏ thôi, nhưng phải nói càng sớm càng tốt - Anh hấp tấp nói - Chỉ về công việc thôi, có thể tôi sẽ không đảm trách việc quản lý trang trại nữa, bà Troy à ! Vấn đề là tôi đang nghĩ tới việc đi khỏi nước Anh... chưa phải ngay bây giờ đâu, nhưng mà là đầu năm tới.

- Rời khỏi nước Anh ư ? Cô kêu lên bằng vẻ ngạc nhiên và thất vọng thật sự - Nhưng tôi cũng nghe mọi người bàn tán là ông cũng đang coi sóc nông trại của cả ông Boldwood đáng thương kia mà !

- Tôi có làm việc đó, đúng vậy, nhưng cũng chưa có gì ổn định cả, và tôi có việc riêng phải thôi công việc quản lý này cho tới cuối năm, không thể kéo dài hơn được.

- Ôi, rồi tôi sẽ ra sao nếu như không có anh ? Ôi, Gabriel, đừng nghĩ

đến chuyện là anh phải ra đi nữa. Anh đã san sẻ cùng tôi bao nhiêu là biến cố, vui có buồn có... chúng ta đã là bạn bè thân thiết như vậy... thành ra anh mà đi như vậy thì thật là không tốt chút nào. Tôi đã từng nghĩ nếu như anh có làm chủ một trang trại nào đi nữa thì anh cũng vẫn có thể để mắt qua trang trại của tôi. Vậy mà trong khi tôi đang không làm lụng gì nổi thì anh lại tính đường ra đi.

- Dạ, chuyện đó thì thật là đáng tiếc ! Gabriel nói bằng một giọng chán chường - Và cũng vì việc không làm lụng gì nổi đó mà tôi muốn ra đi cho rồi. Chào bà !

Anh chám dứt, và bỗng nhiên vội vã bỏ đi.

Bathsheba đi về nhà, đầu óc bận rộn bởi việc rắc rối mới nảy sinh này. Như thế là người bạn còn lại cuối cùng này cũng sẽ bỏ cô mà đi nốt, người bạn đã từng tin cậy cô, luôn ở về phía cô trong khi toàn bộ thế giới còn lại đang chống đối cô, lại đang xa rời cô, bỏ mặc cô một mình đương đầu với mọi sự.

Cô nhận ra là Oak chưa bao giờ đến nhà cô, nếu có cần hỏi ý kiến anh chỉ gửi thư hay gửi giấy đến. Bathsheba khốn khổ bấy giờ lại vật vã với nỗi đọa đày mới... cảm giác bị rẻ rúng, và Giáng Sinh lại đang gần kề, hoàn tất một năm trọn ngày cô chính thức cuộc đời góa phụ. Sáng hôm sau đến với một cú đánh kết thúc mà cô đang nghĩ là sẽ xảy đến: Oak gửi một lá thư báo tin là anh không thể tiếp tục ký hợp đồng vào tháng ba tới.

Bathsheba thật sự ngã gục và khóc sụt sướt trên lá thư ấy. Cô không thể thấy là cô có thể dựa vào năng lực của mình được nữa; kể từ ngày Troy chết, Oak đã cáng đáng mọi việc mua bán, quản lý cho cô, tiến hành công việc của cô cùng với công việc riêng của anh. Bấy giờ cô phải làm gì đây ?

Cô thấy chán chường đến nỗi chiều hôm ấy, với mong muốn tìm kiếm một sự thương xót và cảm thông cô đội chiếc nón vải lên đầu, khoác áo choàng đi men xuống nhà Oak kiếm anh ngay khi mặt trời vừa lặn.

Cô hồi hộp gõ cửa, và băn khoăn không hiểu một người đàn bà đơn chiếc mà gõ cửa nhà một người đàn ông độc thân như vậy là có nên hay không. Khi anh mở cửa cô gần như mất hồn kêu lên:

- Ông Oak !

- Đúng, tôi là Oak đấy ! Gabriel nói - Ai... Ôi, thật là ngốc nghếch khi

không nhận ra bà chủ của mình nữa chớ.

- Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ không còn là bà chủ của anh nữa mà, phải không Gabriel ? Cô hỏi.

- Ồ, không, tôi không nghĩ như vậy đâu mà... mời bà vào ! Anh bối rối nói - Bà ngồi xuống đi !

Cô ngồi xuống và ánh lửa nhảy múa trên gương mặt hai người.

- Chắc anh lấy làm lạ về việc tôi đến đây lắm nhưng Gabriel à, tôi nghĩ là ... tôi đã áy náy với ý nghĩ là tôi đã xúc phạm anh, và đã khiến anh phải ra đi. Điều đó làm tôi khổ tâm lắm và tôi không thể không đi tới đâu được.

- Xúc phạm tôi ! Bà đâu có làm vậy đâu, bà Bathsheba !

- Tôi không có làm gì ư ? Cô mừng rỡ hỏi lại - Nhưng, vậy thì tại sao anh lại bỏ đi ?

- Bà cũng biết là tôi sẽ không đi định cư ở chỗ khác mà; chỉ vì tôi không biết là bà không muốn cho tôi đi khi tôi nói ý định ấy với bà. Tôi đã sắp đặt việc quản lý Trang Trại Weatherbury Bé và tháng ba tới tôi sẽ làm chủ nông trại ấy. Nhưng việc đó cũng không có cản trở tôi để mắt tới trang trại của bà nếu như giữa tôi và bà không bàn kỹ chuyện ấy.

- Chuyện gì ?

- Rằng tôi đang chờ làm chủ trang trại của ông Boldwood khốn khổ với ý nghĩ là một ngày kia tôi sẽ có bà.

- Có tôi ? Anh định nói gì vậy ?

- Nói vắn tắt là tôi muốn cưới cô.

- Cưới tôi ! Tôi không ngờ là anh tính tới chuyện ấy ! Cô lặng lẽ nói - Một điều như vậy thật là chói tai... còn quá sớm để nghĩ tới điều đó mà !

- Vâng, dĩ nhiên là nghe không thuận tai chút nào !

- Tôi chỉ muốn nói là còn sớm quá thôi, đó là chữ mà tôi đã nói. Anh phải tin tôi.

Gabriel ngó vào mặt cô một hồi lâu, rồi anh nói một cách trêu mếu có pha lẫn ngạc nhiên khi anh tiến tới gần cô hơn:

- Bathsheba, nếu như tôi biết được một điều... là cô có cho phép tôi

yêu cô, có cô và cưới cô không... nếu như tôi biết được điều đó !

- Nhưng anh sẽ chẳng bao giờ biết được đâu ! Cô thì thầm.

- Tại sao ?

- Bởi vì anh có hỏi em đâu !

-Ồ ồ...! Gabriel bật lên một tiếng cười hạnh phúc - Em thân yêu..

- Lẽ ra anh không nên gửi lá thư cay đắng đó cho em mới phải ! Cô cắt ngang lời anh.

- Bathsheba, nghe anh nói đây, bởi vì anh lo những gì người ta bàn bạc sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của em thôi.

- Ôi, em mừng vì em đã đến đây biết bao ! Cô bật kêu lên một cách biết ơn khi đứng dậy. - Em cứ nghĩ ngợi về anh thật nhiều vì em cho là anh không còn muốn ập mặt em nữa, nhưng bây giờ thì em phải về, nếu không thì người nhà sẽ đi kiếm em.

Anh đưa cô lên đồi, và giải thích chi tiết về việc anh nhận cái trại kia. Họ nói rất ít về tâm trạng của mình, bởi vì giữa hai kẻ đã thân thiết với nhau lâu đến như vậy thì những lời nói văn hoa và cách biểu lộ nồng nhiệt không còn cần thiết nữa.

o o o

- Chỉ nên làm một cái đám cưới bí mật nhất, đơn giản nhất và thân mật nhất thôi, ghen anh !

Một buổi chiều nọ, trong khi đến nhà thăm anh, cô bảo với anh như vậy.

Vào một buổi sáng ẩm ướt, khó thở, chỉ còn hai mươi phút nữa là mười giờ, Oak ra khỏi nhà và đi lên đồi, tới trước cửa nhà Bathsheba. Mười phút sau có một chiếc dù lớn và một chiếc dù nhỏ hơn sóng đôi đi ra cửa và hướng ra phía nhà thờ trong màn sương giá. Khoảng cách chỉ không hơn một phần tư dặm đường và hai con người nhậy cảm kia không thấy cần phải đi xe ngựa. Trong nhà thờ đã có sẵn Tall, Liddy và vị cha xứ nán lại một lát sau khi hết lễ.

Cùng buổi chiều ngày ấy, hai người đang ngồi trong phòng khách nhà Bathsheba uống trà bởi vì đã quyết định rằng ông Chủ Trại Oak phải đến nhà Bathsheba ở, vì ông không có nhà, không có tiền, không có đồ đạc gì trong khi Bathsheba lại thừa ba thứ đó.

Trong khi Bathsheba đang rót trà, họ nghe có tiếng súng đại bác nổ,

sau đó là tiếng kèn đồng thổi lên trước cửa nhà. Oak cầm đèn đi ra phía thềm và nhận ra một nhóm người đang tụ tập phía trước, la lên thật to: "Hurrah !" khi trông thấy cặp vợ chồng mới cưới.

Coggan hô lên:

- Chúng tôi không thể để cho ngày hôm nay trôi qua mà không có một sự chiêm ngưỡng nào ! Chúc anh bạn láng giềng Oak và cô dâu trẻ đẹp hạnh phúc và sống lâu !